

Giới thiệu Cô Vợ Mù

Do một tai nạn giao thông, cô đã mất đi ánh sáng, suốt đời đối mặt với bóng tối bao quanh, gia đình cô không lâu sau cũng bị sụp đổ vì người khác hãm hại. Cô muốn giúp gia đình nên gả vào gia đình anh.

Anh thay anh trai mình kết hôn với cô và rồi từ lúc nào tình yêu của hai nhà đã chớm nở, nhưng anh lại phải tránh né tình yêu đó, vì sau này cô sẽ là chị dâu anh, anh tìm mọi cách hành hạ, làm cô tổn thương để cô chán ghét anh. Hai người sẽ đi về đâu? Liệu hạnh phúc có đến với cô??

- Tôi tuy mù loà, nhưng tâm tôi không mù, anh đi đi về về với những người phụ nữ khác tôi còn không biết sao?
- Tôi yêu cô ấy thì sao? Cô ấy không phải đang rất hận tôi ư? Là một thằng đàn ông nhưng tôi lại không dám dùng cảm, không đủ dũng khí để đứng lên dành cô ấy về lại với mình, tôi thật sự vô dụng.
- Bầu trời hôm nay trắng tròn, sao đầy trời, sáng rực cả một vùng, cảnh có, người có, em còn cần gì nữa?
- Em muốn một lần lấy hết dũng khí đứng trước mặt anh, trước mặt hàng vạn người nói rằng em yêu anh.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Mù* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1

Cô - Vương Tiểu Băng, 1 cô gái phải nói là "hồng nhan bạc phận" trời ban cho cô dung nhan xinh đẹp, tướng mạo khiến bao cô ghen tị, lại thêm phần đức hạnh được lòng các "trưởng bối" nhưng ngược lại, trời cao mãi mãi lấy đi nguồn sáng của cô trong một vụ tai nạn, để lại cho cô một đôi mắt vô hồn.

Cô được chăm sóc trong tình yêu thương của gia đình, và ba mẹ, và chẳng bao giờ có thể nhìn thấy được bầu trời xanh thắm là như nào.

Sóng gió nhà họ Vương chưa yên ắng được bao lâu, thì đến năm cô 18t, công ty đối thủ xử dụng mưu kế, hại công ty nhà cô đến "tán gia bại sản" nợ nần chồng chất, gia đình cô bị đẩy đến đường cùng.

Nhưng nhờ sự trợ giúp của gia đình anh đứng ra chi trả nợ nần, gia đình cô bớt đi một gánh nặng. Mẹ anh và mẹ cô từng là một đôi bạn thân "sống chết có nhau" và từ lâu giữa họ đã có lời hứa hôn cho con cái của mình. Nay đối với mẹ anh, bà từ lâu đã xem cô là con dâu của nhà họ Bạch, nay có dịp có thể đem con dâu về nhà được rồi.

Vì mong ba mẹ có chỗ dựa dẫm, nương tựa, và cũng một phần để trả ơn bà đã cứu giúp gia đình mình, cô một lòng đồng ý bước chân vào nhà họ Bạch làm con dâu.

- Alo, A Phong đây phải không? Con đang ở đâu? - bà uy nghi, ngồi tựa ghế sofa, chân vắt nhau, tay ung dung cầm điện thoại.

Anh - Bạch Lăng Phong, 1 người con trai nổi tiếng đào hoa, ăn chơi, hiện giờ đang trong bar, tiếng nhạc sập xìn, giữa ngàn người đang nhảy nhót, anh Phong nhà ta, đang nâng ly rượu mà nhắm nháp, xung quanh là một đàn mỹ nữ chân dài.

- Mẹ à con đang chơi vui, có chuyện gì khi khác nói được không ạ? - anh hiện rõ vẻ mặt khó chịu, cau mày, nhấc điện thoại.
- Về nhà ngay, mẹ có chuyện quan trọng cần thông báo với con, nếu không về, đừng trách mẹ đây độc ác? - nói một cách nghiêm túc, rồi bà đập máy cái rầm.

Để lại sự lo lắng, bức tức, kèm tiếng tút dài cho anh Phong nhà ta.

Lo lắng tốt độ, sợ mẹ yêu dấu lại đi khóa thẻ như lần trước là không xong, anh liền phi thẳng một mạch về nhà.

Về đến nhà.....

- Thiếu gia đã về - một đàn người giúp việc và bà quản gia, cuối đầu cung kính chào anh.
- Mẹ tôi đâu - anh nhìn bà quản gia, vẻ mặt có chút sốt ruột.
- Dạ, phu nhân đang đợi cậu ở bên trong phòng khách - bà quản gia cuối đầu cung kính.

Anh lao thẳng vào phòng khách, nơi bà đang ngồi chờ anh.

- Con trai ta về rồi, con thật biết cách nghe lời. - thấy anh bước vào, bà cười tươi, đứng dậy vỗ ôm anh.

- Mẹ à, có chuyện gì cứ nói thẳng, mỗi lần mẹ ôm con ắt hẳn đều là chuyện không hay. - anh gỡ tay bà ra, ngồi xuống ghế.
- A, vậy mẹ vào thẳng vấn đề luôn nhé? Con biết con gái nhà họ Vương chứ? Mẹ muốn con thay anh con kết hôn với cô bé ấy. - bà nhìn anh một cách nghiêm nghị.
- Gì chứ?? Kết hôn ư? Mẹ không đùa con chứ??? - anh bất ngờ, giựt bắn người, gì chứ kết hôn thà kêu anh đi nhập ngũ còn hơn.
- Đúng vậy, chỉ là thay anh con thôi, khi nào anh con về, thì lúc đó con lại được tự do, - bà khoanh tay nhìn anh.
- Thời gian là bao lâu??? - anh cũng bắt đầu nghiêm túc lên khi nhắc về người anh đã xa mấy năm của anh.
- Vài tháng, đợi đến lúc anh con xử lý hết công việc ở bên đó.
- Anh ấy sẽ về thật sao? - anh nhìn sâu vào đôi mắt bà, anh thực sự cần câu trả lời chính xác.
- Đúng, nó sẽ về, con sắp được gặp anh ấy rồi.
- Được?? Con sẽ giúp anh ấy. - anh gật đầu đồng ý.
- Đối tượng là??? - anh cũng cần phải biết về người anh sắp cưới và sau này là chị dâu anh.
- Con gái nhà họ Vương. - nhắc tới cô là bà lại cười tươi.
- Hà??? Bất con kết hôn với ai cũng được, nhưng trừ con nhỏ mù loà đó ra thôi, mẹ không nghĩ cho anh hai à?? - anh tức giận, sao lại bắt anh đi lấy con nhỏ mù vô tích sự đó chứ.
- Mẹ đã chọn thì sẽ không thay đổi đâu, con đã đồng ý rồi, đừng nghĩ sẽ nuốt lời được nhé, hay con lại muốn lâm vào tình cảnh như trước? - bà nhìn cậu, cười thâm, anh có muốn trốn cũng trốn không được, đứa con trai này bà hiểu quá rõ.
- Vâng - anh gật đầu lia lịa, cứ nhắc tới lúc trước là anh lại nổi da gà, bị cấm túc, bị khóa thẻ, tịch thu xe, anh chẳng khác gì bị tù chung thân.
- Được rồi hôn lễ tháng sau là bắt đầu, con hãy chuẩn bị sẵn sàng đi, mẹ về phòng nghỉ đây. - nói rồi bà bước đi trong sự há mồm ngỡ ngàng của anh, tháng sau? Có phải là hơi nhanh?.

1 tháng trôi qua nhanh chóng.

Hôm nay, là buổi kết hôn của anh và cô. Cô trong bộ váy cưới trắng tinh tòn lên sự thuần khiết trong cô, anh mặc bộ vest đen lịch lãm, tòn lên sự uy nghi. Hai người quả là đẹp đôi.

Ba cô nắm tay dịu dàng từng bước đến bên anh, trao cô lại cho anh, buổi lễ bắt đầu trong sự phấn khích của hai nhà.

Anh say mê nhìn cô, đắm chìm trong vẻ đẹp ấy, đến khi các quan khách bắt đầu nhón nhào đồng thanh "Hôn đi,..hôn đi" anh mới định thần lại, chắc cô ta dùng vẻ đẹp này để dụ dỗ mẹ mình, cô ta thật giả tạo, vài dòng suy nghĩ hiện trong đầu anh.

Cuối người xuống anh chỉ giả vờ cảnh hôn, nhưng nào ngờ do hơi nghiêng đầu quá độ môi anh đặt ngay lên môi cô, giựt mình cô rút đầu lại. Anh tự lấy tay xoa lên môi mình, "ấm thật"

Hôn lễ kết thúc, anh lái xe đưa cô đến ngôi biệt thự riêng tại một hòn đảo nhỏ nơi mẹ anh đã dành riêng cho anh và cô hưởng trăng mật.

Đến nơi anh bước thẳng vào nhà, bỏ mặc cô một mình trên xe. Anh không hề quan tâm tới sự tồn tại của cô, anh tắm rửa ăn uống, rồi bật tivi xem, thì tin tức về hôn lễ giữa hai nhà Bạch - Vương hiện lên đầu, anh mới ngán người, nhớ ra cô, chạy một mạch ra ngoài, cô vẫn ngồi yên trên xe, nhưng khuôn mặt trắng bệch, lộ rõ sự sợ hãi, khiến anh nhìn thấy cũng phải động lòng, vén vài sợi tóc mai của cô, anh nói nhỏ "Tôi xin lỗi" rồi nhấc bổng cô lên, bế cô vào nhà, đặt cô lên giường.

- Đói rồi chứ? - Anh hỏi cô.

- Không, tôi không đói, tôi muốn..đi tắm - giọng cô trầm bổng, ảm áp, đây hình như là lần đầu tiên cô chịu mở miệng.

- Được, tôi đưa em vào phòng tắm - Anh lần nữa nhắc cô lên, bế cô vào phòng tắm, đặt cô vào bồn, mở nước cho cô rồi ra ngoài.

Anh nằm ịch lên giường, mắt nhắm hờ.

Sau một hồi lâu, thì anh đã chìm trong giấc ngủ.

Một tiếng "Rầm...mmmm" vang lên khiến anh thức giấc, bắt giắc chạy vào phòng tắm.

Khuôn mặt anh đỏ ửng lên, khi thấy cô chỉ quấn một chiếc khăn tắm, đang nằm sòng soàng giữa cửa, vẻ mặt hốt hoảng của cô khiến anh thực thích mắt,

bế cô lên, đưa ra ngoài, đặt cô xuống giường.

- Em khiến tôi cương lên rồi phải làm sao? - anh hứng thú nhìn cô gái trước mặt đang đỏ ửng lên vì câu nói của anh.

- Anh....- cô không biết trả lời như nào cho đúng.

- Tôi như thế nào? - anh áp mặt sát vào cô.

Cô dường như có thể cảm nhận được hơi thở nóng của anh, trái tim đang đập liên hồi của chồng mình.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Mù* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2

- Tôi như thế nào? - anh áp mặt sát vào cô.

Cô dường như có thể cảm nhận được hơi thở nóng của anh, trái tim đang đập liên hồi của chồng mình.

Cô cảm thấy mặt mình ngày càng nóng lên, vì điều gì? Anh đang đưa tay sờ mó vào trong chiếc khăn tắm, tay anh đang "ngao du" khắp nơi trên cơ thể cô.

Cả hai đang trong độ "khoái lạc" thì bỗng chuông điện thoại anh đổ liên hồi xé rạch tan cả bầu không khí tình cảm.

- Alo, lại là mẹ à? Có chuyện gì không, đêm nay là đêm tân hôn của con, sao mẹ lại làm phiền con? - anh vội vàng nhấc máy, tiến ra ban công nói chuyện.

- Mẹ biết nay là đêm tân hôn của con nên mới gọi điện nhắc nhở, đó là chị dâu con, mong con kiềm nén, đừng làm gì quá mức. - bà nói vọng qua điện thoại.

Từng câu, từng chữ đi vào lòng anh, phải rồi cô ta là chị dâu mình, chỉ là kết hôn trên danh nghĩa thôi, mà không nên làm gì quá mức. Anh dặn lòng như thế. À ừ vài cái rồi cũng cúp máy.

Đi thẳng vào phòng, anh vớ tay lấy chiếc áo khoác trên giường, nhìn cô rồi cắn dận.

- Đêm nay cô ngủ ở đây đi, có gì cứ gọi bà quản gia lên giúp đỡ, tôi còn có việc cần giải quyết phải ra ngoài, tôi đi đây. - nói rồi anh sải chân nhanh xuống nhà, cắn dận bà quản gia trông chừng cô.

Anh tiến ra khỏi cổng lên xe rồi lái đi đâu đó.

Trong phòng một mình, bóng tối bao quay, giờ đây thêm phần cô độc, cô bị chính chồng mình bỏ rơi ngay vào đêm tân hôn. Cô bắt đầu ngẫm nghĩ về phận mình rồi rơi nước mắt, một giọt, hai giọt nước mắt thì nhau rơi xuống, cô nhớ ba mẹ và căn nhà nhỏ của cô.

Khóc được một hồi lâu, cô gạt giọt nước mắt, nhủ lòng phải cố gắng sống để trả ơn cho gia đình. Cảm thấy cổ họng hơi khô, cô đưa chân bước xuống giường, tay quơ quơ tìm lối đi, được vài bước cô va phải cạnh bàn, lực va hơi mạnh khiến cô ngã nhào xuống đất, bình hoa trên bàn cũng rơi xuống, mảnh thủy tinh văng khắp nơi, nhiều mảnh còn cắm vào người cô, khiến cô đau nhói không dậy nổi, máu bắt đầu nhỏ giọt lên láng cả một vùng.

Vì quên một số đồ, anh quay lại, kịp nghe tiếng "chềng" anh chạy ngay lên phòng, bắt gặp được cảnh cô đang nằm giữa vũng máu tay đầy vết xước. Cô chẳng khác gì đoá bi ngạn đang nhuộm đỏ. Anh chạy ngay đến chỗ cô, bế cô lên giường. Miệng lầm bầm.

- Cô ngốc thật hay giả thế? Đã không nhìn thấy mà cứ thích đi lung tung, cần gì cứ bảo bà quản gia làm là được. - nói rồi anh móc điện thoại gọi cho ai đó.

- Tôi chỉ muốn đi uống nước, khuya như này tôi không muốn làm phiền ai, nhưng anh bảo đi công chuyện cơ mà? - cô gắng sức hỏi ngược anh.

- May ra tôi để quên đồ, mới cứu kịp cô, không thì cô đã nằm chờ chết vì mất máu ở đây rồi, và lại tôi thuê họ về đây để chăm sóc cô hà có gì cô phải lo phiền? Cô thật sự biết cách làm người ta lo lắng? - anh vừa lo lắng vừa trách móc sự ngu ngốc của cô.

- Alo, bác sĩ Triệu anh mau đến căn hộ ngoài đảo ngay cho tôi. - giọng anh đánh thếp qua điện thoại.

- Giờ này sao? Anh thật là làm khó tôi. - bác sĩ Triệu tỏ vẻ run sợ.

- Tôi cho anh 10p để có mặt ở đây, không là anh mau cuốn gói ra khỏi cái bệnh viện đó ngay. - cúp máy, vứt điện thoại sang một bên, anh cuống cuồng

tìm cách cầm máu cho cô.

Cô cảm nhận sự quan tâm của anh qua từng lời anh nói, cô thật sự vui, ai ngờ được trong lúc cô tưởng chừng như đã chết lại được chính anh cứu giúp.

Cô cảm thấy cơ thể mệt dần, ý thức dần mất đi, và rồi cô bị bất tỉnh.

Thấy cô không còn cử động, anh bất an lo lắng, lòng như rục rủa. Anh gào thét

- Cô tỉnh dậy ngay cho tôi, cô không thể chết như vậy được, đêm tân hôn tôi còn chưa làm gì được cô mà, cô mau tỉnh dậy đi.

Nghe tiếng xe bên ngoài, anh lao xuống nhà, túm ngay cổ tên bác sĩ lái nhanh lên phòng.

- Anh mau cứu vợ tôi, vợ tôi có chuyện gì 10 mạng nhà ông cũng không đền được. - anh như núi lửa đang phun trào, hét thẳng vào mặt tên bác sĩ, làm hấn run rẩy lo sợ.

Tên họ Triệu đó lao vào kiểm tra ngay, khi thấy mạch cô vẫn đập, tên đó tiến hành gấp mảnh vỡ thủy tinh ra, bắt đầu điều trị.

Lòng anh thấp thỏm, lo sợ mất đi thứ gì đó quan trọng. Ngồi trên ghế anh chấp hai tay lại mong cô bình an.

Sau vài tiếng, tên bác sĩ cũng dừng lại, thu dọn đồ, tiến đến gặp anh.

- Cô ấy không sao rồi, chỉ bị vài vết thương nhỏ, nên nằm giường nghỉ ngơi, thuốc tôi đã để trên bàn, tôi hết việc rồi ạ, xin cáo từ. - tên bác sĩ lao mồ hôi, cúi người chào anh.

Anh đi vào phòng, thấy cô nằm trên giường, quần đầy dây truyền nước, lòng anh bỗng quặn lại. Bước đến kéo ghế ngồi cạnh giường cô, anh nhìn cô gái vừa mới này còn bình thường, chỉ vì một chút rồi đi của anh đã khiến cô trở nên như vậy.

- Em thật sự khiến người ta luôn để tâm đến, khiến tôi không muốn rời xa. - anh nắm lấy tay cô thì thào.

Sau một hồi, anh đã thiếp đi từ lúc nào, tay vẫn nắm chặt tay cô không buông.

Bạn đang đọc truyện *Có Vợ Mù* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3

Sau một đêm tân hôn "đắm máu" cô cũng thức dậy, ráng gượng cơ thể đau nhức ngồi dậy. Bàn tay cô có cảm giác bị vật gì đó mềm mại đè lên, rất ấm áp. Khẽ rút tay ra, làm động anh, khiến anh phải thức giấc.

- Cô tỉnh rồi sao? Cơ thể có đau ở đâu không, vẫn hoạt động bình thường chứ? - giọng anh tràn đầy sự lo lắng, anh đứng dậy xoay dòm đủ hướng, đủ mọi nơi trên người cô.

- Đây mảnh thủy tinh cắt trúng lười cô rồi ư? Sao cô không trả lời? - lời nói pha chút châm chọc, hai tay đưa lên bành miệng cô ra xem.

- Đây, anh làm gì thế, đau đấy. - Hất hai tay anh ra, cô xoa xoa miệng mình.

- Ôi, cứ tưởng cô bị cầm rồi chứ, mà cô không sao chứ? - vẫn câu hỏi cũ lặp lại một lần nữa.

- Tôi không sao, chỉ hơi đau chút thôi.

- Nào để tôi đưa cô đi súc miệng, hơi thở cô hôi quá. - anh nhăn mặt, vờ đưa tay lên che mũi.

- Đưa tôi đi mau, không kéo anh lại chết ngộp. - hai tay cô quơ quơ, mỉm cười.

Anh ngậy cả người khi nhìn thấy nụ cười của cô, thật đẹp nha, như cả mặt trời toả nắng.

Quay mặt chỗ khác, anh tự nhủ lòng "cô ta là chị dâu này, này không được động lòng"

Thấy anh không trả lời, cô đẩy chân ra, tay giờ trước mặt mò mẫm tìm kiếm anh.

- Đây, anh đâu rồi? - cô cất tiếng hỏi.

Nghe tiếng cô, anh quay lại bắt chợt mặt anh chạm vào tay cô.

Tay cô cảm nhận được khuôn mặt anh, tay cứ đưa lên sờ, cô sờ mũi rồi trượt dần xuống môi, sau đó là xoa xoa hai gò má anh.

- Ôi, mũi cao thế sao, môi dày quá nha, mặt không có mụn lun nhĩ, ôi chồng tôi chắc đẹp lắm đây, có khi còn đẹp hơn tôi. - rút tay lại, cô buông lời trêu chọc anh.

Nghe từ chồng từ miệng cô phát ra, anh cảm thấy có chút gì đó ấm lòng.

Đỡ cô xuống giường, anh dìu cô vào nhà vệ sinh. Có ai ngờ được 1 thiếu gia nổi tiếng đào hoa, nay lại đang săn sóc cho một cô gái, từ việc đánh răng đến chải tóc.

Sau một hồi lẩn xẩn, anh cũng nằm vật xuống giường, thở phào nhẹ nhõm, cô từ nhà vệ sinh bước ra, quần áo chỉnh tề, đầu tóc buộc gọn gàng dù trông hơi rối, tay đưa lên tường mò đường đi. Đi được 1 lúc, đầu cô va phải bức tranh treo tường, "à" lên 1 tiếng, cô ngồi xuống ôm đầu. Anh nghe tiếng kêu, lồm cồm bò dậy, cô gái này thật là ngu ngốc, anh đã dặn khi nào xong, thì kêu anh vào đưa ra.

Bước đến chỗ cô, anh dìu về giường.

Đặt cô ngồi xuống, rồi tiến lại phía tủ, lấy chai thuốc.

- Sao không nghe lời? - miệng thì trách móc, tay thì giúp cô bôi thuốc.

- Tôi sợ sẽ làm phiền anh. - giọng cô lí nhí.

- Phiền? Tôi là chồng em đấy. - đang tha thuốc, nghe cô nhắc từ phiền, anh tức giận cốc vào đầu cô.

- Ôi, đau, anh phải thương người đang bị đau chứ. - lấy tay xoa xoa chỗ vừa bị anh cốc.

- Thương em ư? Rồi ai sẽ thương tôi đây? - anh cất chai thuốc đi, mắt nhìn sâu vào đôi mắt vô hồn kia.

- Sao lại đối xử tốt với một người mù loà như tôi? Luôn ở bên tôi, chăm sóc cho tôi không một lời than trách, bộ anh không thấy chán ghét tôi sao? - cô cuối gầm đầu.

- Ngốc, em là vợ tôi, làm sao tôi có thể bỏ bê em được, đừng suy nghĩ lung tung, dù em như thế nào tôi vẫn sẽ đối xử tốt với em. - anh dịu dàng xoa đầu cô.

Cô luồn hai tay qua eo anh, rúc đầu vào ngực anh.

- Luôn bên cạnh tôi nhé, tôi sẽ thương anh mà. - cô thì thầm, nước mắt cũng rơi.

- Sao lại khóc? - cảm nhận từng giọt nước, đang dần thấm vào áo, anh nâng mặt cô lên, thấy cô khóc, lòng anh chạnh lại.

- Trước kia chỉ có ba mẹ là yêu thương tôi vô bờ bến, khi gả đi tôi nghe bên ngoài đồn nói rằng anh là một người đua đòi, ăn chơi, tính tình trăng hoa, trong lòng cứ chấp chôn lo sợ nào ngờ không phải vậy anh thật tốt bụng và chu đáo. - cô thút thít.

- Nín đi. - anh đưa tay lau nước mắt cho cô.

- Anh hứa sẽ không rời xa tôi nhé, hứa đi tôi sẽ nín.

- Còn đặt điều kiện nữa ư? Thôi được rồi tôi hứa, mau nín đi. - anh cũng dang tay ôm cô vào lòng.

Khoảng thời gian này, anh mong nó ngừng trôi, để anh cảm nhận được sự yêu thương, sự ấm áp này, trái tim này, mảy thuộc về cô ấy rồi ư?

- Đói chứ? Tôi đưa em đi ăn sáng nhé? - đưa tay vuốt tóc cô anh hỏi.

- Vâng. - cô dịu dàng trả lời.

Dìu cô xuống lầu, đưa vào bếp, đẩy ghế cho cô ngồi, anh ngồi đối diện.

- Bà quản gia, mau dọn đồ ăn lên. - anh lớn tiếng.

1 bà già tầm 50t bước lên tay bưng toàn đồ ăn. Bà bước đến bày ra.

- Đây ạ, mời thiếu gia và thiếu phu nhân dùng bữa, chúc hai người ăn ngon miệng. - bà cúi đầu cung kính, sau đó lui đi.

- Em ăn bò được chứ? - anh nhìn đồng thức ăn, rồi nhìn cô.

Nghe anh hỏi, cô khẽ gật đầu.

Tay cầm dao và nĩa lên, anh cắt một lát nhỏ.

- A nào. - anh đưa miếng bò vào miệng cô.

- Thiếu gia biết yêu rồi. - bà quản gia phía sau nhìn thấy anh dứt cô ăn, lòng bà vui lên, che miệng cười.

Sau bữa ăn sáng, anh đưa cô lên phòng nghỉ ngơi.

- Nằm đây đi, tôi đi giải quyết công việc một lát, đừng đi đâu nhé, có gì thì gọi cho bà quản gia, phải nghe lời đấy. - anh xoa đầu cô, dặn dò rồi khỏi phòng.

"Reeng... Reeng... Engggggg" móc chiếc điện thoại ra, một dãy số là hiện lên.

- Alo, ai đấy? - đưa điện thoại lên tai.

- Chào em trai đáng yêu, là anh đây, nhìn em có vẻ thoải mái và hạnh phúc nhỉ? Cảm ơn em về buổi lễ kết hôn đó nhé, hãy cố vui vẻ bên cạnh cô ta khoảng thời gian ngắn ngủi đó nhé, đến lúc anh về và lấy lại những gì vốn dĩ thuộc về anh rồi nhỉ?haha...haha. - giọng nói phía bên kia truyền đến tai anh, khiến tay anh bắt chợt run, giọng nói ấy đã mười mấy năm rồi anh mới được nghe lại.

- Sao...anh lại...gọi cho tôi...thứ gì thuộc về anh chứ? Tôi không lấy gì của anh cả. - giọng anh đứt quãng, "thứ" mà hắn ta nhắc đến không phải là cô ư?

- Yên tâm, khi anh về sẽ mang cho em một bất ngờ. - giọng hắn ta đầy giễu cợt và tự cao.

- Bất ngờ? - anh hỏi lại.

- Đến khi anh về em sẽ biết, còn giờ cứ chờ đợi. - hắn ta cúp máy, để lại trong anh biết bao cảm xúc, lo lắng, bất an, hoài nghi.

Cái ký ức ngày xưa, con ác mộng hằng đêm của anh lại ùa về.

Cái ngày định mệnh mười mấy năm về trước. Một cậu bé đang nô đùa với một bé gái rất vui vẻ, phía xa là 1 cậu nhóc khác đang nhìn hai đứa bé đó không ngừng lau nước mắt, đó là hắn, anh và cô nhóc hàng xóm khi nhỏ, cả hai đều thích cô bé, nhưng cô bé lại thích anh trai anh, khiến anh nảy ra rất căm ghét hắn,hắn là một người ít nói hiền lành, dù anh hay ức hiếp hắn nhưng hắn đều bỏ qua và vẫn yêu thương anh. Một lần anh đem vứt con gấu bông mà cô nhóc đó tặng hắn khiến hắn trở nên rất tức giận, kiềm nén không nổi, mà lao đến xô anh té ngã, tay cầm cục đá cứ liên tục đập vào tay anh, máu lên lãng, miệng anh không ngừng kêu la may có người đến phát hiện kịp,đưa anh đi cấp cứu. Kết quả hắn ta bị đưa đi nước ngoài bắt vào trại cải tạo đến khi 20t, còn anh phải nằm viện suốt cả năm. Tiếng kêu gào của hắn ta khi bắt đi "MÀY SẼ PHẢI TRẢ GIÁ, NHẤT ĐỊNH, NHẤT ĐỊNH" luôn ám ảnh trong tâm trí anh, bất chợt rừng mình anh ôm lấy cánh tay trái.

Chap này hơi dài, có ai tò mò về bất ngờ đó không?

Ủng hộ Thiên đi, làm động lực để Thiên mau ra chap mới nào.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Mù* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4

Lấy lại tinh thần ổn định, anh vội vàng chạy ra cổng, lái xe đi đâu đó trong rất gấp gáp.

Một mình cô ngồi trong phòng, xung quanh chỉ là bóng đêm, cô co hai chân lại, vòng tay ôm chân thu mình lại. Bất chợt, cô nghĩ về anh, trong lòng lại cảm thấy phấn khích, cô tưởng tượng, xây dựng ra khuôn mặt anh, qua những gì cô cảm nhận khi chạm vào mặt anh, anh quả thật rất hoàn mỹ trong mắt cô nha.

Sau một hồi liên với những suy nghĩ băng quơ, giờ cũng đã là xế chiều.

"bịch..thịch...bịch" cô lắng nghe có canh bước chân người đang hướng về phòng mình ngày một rõ, cô cứ tưởng là anh đã về.

"Két" tiếng cánh cửa mở ra.

- Anh về rồi à? Sao về sớm thế, xong việc rồi ư? - cô đưa tay chào đón anh.

- Xin lỗi, thiếu phu nhân, tôi là già Lâm quản gia ở đây, không phải thiếu gia ạ. - bà vội vàng nắm lấy tay, đỡ cô ngồi dậy.

- Vâng, đừng gọi con là thiếu phu nhân ạ, con không quen cho lắm. - cô gãi đầu cười trừ.

"Quả thật là đẹp, thiếu gia quả là biết cách nhìn người" bà quản gia nhìn cô thầm cười trong lòng.

- Dạ, đã là xế chiều rồi, để già phục vụ thiếu phu nhân đi tắm. - bà đỡ cô xuống giường tiến vào phòng tắm.

Sau một hồi, bà đưa cô ra, đặt cô xuống ghế, chải đầu cho cô.

- Bà thật giống mẹ con, mẹ con cũng chăm sóc chu đáo cho con như bà, và thường xuyên giúp con giải quyết đồng tóc rối xù này. - khuôn mặt cô ngầy đi, suy nghĩ gì đó.

- Ta cũng có một đứa con, năm nay chắc cũng chạc tuổi cô, nhưng đã đi làm ăn xa 1 năm nhiều nhất cũng chỉ gặp được 2 lần. - tay bà nhẹ nhàng chải tóc cô.

- Hay con nhận bà làm mẹ nuôi nhé, bà vừa có con, con cũng vừa có mẹ, hai ta bù đắp cho nhau. - cô đưa tay lên nắm lấy tay bà.

- Già đây thật không dám, kẻ hèn mọn này sao dám làm người thân với một người quyền quý như cô. - bà đã già rồi, bảo bà trèo cao, bà thật sự ko dám.

- Con không đề tâm, mẹ đề tâm làm gì? - cô áp tay bà lên má.

- Thật sao? - bà nghi hoặc.

- Thật mà. - cô quay lại lưng lại, ôm lấy cơ thể bà.

Về phần anh....

Anh lái xe thẳng về nhà, một mực xông thẳng vào.

- Thiếu gia, mẹ cậu vẫn còn đang ăn cơm chiều, mời cậu vào ăn cùng. - một cô hầu chạy ra, cung kính chào anh.

Lê từng bước chân một mỗi anh bước đi.

- Không phải đang hưởng tuần trăng mật sao? Nhớ mẹ lại quay về à? Còn con đâu ta đâu? - bà không nhìn anh, tay vẫn gấp thức ăn.

- Cô ấy không khỏe nên con để cô ở nhà, con tìm mẹ cũng vì cuộc hôn nhân này. - anh đứng trước mặt bà nói.

Nghe đến việc về cuộc kết hôn, bà dừng tay lại, ngược lên nhìn anh.

- Chuyện gì? Đừng nói là con muốn rút luôn? - bà nhìn anh.

Kéo ghế, anh ngồi xuống phía đối diện bà.

- Không, con muốn mẹ thay đổi ý định, không cần phải đưa cô ấy về bên anh hai. - anh nhìn bà bằng ánh mắt chứa chan những tia hy vọng nhỏ nhoi.

- Gì chứ? Mới vài ngày mà còn đã yêu rồi sao? - bà ngạc nhiên.

- Dạ không? Con chỉ là cảm thấy một ngày là vợ chồng, thì suốt đời vẫn là vợ chồng, con không muốn làm chú rể một lần nữa.

- Việc này là không thể, cô bé ấy chỉ nên dành cho anh con, hay con không muốn bù đắp cho anh hai? - bà chấp hai tay vào nhau.

- Nhưng, mà mẹ....

- Không nhưng gì hết, ý mẹ đã quyết con đừng hòng mong mẹ thay đổi được. - không để anh nói hết, bà đã chen vào, nhìn có vẻ tức giận, bà kéo ghế, bước chân lên lầu.

Anh mang khuôn mặt bi thương, không còn tâm trạng về nhà, cũng chẳng muốn nhìn thấy cô. Anh chạy một mạch đến bar.

Vừa bước vào, vô số cô gái tiến tới quay quanh anh.

- Thiếu gia, lâu lắm rồi, mới thấy anh quay lại, không nhớ tụi em sao? - một cô gái ăn mặc có vẻ sexy lên tiếng, tay đưa lên vuốt ve khuôn mặt anh.

Anh hất tay các cô ả ra, lạnh giọng "BIẾN" khiến bọn họ sợ hãi bỏ đi.

Nhìn anh như vậy, rất đáng sợ nha.

Anh lui vào một góc tối, miệng kêu nước.

Tay cầm hết chai này, đến chai kia, uống không ngừng, đến khi cảm thấy đầu óc choáng váng, anh mới dừng lại. Ngược nhìn xung quanh, anh dùng ánh

mất ở một cô gái đang ngồi trước mặt, cô ta diện một chiếc váy bó sát người, mái tóc dài buông thả, anh bất chợt kêu lên "Tiểu Băng?" anh bước đến trước mặt ả.

- Đêm nay, hãy ở cùng anh. - đầu óc anh mơ hồ, quay cuồng nhìn cô ta thành cô.

Nhìn người đàn ông trước mặt cô ta mỉm cười.

- Được. - rồi dìu anh ra khỏi quán.

- Nào, mình cùng về nhà? - cô ta đắc ý.

Anh gạt đầu, ả dìu anh lên xe, lái xe thẳng về nhà, nơi cô đang đợi anh.

Không uống công, ả tìm hiểu, về anh, trang điểm giống hệt cô, khiến anh dễ mất tới.

Tối nhà, ả dìu anh xuống, trong sự ngỡ ngàng của bao nhiêu người.

- Thiếu gia, không sao chứ? Sao lại say đến như này? - bà quản gia vội chạy đến đỡ anh.

- Cô về đi, về cậu cứ giao cho tôi. - bà quản gia nhìn ả, giục anh lại.

Anh nghe vậy, hất thẳng tay bà ra.

- Đêm nay tôi muốn ở cùng cô ấy.

- Bà nghe rõ chưa? Tránh ra nào. - ả đắc ý.

Cô trong phòng nghe tiếng ồn ào, đã mò ra ngoài, đứng dựa vào cửa, cô nghe được câu nói của anh, giọng anh đã say, lại có tiếng của phụ nữ, cô cũng đủ hiểu, anh đưa phụ nữ về nhà, cô buồn tủi, bước vào phòng, xem như chưa biết gì.

Hóng không??

Ai đoán thử chap sao sẽ như nào đi?

Bình chọn giúp Thiên đi, cho có động lực mau ra Chap mới.

Bạn đang đọc truyện *Có Vợ Mù* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5

Cô trong phòng nghe tiếng ồn ào, đã mò ra ngoài, đứng dựa vào cửa, cô nghe được câu nói của anh, giọng anh đã say, lại có tiếng của phụ nữ, cô cũng đủ hiểu, anh đưa phụ nữ về nhà, cô buồn tủi, bước vào phòng, xem như chưa biết gì.

Trong phòng, bóng tối bao quanh, sự cô độc một lần nữa khiến cô sợ hãi. Nghe tiếng bước chân, ở phòng bên cạnh, có lẽ anh đã vào phòng, lòng cô bồn chồn, tâm trạng bất an, thật sự anh sẽ phản bội cô sao? Nhưng tâm trí cô, lại không cho phép cô nghi ngờ anh, cô một mực tin rằng, hai người họ sẽ không có gì. Dận lòng không được khóc, nhưng nước mắt lại tuôn ra, cô sợ điều gì? Bị bỏ rơi? Bị phản bội? Hay sợ mất anh? Nhìn cô bây giờ chẳng khác gì một đóa hồng trắng đang héo đi? Khóc một lúc, mệt quá, cô thiếp đi.

Nửa khuya cô chợt bị đánh thức, bởi tiếng rên đầy khoái lạc, của cô gái ở bên cạnh.

Cô mỉm cười, nhưng nước mắt đã tràn dâng. Anh, chồng cô, người vừa hứa không bỏ rơi cô, đang thật sự phản bội cô sao? Ngay chính nhà riêng của bọn họ? Đau lòng, tổn thương chất đông, cô chỉ biết khóc để vui bớt đi.

Ánh nắng len lỏi qua khe cửa, chiếu thẳng vào, cô gái đang ngồi co ro trên giường.

Cô, gượng dậy, mạnh mẽ mà chống chọi, giả vờ như không biết chuyện gì đã xảy ra vào tối qua.

- Bà Lâm ơi. - cô gọi to.

Tiếng cô gọi, làm đánh thức hai người bên phòng cạnh.

Anh cố gượng dậy, đầu óc quay cuồng, nhìn thân thể đang ở trần của mình, rồi đưa mắt nhìn cô gái bên cạnh, nhìn rất quen, ả chính là người anh từng rất

yêu sâu nặng, nhưng kết quả cảm cho anh chiếc sừng rất to, khiến anh thù hận bọn đàn bà, ả nằm trên giường anh, không một mảnh vải che thân, lén tính mách bảo điều không lành. Anh ôm đầu, cố gắng nhớ lại chuyện tối đêm qua.

- Đây, sao cô lại ở phòng tôi. - anh lay lay tay ả dậy.

- Anh dậy rồi à, đêm qua anh sung sức quá khiến cơ thể em nhức mỏi rồi này. - ả ngồi dậy, vươn tay ngáp ngắn ngáp dài.

- Chuyện gì, đã xảy ra đêm qua? - anh túm lấy cổ ả ta, tức giận quát.

- Anh...th...à...em...ra...- ả ta nghệt thờ khó khăn nói.

- Nói mau. - anh thả lỏng tay ra.

- Đêm qua, anh đến bar uống say bí tỷ, rồi lôi kéo buộc em đưa anh về nhà, em là nữ nhi yêu đuối, không chống lại sức đàn ông được, nên đành nghe theo anh, thuận theo ý trời. - ả giả vờ khóc lóc.

Anh tức giận tột độ, thật là ngu si khi lại uống say đến như thế, anh lo lắng, vội chạy vào thay đồ, đi tìm cô mặc xác ả ta.

Về phía cô, sau khi được bà Lâm giúp làm vệ sinh cá nhân xong, đưa xuống nhà.

- Bà, chồng con đã về chưa? - cô lên tiếng hỏi.

Không lẽ đêm qua, cô ấy không biết chuyện gì? Mình cũng không nên nói ra.

- Dạ, thưa thiếu phu nhân, cậu đã về rồi, do mệt mỏi, cậu vẫn còn đang ngủ. - bà trả lời e ngại.

- Vâng, để anh nghỉ ngơi đi. - cô ngồi đấy, suy nghĩ thật xa xăm.

Anh phía xa nhìn cô, trong cô thật đơn độc, lòng anh thất lại, khi đã làm chuyện có lỗi với cô.

- Em dậy rồi à? - anh bước tới kéo ghế ngồi gần cô.

- Đêm qua, anh xin lỗi... - anh tính nhận lỗi với cô.

- Không sao, anh vì công việc nên mới về trễ, em không trách anh đâu. - cô chen ngang, cô rất sợ không muốn nghe sự thật từ anh, nên vẫn giả vờ không biết gì.

- Gì?? - cô không biết chuyện đêm qua ư, anh hơi ngạc nhiên rồi thờ phào nhẹ nhõm.

- Cùng ăn sáng thôi. - cô mỉm cười, nhìn nụ cười cô thật gượng gạo và kém tươi.

Anh vẫn dứt cô ăn như mọi lần.

Anh gọi bà quản gia lại thì thầm vào tai bà.

- Gọi cô ta dậy và lập tức đuổi khỏi đây, còn nữa căn dặn mọi người trong nhà không được nói ra chuyện này, ai hé miệng, lập tức giết không tha.

Bà quản gia, cúi đầu, rồi lui đi.

- Anh đưa em đi dạo nhé? - anh hỏi cô.

Thấy cô đã gật đầu, anh liền nâng tay cô dậy, dìu cô ra phía sân sau.

- Mùi hương gì, lại thơm đến thế? - cô đưa mũi lên ngửi ngửi.

- Em thử đón đi? - anh nắm tay cô.

- Mùi hoa oải hương nhí? Có cả mùi hoa cúc và hồng nữa? - cô mỉm cười.

Ánh nắng chiếu rọi xuống, nhưng vẫn không toả sáng như nụ cười của cô.

Anh không cảm lòng được, cúi đầu xuống, đặt lên môi cô, nụ hôn nồng cháy. Giữa một vườn hoa nở rộ, có một tình yêu vừa nở, có một nụ hôn ấm nồng, có một đôi trai gái quấn quýt nhau.

Luyến tiếc rời khỏi môi cô, cô thẹn thùng cúi mặt.

- Em sao thế? Không khỏe sao? - Anh nhìn cô lo lắng.

- Đúng, em không khỏe, trái tim em nghẹt thở, vì anh chui vào trật kín tim em rồi. - cô vùi đầu vào lòng anh, chấp nhận cho qua đi chuyện đêm qua.

Anh vui mừng khi nghe cô nói, để anh trong tim. Nhưng lại bất an sợ cô yêu anh, và càng sợ sự thật rằng mình cũng yêu cô, sau này khó mà chia ly, liệu cô có hận anh?

- Em học ai, mà ăn nói ngọt thế? - anh nhìn cô, đưa tay vuốt lọn tóc đang bay trong gió của cô.

- Trái tim nó bắt em nói thế. - cô mỉm cười ấp áp.

Ngày hôm đó, hai tim hoà một nhịp, hai con người chung một tình yêu.

Anh quyết định rồi, kết quả có thể nào đi chăng nữa anh cũng không rời xa cô.

- Anh sẽ không từ bỏ em đâu, vợ yêu à. - anh ghé vào tai cô thì thầm.

Niềm vui chưa trọn được bao lâu. Thì sóng gió đã ập tới.

"Reng..reng..ngggg" tiếng điện thoại reo khắp căn nhà.

- Đợi chút, anh đi nghe điện thoại. - anh chạy ra ngoài, để cô trong phòng.

Cầm điện thoại trên tay, cái tên quen thuộc hiện lên "Á Linh - tên á". Day dứt một hồi lâu, anh nhấc máy.

- Gọi tôi có chuyện gì? - giọng anh khó chịu.

Bên kia truyền qua một giọng nói quen thuộc, nhưng điều cô nói, làm anh sốc, nhưng vẫn phải giữ bình tĩnh.

- Là thật?

- Tôi sẽ đến đó, nếu là thật tôi sẽ chịu trách nhiệm, còn nếu tôi phát hiện cô lừa tôi, thì hãy bảo nhà cô, chuẩn bị tang lễ.

Tiếng anh đầy rẫy sự lo lắng len lỏi sự chết chóc.

Bạn đang đọc truyện *Có Vợ Mù* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6

- Tôi sẽ đến đó, nếu là thật tôi sẽ chịu trách nhiệm, còn nếu tôi phát hiện cô lừa tôi, thì hãy bảo nhà cô, chuẩn bị tang lễ.

Tiếng anh đầy rẫy sự lo lắng len lỏi sự chết chóc.

Chạy vội xuống nhà.

- Bà Lâm trong chừng vợ tôi nhé, nói với cô ấy rằng tôi có việc gấp cần giải quyết, bảo cô ấy không cần đợi tôi. - anh căn dặn bà quản gia, rồi lái xe vụt mất.

Bà quản gia lên phòng, bước vào phòng cô.

Nghe tiếng bước chân, cô cười.

- Nghe xong rồi à? Nhanh vậy ư?

- Thưa, là tôi ạ, thiếu gia có việc gấp cần giải quyết nên đi rồi ạ, cậu bảo cô không cần chờ. - bà quản gia cung kính.

- Anh đi đâu bà có biết không ạ? - anh đi tại sao không báo với cô?

- Không ạ. - bà quản gia thành thật.

- Dạ, vậy bà đi nghỉ đi, có chuyện gì con sẽ gọi. - giọng cô buồn hẳn.

- Nhưng, thiếu gia bảo tôi trông chừng cô.

- Không sao mà, bà cứ đi nghỉ, có gì con sẽ chịu trách nhiệm.

- Dạ, vậy tôi lui. - bà quần gia cúi đầu đi ra cửa, khóa lại.

Lòng cô bất chợt, cảm thấy bất an, lo lắng cho anh không ngừng.

Về phía anh...

Sau khi đến nơi cần đến, anh chạy thẳng vào trong, tìm ả.

Bước vào trong phòng, anh thấy ả đang ngồi ngây dại dưới đất, trên bàn là 1 đồng giấy tờ, và... 1 que thử thai, anh không tin, bước tới cầm lên, tay anh run run, 2 vạch đỏ choắt, đồng giấy tờ xét nghiệm cũng cho thấy cái thai đã được 2 tuần mấy, đúng với khoảng thời gian bọn họ xảy ra quan hệ.

- Thật sao? - anh không tin hỏi lại ả.

Ả ta gật đầu. Diễn quá giỏi rồi nha cô ~~

- Nhưng mới chỉ một đêm làm sao có thể? - anh nghi hoặc, tìm mọi cách để trốn tránh.

- Tại sao anh nói vậy? Không lẽ anh bị yếu? - ả chống trả.

Anh đau đầu, lo lắng, sợ sệt, mày đã làm cái gì vậy? Nếu Tiểu Băng biết được thì sao? Anh khóc cũng không được, vui cũng không xong.

- Cô không được nói cho ai biết, phải giữ kín chuyện này, nếu cô cho ai biết thì đó là ngày chôn sống cô. - anh chỉ thẳng vào mặt ả.

- Dạ, vâng... - ả hơi run.

- Khi nào tôi kết thúc với cô ấy, tôi sẽ về chịu trách nhiệm với cô.

Nói rồi anh bỏ một mạch đi, để lại con đàn bà mưu mô đó ngồi trong phòng mỉm cười đắc ý.

Anh về nhà với tâm trạng mệt mỏi, ủ rũ. Bước vào phòng, nhìn thấy cô đang ngủ, nhìn dáng vẻ mảnh mai của cô, khiến anh không đành lòng rời xa, chỉ muốn cạnh bên che chở.

Bước nhanh về phòng mình, đóng kín cửa, căn phòng tối đen không ánh sáng, chỉ một mình, lẻ loi cô độc.

Anh hận, hận bản thân, khi làm chuyện có lỗi với cô, hận mình không thể mạnh mẽ cướp lấy cô. Tức giận anh vo tay thành nắm đấm, đấm mạnh vào tường đến khi máu tuôn ra, một giọt nước rơi xuống sàn nhà, giọt nước trong suốt, không phải máu, mà là nước mắt anh đang rơi. Ai bảo đàn ông không rơi lệ? Chỉ là họ mang cái mặt mạnh mẽ thôi, khi không một ai bên cạnh, khi họ đau, họ vẫn khóc, họ cũng có cảm xúc, chứ không lạnh lùng khô khan như vẻ bên ngoài. Đúng anh khóc, khóc vì đau, nhưng không phải là ở tay, mà anh đang đau từ bên trong, nơi con tim đang thắt lại, kêu gào tình yêu của cô. Quỵt xuống, anh ngồi thẫn thờ nhìn xung quanh.

- Thế giới của anh toàn bóng tối, nhờ một người mù loà như em mà thấp đèn. - anh mỉm cười cay đắng.

- Nhưng xin lỗi, yêu và hận, anh đành để em chọn hận, không phải là không yêu, mà do yêu nên mới hận. Không muốn em đau lòng, anh đành phải mang cái mặt tên khốn vậy. Chúc em hạnh phúc. - nụ cười ấy vẫn nở, nhưng sao kém phần hạnh phúc.

Nhìn anh bây giờ như một con sói hoang, lạc lõng, cô đơn, không một nơi nương tựa, đang mang trong mình khao khát mãnh liệt sự yêu thương.

Nhiều ngày sau, anh tránh né cô, thường xuyên dẫn ả về nhà. Khiến cô đau lòng, lâm vào tội cùng của sự bị thương.

- Tôi muốn nói chuyện với anh. - cô được bà quần gia dìu tới nơi anh, kéo ghế ngồi đối diện anh.

- Chuyện gì? - anh hồ hững.

- Chuyện gì ư? Chắc anh là người biết rõ nhất. - cô mạnh mẽ, kiên cường.

- Sao? Tôi không hiểu ý cô.

- Anh có coi tôi là vợ không?

- Nếu không coi cô là vợ, thì tôi đã đuổi cô ra khỏi nhà rồi. - anh nhìn vẻ mặt đang buồn của cô, mà muốn chạy lại ôm cô.

- Có ư? Vậy tại sao anh phản bội tôi? - giọng cô đang thét.

- Tôi có ư? - anh thản nhiên trả lời.

- Tôi tuy mù loà, nhưng tâm tôi không mù, anh đi đi về về với những người phụ nữ khác tôi còn không biết sao? - cô cố gắng kìm nén giọt nước mắt

đang muốn rơi.

- Anh đã từng yêu tôi chưa? - không nghe thấy tiếng trả lời cô tiếp tục nói.

- Không, tôi nói cho cô biết, nếu không vì người anh đáng kính của tôi, thì tôi sẽ không cưới một người mù loà như cô. - lòng anh thất lại, tim ơi mày phải mạnh mẽ lên, đây là điều sẽ khiến cô ấy hạnh phúc.

- Anh hai? Ý anh là gì? - cô khó hiểu.

- Mẹ cô không nói gì hết ư? Tôi chỉ là thay anh trai tôi tham dự hôn lễ thôi, người cô lấy là Hàn Phong, còn tôi là Lăng Phong. - giọng anh ghen đĩ.

- Thật ư? - cô không thể tin được tai mình đang nghe một sự thật kinh khủng, sau một thời gian dành tình cảm cho anh, thì cô lại nhận một cái kết quá đât.

- Bà Lâm, đỡ con về phòng. - cô tổn thương, đau khổ, nước mắt không ngừng rơi.

Bà Lâm chạy lại dìu cô đi. Tới phòng, cô bước vào, đóng kín, khóa trái cửa, không kịp cho bà Lâm phản ứng. Không còn cách nào, bà chạy xuống mong thiếu gia giúp đỡ.

- Thiếu gia? Cậu đành lòng làm vậy ư? Lý do nào khiến cậu từ bỏ cô ấy vậy? - bà bước tới phía anh.

- Chuyện của tôi không liên quan đến bà. - anh gắt gỏng.

- Vâng, đừng là không liên quan đến tôi, nhưng tôi mong muốn thấy hai người hạnh phúc, tôi tin rằng trong chuyện này có uẩn khúc. - bà nghiêm nghị nhìn sâu vào đôi mắt anh.

- Làm sao bà biết?

- Tôi bên cậu, chăm sóc cậu, từ lúc cậu vừa lọt lòng đến nay, cũng 20 năm rồi, tính cậu, con người cậu như nào tôi là người hiểu nhất, làm sao cậu từ bỏ cô ấy dễ dàng vậy được, cậu yêu cô ấy mà.

Ngước lên nhìn người phụ nữ, tóc đã hai màu kia, lòng anh chạnh lại, đúng là không gì có thể giấu được bà.

- Tôi yêu cô ấy thì sao? Cô ấy không phải đang rất hận tôi ư? Là một thằng đàn ông nhưng tôi lại không dám dừng cảm, không đủ dũng khí để đứng lên dành cô ấy về lại với mình, tôi thật sự vô dụng. - anh buồn rầu, hai tay chấp lại.

- Tôi mạng phép được hỏi là thiếu gia đã làm chuyện gì có lỗi với cô ấy? Khiến cô ấy hận cậu? - bà cúi đầu.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Mù* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7

- Tôi mạng phép được hỏi là thiếu gia đã làm chuyện gì có lỗi với cô ấy? Khiến cô ấy hận cậu? - bà cúi đầu.

Anh giương đôi mắt nhìn xa xăm.

- Bà nhớ cô gái lần trước tôi đưa về nhà chứ? Cô ta đã có thai.

- Thật sao? Nhưng chỉ 1 đêm sao? - bà ngạc nhiên tột cùng, nhanh quá nhỉ?

- Tôi cũng không tin, nhưng sự thật là như vậy.

- Cậu không điều tra sao? Tôi không tin cô ta dễ dàng chịu mang thai con cậu đâu. - bà nghi ngờ, nhìn đáng về cô ta vào lần đầu gặp mặt, bà đã không hề có thiện cảm với cô gái này.

- Không cần, như vậy cũng tốt, cũng có lý do để tôi rời xa Tiểu Băng. Thôi bà đi làm việc của mình đi, tôi về phòng.

Nhìn đáng về anh cất bước đi, bà chạnh lòng, buồn thay cho chuyện tình nghiệt ngã của hai người, duyên thì đã có nhưng phận làm người yêu nhau tại sao lại không có?

Nhốt mình trong phòng, nước mắt cô không ngừng rơi. Thì ra đó giờ cô cũng như món đồ chơi của anh, nặc cho gia đình anh muốn tung cho ai thì tung. Người kết hôn cùng cô là anh, nhưng chồng cô lại là anh trai anh, nghĩ tới viễn cảnh rời xa anh, sự chia ly, khiến tim cô nhói đau, cô chợt nhận ra mình đã

yêu anh mất rồi, nhưng giờ đã lần áp chút thù hận, hận anh khiến cô yêu, hận anh lừa dối cô, hận anh khiến cô tổn thương. Sau khi, cảm thấy tinh thần bình ổn trở lại, cô mò lên chiếc giường, thiếp đi dần lòng phải can đảm, mạnh mẽ để trả thù anh.

Tại sân bay....

Một thanh niên chạc 24 tuổi, bước ra dáng vẻ thanh tú, anh tuấn, làn tóc bông bênh đang đưa theo gió, tháo chiếc kính xuống, anh ngược nhìn bầu trời trong xanh, miệng cười nham hiểm.

- Chào người em kính yêu, anh về rồi đây. - sau đó, tiếp tục bước đi leo lên chiếc xe đang đậu chờ sẵn ở ngoài.

Con xe đưa anh về cổng Bạch gia, đưa tay nhấn chuông, một lúc sau một người đàn ông đứng tuổi đi ra.

Ông ta, cúi đầu chào hấn.

- Đại thiếu gia đã về, phu nhân chờ người ở bên trong. - nói rồi ông ta đưa tay diu hấn ta vào trong.

Bà ngồi trong căn phòng kín, trong bà vẫn đoan trang, diễm lệ như ngày nào.

- Con đã về rồi ư? Nào con ngồi xuống đi. - thấy hấn ta bước vào bà cũng tỏ vẻ vui mừng, chào đón.

Kéo ghế, ngồi phía đối diện.

- Chào mẹ, hình như mẹ không vui khi nhìn thấy con nhỉ? - hấn ta nheo mắt nhìn người đàn bà trước mặt, tay mân mê chiếc ly.

- Sao lại không vui chứ, trước đây ta toàn nhìn con qua màn hình, giờ đây nhìn thấy con bằng xương, bằng thịt, ta muốn nhìn rõ con hơn thôi. - bà ngược nhìn đứa con xa nhà bấy lâu, đã trưởng thành hơn, cứng chạc hơn, nhưng có vẻ ốm hơn rất nhiều.

- Thật sự như vậy sao? - hấn nở nụ cười mỉa mai, châm chọc, trong lòng hấn rõ hận bà như nào.

- Thật sự như vậy. - bà một mực khẳng định.

- Thôi được rồi, tôi chỉ tới đây chào hỏi vậy thôi, xong việc rồi, tôi phải đi. À, mà không nên cho con trai yêu quý của mẹ biết rằng tôi đã về. - hấn kéo ghế đứng dậy.

- Mẹ xin con đừng làm gì nó, hãy nghĩ đến tình cảm anh em. - bà ngược mặt lên, ánh mắt như van xin hấn.

- Không cần bà quan tâm, chào mẹ kính yêu tôi đi. - nói lời tạm biệt rồi hấn nhanh chân rời đi.

Buổi tối đó, tại nhà anh.

Anh nằm trên giường không cách nào ngủ được, nằm lăn qua lăn lại, mắt cứ mở.

Bất chợt điện thoại anh rung lên, khiến tâm anh lo lắng. Bất nấy một giọng nói khá quen thuộc truyền đến tai.

- Alo, hôm nay em mệt, anh có thể đến với em được không? - giọng ả ta khiêu gọi.

- Không, tôi đã nói khi nào giải quyết xong, tôi sẽ đến tìm cô. - giọng anh đầy tức giận.

- Em muốn bây giờ cơ, hay để em đến báo cho mẹ và vợ anh biết tin mừng?

Anh lo lắng, sợ hãi, rùng mình, đúng là con rắn này không dễ nuốt.

- Được rồi, tôi đến ngay.

Dập máy, anh vội tay lấy chìa khóa xe, chạy xuống nhà tìm bà quản gia.

- Bà Lâm, tôi có việc gấp phải đi giải quyết vài ngày, bà ở nhà phải chăm sóc cho cô ấy thật kỹ, cô ấy có hỏi cứ bảo tôi đi công tác vài ngày, nhớ đấy. - nói rồi anh bước đi, khuôn mặt rầu rĩ.

- Dạ, vâng. - bà quản gia cảm thấy sự kỳ lạ trong chuyện này.

Anh lái xe đến nhà cô ta, bước vào trong đã thấy ả ta mặc một chiếc váy ngủ mỏng manh, tay cầm ly rượu đầy mê hoặc.

- Anh đến rồi à, nào vào đây uống với em. - ả bước ra kéo tay anh vào.

- Cô làm gì vậy? Cô đang mang thai không được uống rượu? - anh giật tay ả ra khỏi ly rượu.

- Tâm trạng khi mang thai của các bà bầu, chắc anh cũng hiểu chút ít nhỉ? Anh không bên cạnh em khiến em rất buồn, phải mượn rượu giải sầu. - ả ta vùi

vào lòng anh.

- Cô né xa tôi ra một chút. Rượu này để tôi uống thay cô. - đẩy ả ra, một tay cầm ly rượu uống cạn.

- Là do anh muốn uống đấy. - ả cười gian tà.

Được vài phút sau, anh đau đầu, bước chân loạng choạng, rồi té xuống bất tỉnh.

Nhất cử nhất động của anh giờ đây được ả tóm gọn trong bàn tay.

Đưa anh lên giường và bắt đầu kế hoạch của ả.

Sáng hôm sau, tại nhà cô....

"kính..koang...kính....gggg" tiếng chuông cửa vang âm ỉ.

Bà quản gia vội chạy ra mở cửa.

Hắn đứng trước mặt bà, ngả mũ cung kính, bà là người mà hắn kính trọng nhất, chỉ có bà hiểu được hắn.

- Cậu tìm ai? Cậu chủ nhà tôi đã đi rồi. - bà nhìn hắn.

- Tôi đến tìm vợ tôi? - hắn mỉm cười, nụ cười thật đẹp a.

- Vợ? Chắc có lẽ cậu nhầm nhà, ở đây không có vợ cậu. - bà vội đưa tay đẩy hắn ra, đóng cửa.

- Nhan sắc bà Lâm vẫn còn rõ kiều diễm nhỉ? Chắc tay nghề nấu chè khoai không thay đổi đâu ha? - hắn đưa tay tháo cặp kính râm xuống, lộ rõ đôi mắt hiền hoà, ấm áp.

Câu nói này, đôi mắt này? Có lẽ nào là...

- BẠCH HÀN PHONG?? - bà bất ngờ thốt lên.

Bạn đang đọc truyện *Có Vợ Mù* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8

Câu nói này, đôi mắt này? Có lẽ nào là...

- BẠCH HÀN PHONG?? - bà bất ngờ thốt lên.

- Đoán đúng rồi, bà vẫn nhận ra con. - hắn vỗ tay, nháy mắt, cười tươi, ánh mặt trời cũng không chói bằng nụ cười hắn.

- Thật sao, cậu lớn quá, anh tuần hắn ra, quay 1 vòng cho già xem nào. - nói rồi bà nhanh tay quay người hắn 1 vòng xem xét.

- Vào nhà đi, từ từ rồi kể cho ta nghe về cuộc sống của cậu ở nơi xa. - bà đóng cửa, kéo thẳng tay hắn vào nhà.

- Ngồi đi. - bà kéo ghế cho hắn.

- Bà vẫn chu đáo như ngày nào. - thấy bà vào bếp bung ra vài món ăn, hắn lên tiếng.

Kéo ghế, ngồi đối diện hắn, bà cứ nhìn hắn ta chăm chăm.

- Sao thế ạ? - thấy bà cứ nhìn mình, cảm thấy lạ hắn hỏi.

- Bao năm qua cậu đã ở đâu? Cuộc sống như thế nào? Cậu sống có ổn không? Sao đến bây giờ mới về? Đã gặp mẹ cậu chưa? - bà hỏi dồn dập.

- À để con trả lời từng vế nhỉ? - hắn gãi đầu gượng cười.

- Sau khi từ trại giáo dưỡng ra, cháu đã đi học lại, bao năm theo đuổi ngành y, cuộc sống lúc đầu tuy có chút khó khăn, nhưng nhờ bà ta, mẹ cháu cung cấp tiền, nên đã dần ổn hơn, cháu phải lo chuyện bên đó xong mới có thể quay về đây, cháu đã về chào hỏi bà ấy rồi bà yên tâm. - hắn tường tận kể lại chuyện bên đó của hắn cho bà quản gia nghe.

- Vậy...vậy cậu đến đây làm gì? Làm sao cậu biết nhị thiếu gia sống ở đây? - bà e ngại hỏi, dù trong lòng đã có câu trả lời.

- Cháu đến đây để đón vợ về, chỉ cần là cô ấy thì ở đâu cháu vẫn có thể tìm ra. - hấn cười.

- À, cô ấy ở..

- Bà Lâm, đang nói chuyện với ai vậy? Có khách sao? - một giọng nói vang lên, chen ngang giọng bà, cả hai ngược lên nhìn người con gái đứng dựa cửa phòng nói vọng ra.

Là cô, vì nghe tiếng bà quản gia nói chuyện với ai đó, vì tò mò nên cô đã tự mình mò ra ngoài.

- Là cô ấy ư? - hấn nhìn bà hỏi gặng.

- Vâng, cô ấy không thể nhìn thấy.

- Cháu biết rõ về cô ấy hơn bà, để cháu tự đưa cô ấy xuống. - hấn đứng phắt dậy, sai nhanh đôi chân về phía cô.

Đứng trước mặt cô, hấn phải mất vài giây để ngơ ngẩn với vẻ đẹp kiều diễm, đoan trang của cô.

Quả là trai tài, gái sắc, cả hai có lẽ là sinh ra để dành cho nhau.

Hấn đưa tay, nhắc bổng cô lên. Cô giật mình vùng vẫy.

- Thả tôi ra, ai đấy, có ai không cứu tôi với, bà Lâm ơi. - tay cô đánh liên tục vào người hấn.

- Nằm im. - giọng nói trầm ấm vang vọng trong tai cô, khiến cô cảm thấy sự an toàn mà nằm im.

Đưa cô xuống lầu, đặt cô ngồi trên ghế, hấn kéo lấy ống quần mình lên, lấy thế quỳ một chân trước mặt cô.

- Anh là ai? - cô lên tiếng trước.

- Bà Lâm, phiền bà cho cháu và cô ấy một chút khoảng riêng tư. - hấn nhìn bà nháy mắt.

Bà quản gia lui đi, để cô ở lại với hấn.

- Tôi là Hàn Phong chồng của em? - hấn đưa tay sờ má cô.

- Thật sao? - cô đưa tay lên sờ mặt hấn, chiếc mũi cao, gương mặt không tỳ vết, nhưng lại toát lên sự ấm áp khó tả.

- Ngày kết hôn, sao anh lại không đến? Để giờ mới quay lại kiểm tôi? Anh thật sự coi tôi là vợ sao? - cô hỏi một tràng.

- Công việc bên đó cần anh, nên anh phải giải quyết hết, khi đã hoàn thành xong, anh đã lập tức bay về đây, để dành lại em, từ khi mẹ định hôn lễ cho anh, trong lòng anh đã ghi nhớ là mình đã có vợ, ngày kết hôn vắng mặt là anh sai, nhưng giờ anh về rồi, em có thể cho anh thời gian bù đắp không? Trong lòng anh thực sự chỉ có em? - hấn nắm chặt tay cô.

- Đây là lần đầu tiên, anh gặp tôi, làm sao tôi có thể tin anh được?

- Dù anh ở xa, nhưng tâm trí vẫn dành cho cuộc hôn nhân này, anh đã cho người âm thầm tìm hiểu và dõi theo em, không biết từ khi nào anh đã động lòng trước em, xin hãy về với anh nhé?

Cô im lặng suy nghĩ một hồi lâu, rồi đưa ra quyết định, cô nhẹ nhàng gật đầu.

- Đi cùng anh nhé? - hấn vui mừng, tay siết chặt tay cô hơn.

- Được, đi ngay bây giờ. - không biết cô đã suy nghĩ như nào, tự miệng đưa ra quyết định rồi đi lập tức.

- Bà Lâm giúp cháu gom đồ của vợ cháu lại đi ạ, lát nữa sẽ có người đến lấy, bây giờ cháu phải đưa cô ấy đi. - hấn lớn tiếng nói vọng ra ngoài.

Hấn một lần nữa nhắc cô lên. Cô vùi đầu vào ngực hấn, thoảng bên mình một mùi hương quen thuộc khó tả.

- Em nhẹ thật đấy, về rồi xem anh bồi em như nào. - hấn cười gian tà.

Đưa cô lên xe, hấn lập tức phóng xe đi ngay trước sự ngỡ ngàng của bà Lâm.

Về phía anh....

Sau một buổi tối hôn mê, anh tỉnh dậy, nhìn xung quanh.

- Mình đang ở đâu? - hai tay ôm đầu, anh gượng mình ngồi dậy.
- Anh tỉnh rồi ư? - ả bước tới.
- Đây là đâu? Đây không phải nhà cô?
- Đúng, đây là ngôi nhà mới của chúng ta, em đã đặt từ rất lâu, khi sáng không nở đánh thức anh, nên em đã nhờ người đưa anh đến đây. - ả mỉm cười, nụ cười thật xấu xa.
- Cô điên rồi à? - anh vùng dậy, tìm điện thoại, gọi cho ai đó.
- Alô, bà Lâm cô ấy đã dậy chưa? Cô ấy như thế nào rồi? - anh toát lên sự lo lắng rõ rệt.
- Thừa thiếu gia, cô ấy vẫn khỏe, cô ấy đã... - bà nói đứt quãng.
- Cô ấy làm sao?
- Cô ấy đã được thiếu gia Hàn Phong đưa đi. - bà run sợ, lo lắng anh sẽ trách bà.
- CÁI GÌ? - anh hét toáng lên.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Mù* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9

- Cô ấy làm sao?
- Cô ấy đã được thiếu gia Hàn Phong đưa đi. - bà run sợ, lo lắng anh sẽ trách bà.
- CÁI GÌ? - anh hét toáng lên.

Vội cúp máy, đầu anh như muốn nổ tung, hấn ta về khi nào? Tại sao lại đưa cô ấy đi? Tại sao mình phải ở đây??

Nghe giọng anh đầy tức giận, ả lại gần vỗ vai anh.

- Có chuyện gì à? - ả nhẹ giọng.

Hất tay ả ra, anh bước đi.

- Từ nay cô nên tránh xa tôi ra, khi nào con tôi sinh ra, tôi sẽ trở lại, còn bây giờ tốt nhất cô đừng để tôi nhìn thấy cô một lần nào nữa, hiểu chứ? - anh ngoảnh mặt lại, nói với ả rồi tiến ra xe.

Anh đã suy nghĩ kỹ, cô là điều anh cần nhất.

Anh bước đi, để ả một mình ở lại với sự căm phẫn tột cùng. Tay ả vo thành nắm đấm, nghiến răng "Tiểu Băng tao nhất định khiến mày phải đau khổ"

Móc điện thoại, ả gọi ai đó.

- Anh ta đã đi rồi. - giọng ả đầy chua chát.
 - Ủ. - giọng nói phát ra bên kia, đầy thoải mái dường như đã biết trước.
 - Anh không lo lắng sao?
 - Lo lắng về cái gì?
 - Anh ta sẽ cướp cô ta lại? - ả ngạc nhiên với thái độ thản nhiên của người đó.
 - Chuyện đó cô không cần lo, việc của cô đã xong, tiền sẽ được chuyển khoản qua cho cô, từ giờ đừng gọi cho tôi nữa. - sau câu nói đó là tiếng tút dài.
- Ả gục xuống, còn đứa trẻ trong bụng ả thì sao chứ?? Chuyện chưa xong mà?

Về phía anh, anh lái xe một mạch thẳng về nhà mẹ. Anh vội chạy vào tìm bà.

- Con tìm ta có chuyện gì? - từ trên lầu, bà bước xuống.
- Hàn Phong về? Sao mẹ không báo con? - giọng anh đầy sự khó chịu và tức tối.
- Con đã biết rồi à? Ta cũng định liên lạc con để nói con biết. - bà ung dung kéo ghế ngồi.
- Anh ta đã đưa cô ấy đi. - khuôn mặt anh hiện rõ u sầu.
- Đó là chuyện sớm muộn cũng xảy ra, cô ấy là vợ của anh con. - ánh mắt bà hướng về phía anh, nơi con người đó đang cảm nhận sự đau đớn, chia cắt.

Anh thật sự thua sao? Không anh không thể bỏ cuộc, dù có lật tung cả trái đất này lên, anh cũng phải tìm ra cô.

Anh phóng xe về nhà, tìm chút mạnh mẽ.

- Bà Lâm cô ấy đi thật rồi sao? - hai tay anh nắm chặt tay bà, lay lay hỏi.
- Dạ thưa, đúng vậy ạ, tôi không thể can thiệp, xin lỗi cậu. - bà cúi đầu tạ lỗi rồi lui đi, tránh khỏi sự trách phạt của anh.

Anh cầm điện thoại nhấn vào dãy số trước đi hán đã gọi cho anh.

- Alô, nhanh như vậy đã không chịu được mà gọi cho anh rồi sao? - đầu dây bên kia truyền qua, giọng nói đầy giễu cợt.
- Cô ấy đâu? - anh liền hỏi.
- Vợ tôi không cần em trai quan tâm.
- Tôi hỏi lần nữa cô ấy đang ở đâu. - tức giận đang đỉnh điểm, anh gắng từng chữ.
- Đang trên giường tôi. - lời nói của hán như đang thách thức anh.
- Tôi sẽ tìm ra giường anh mau thôi. - anh trả lời.
- Tôi chờ. - nói rồi hán tắt máy để lại sự tức giận, ngọn lửa trong anh ngày càng lớn.

Còn về cô...

Sau khi được hán đưa đi, giờ cô đang ngủ ngon giấc trên giường dưới sự chăm sóc tận tụy của hán.

Sáng hôm sau....

"Kính...koang...ggg"

- Chào cô, đây là nhà họ Bạch cô tìm ai? - lão quản gia cung kính hỏi ả.
- Tôi tìm phu nhân nhà này. - ả trả lời dứt khoát.
- Vâng, mời vào. - vì ả là người yêu cũ của anh, đã từng được đưa về nhà, nên lão quản gia lập tức mở cửa cho vào.

Ả bước vào, thấy bà đang ngồi nhâm nhi tách trà, chân vắt ngang.

- Chào mẹ. - ả cúi đầu.
- Đừng gọi thân mật như vậy, tôi là mẹ cô khi nào? - bà không quan tâm đến sự xuất hiện của ả, một ánh mắt cũng không thèm dòm.
- Bắt đầu từ giờ ạ, con đang mang đứa bé của Lăng Phong, mang giọt máu nhà họ Bạch trong bụng. - ả vờ đưa tay lên xoa xoa bụng.

Bà dùng tay, đặt tách trà xuống, ngược mắt lên nhìn ả.

- Thật sao? Nhưng làm sao tôi có thể tin được cô? - bà nghi hoặc.
- Đây ạ, mẹ có thể xem. - ả đưa tờ giấy xét nghiệm ra cho bà.

Giật lấy tờ giấy, bà không thèm để tâm, thẳng tay xé nát.

- Đi, tự tôi đưa đi khám. - bà đứng dậy, kéo tay ả ra ngoài.

- Không, không ạ, con đã khám rồi mà. - ả giựt tay níu lại, không chịu đi.

- Cô sợ rồi à? Hay cái thai không phải của thằng Phong? - bà mỉm cười.

- Dạ, con đi. - ả cũng đành đi, lời "phóng lao, nên phải theo lao".

Đưa ả ta lên xe, bà cho người chạy ngay đến bệnh viện.

- Vui lòng, kiểm tra giúp tôi, cái thai là thật hay giả, và thời gian khi cô ta có thai. - hắt ả vào phòng khám, bà căn dặn tên bác sĩ.

Một lúc sau, ả bước ra tay đưa tờ xét nghiệm cho bà, vẫn vừa khớp với thời gian ả và anh gặp nhau.

- To gan, người dám bao che cho cô ta, có phải người không muốn làm ở đây nữa? Có phải cô ta cho người 10tr để bịt miệng người không? 10tr có thể giúp người có công việc mới ư? - bà tức giận chửi vào mặt tên bác sĩ.

- Không, cô ấy chỉ cho tôi 5tr thôi, tôi vẫn còn muốn làm ở đây, tôi xin lỗi. - tên bác sĩ run rẩy, lo sợ.

Còn ả ta bị tên bác sĩ vạch trần, mặt cắt không còn giọt máu, chân run rẩy không đứng vững.

Bạn đang đọc truyện *Có Vợ Mù* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10

- Không, cô ấy chỉ cho tôi 5tr thôi, tôi vẫn còn muốn làm ở đây, tôi xin lỗi. - tên bác sĩ run rẩy, lo sợ.

Còn ả ta bị tên bác sĩ vạch trần, mặt cắt không còn giọt máu, chân run rẩy không đứng vững.

- Thế nào? - bà quay sang nhìn ả, vẻ mặt ngheh ngang lúc này, giờ đã xuống sắc

- Nhưng cái thai là thật, tôi không nói dối. - ả cố gắng bình tĩnh.

Bà quay qua nhìn mặt tên bác sĩ, mong chờ câu trả lời hợp lý.

- Đúng vậy ạ, cô ta chỉ bắt tôi thay đổi thời gian, cô ta mang thai, thật sự cái thai đã được 1 tháng mấy tuần rồi ạ. - hai tay chấp trước mặt, tên bác sĩ, mồ hôi ướt đầm.

Nếu là thật, tại sao cô ta phải thay đổi thời gian? Hay đó không phải con của thằng Phong?

Rút điện thoại, bà gọi cho ai đó.

- Alô, con trai mau đến bệnh viện đi, mẹ có trò vui dành cho con, địa chỉ mẹ sẽ gửi qua. - nói một câu duy nhất rồi bà tắt máy, khoanh tay mỉm cười.

Một lúc sau, anh chạy đến, ngạc nhiên khi thấy mẹ đang đứng chung với ả, sự lo lắng đan sen vào.

- Mẹ gọi con đến có chuyện gì??? - anh lập tức hỏi.

- Chuyện của cô ta. - bà giả vờ nhíu mày, khó chịu.

- Thưa, mẹ chuyện này...con không muốn giấu mẹ chỉ là..đang chờ thời gian thích hợp để nói với mẹ. - anh run sợ, mẹ anh ghét nhất là ở ngoài bay nhảy, rồi mang họa về nhà.

- Khi nào? - bà nghiêm nghị.

- Là vào mấy tuần trước, lúc đó còn rất say, sáng tinh dậy mới biết mình đã làm một chuyện ngu xuẩn.

- Say ư? Ta nhớ khi con say, thì còn biết trời, trăng, mây, gió là như nào? Thì làm sao có thể làm ra chuyện như vậy? Trong này rõ là có uẩn khúc. - bà suy nghĩ.

Anh ngăn người một hồi lâu, đứng rồi rõ ràng là lúc đó anh không có ấn tượng gì về đêm đó, không lẽ anh đã quá vội vàng tin cô ta.

- Đêm hôm đó là ngày bao nhiêu? - bà nhìn anh hỏi.

- Ngày 20/3 sau ngày cưới 3 hôm - anh lí nhí trả lời.

- Được, lần này ta sẽ làm rõ đầu đuôi chuyện này. - bà vừa nói, vừa lôi trong túi xách ra một chiếc điện thoại.

- Ta có đặt một chiếc camera ở phòng con, phòng khi con và Tiểu Băng có lúc vượt quá giới hạn mà ngăn chặn, không ngờ cũng có lúc lại cần đến nó. - bà cười, một nụ cười đầy thách thức ả.

Ả run sợ, cầm tay bà.

- Thưa, chuyện quan hệ của hai đứa con không muốn ai nhìn thấy đâu ạ, khi đó mặt mũi con biết để đâu? - ả lay lay tay bà.

- Trong tình huống như này, cô còn sợ mất mặt sao? - bà giựt tay ra, lập tức mở điện thoại lướt lướt.

Một lúc sau, cảnh đêm đó hiện lên, ả dìu anh vào phòng, còn anh say bí tỉ không biết gì, đặt anh xuống giường anh đã lập tức chìm vào con ngủ say, còn ả thì nằm cạnh, đang vui vẻ trò chuyện với ai đó, nửa đêm ả thức giấc và phát ra những tiếng rên đầy mê muội, khoái lạc, thật sự khiến người ta nghe thấy, khó tránh khỏi sự hiểu lầm.

Tắt điện thoại, bà giương đôi mắt sắc bén lên nhìn ả, đôi mắt đầy sự khiêu khích, và khinh bỉ.

- Còn gì để nói? - bà vênh mặt.

Ả quy xuống. Anh tức giận, hét vào mặt ả.

- Cái thai đó là của ai, tại sao cô tìm tôi để đổ vạ? Vì cô tôi đã để mất cô ấy. - anh giơ cánh tay lên, định tát ả nhưng bàn tay anh khựng lại, là một thằng đàn ông, anh không thể cho phép mình xuống tay với một người phụ nữ.

- Tôi xin lỗi phu nhân, tôi là vì bị người ta mua chuộc nên mới làm như vậy, cái thai thật sự là cháu bà, chỉ là không phải của Lăng Phong thôi, nó là của Hàn Phong thật đấy, tôi không gạt bà đâu, xin bà hãy tha mạng cho tôi và đứa nhỏ. - ả ôm chân bà, van xin, nước mắt ả rơi.

- Đến giờ cô còn đặt điều? Đổ vạ cho anh hai tôi ư? Thân thể cô không biết đã bị bao nhiêu thằng chà đạp, có vẻ như cái mạng này của cô chắc không cần nữa đâu nhỉ?? - anh nhìn ả đầy khinh bỉ.

Ả quay sang ôm chân anh van xin.

- Xin anh hãy nể tình, khi xưa tôi đã chăm sóc anh mà tha cho tôi, xin anh đừng hại nó. - ả khóc lóc.

- Tránh ra. - thằng chân anh đạp ả ra, máu từ bụng ả bắt đầu chảy ra, lênh láng cả sàn.

- Tha cho cô ta đi, nào con trai mình về. - bà kéo tay anh lôi đi, con trai bà, bà hiểu nhất, trước giờ anh xử lý việc gì cũng sạch sẽ, nếu còn ở lại chắc cô ta chết mất.

- Dọn dẹp cho sạch đấy, còn ông tôi sẽ xử lý sau. - anh quay sang nhìn tên bác sĩ đó, rồi cùng bà đi mất.

Ả gục dưới sàn, ôm bụng, nước mắt rơi lã chã, ánh mắt hiện lên sự căm thù tột độ, rồi ngất đi.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Mù* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11

- Dọn dẹp cho sạch đấy, còn ông tôi sẽ xử lý sau. - anh quay sang nhìn tên bác sĩ đó, rồi cùng bà đi mất.

Ả gục dưới sàn, ôm bụng, nước mắt rơi lã chã, ánh mắt hiện lên sự căm thù tột độ, rồi ngất đi.

Tên bác sĩ, lập tức gọi vài ý tá đến đưa ả vào phòng cấp cứu. Dọn dẹp nơi đó sạch sẽ, bọn họ lao vào cứu ả.

Sau một hồi...

Ả ta tỉnh dậy sau một lúc hôn mê, đầu óc quay cuồng, ngược nhìn xung quanh một màu trắng xoá, bất giác đưa tay xuống bụng, ả giật bắn người lên, bụng ả trống rỗng.

- Bác sĩ đâu, bác sĩ đâu. - ả ta điên tiết hét lên.

Tên bác sĩ gấp gấp chạy vào.

- Con tôi đâu rồi hả??? Tôi hỏi ông con tôi đâu?? - ả nhìn thẳng vào mặt tên đó.

- Con cô...mất rồi. - nhìn ả như vậy, tên đó có chút run sợ.

- Gì chứ?? Mất rồi ư?? Có phải ông bắt tay với bọn họ giết con tôi không hả??? - ả nắm lấy cổ áo hấn ta.

- Không có, tôi đã cố hết sức rồi.

Buông tay ra, ả hét lên "CÚTTTTT" làm tên đó sợ bắn người mà chạy ra ngoài.

Còn một mình trong căn phòng trống, lạnh lẽo, ả thất thần, tìm kiếm chiếc điện thoại. ả cố gắng nhấn từng số.

- Không phải tôi bảo cô đừng liên lạc cho tôi rồi ư? - đầu dây bên kia một giọng nói khó chịu, lạnh nhạt truyền qua.

- Con chúng ta, đã mất rồi? - ả kìm không cho nước mắt rơi, không để bản thân yếu đuối.

- Thì sao? Ngay từ đầu tôi đã không muốn nó xuất hiện trên cõi đời này, cô không xứng mang thai con tôi. - hấn ta giọng đầy vui vẻ, khiến tâm trạng ả sôi sục.

- Hừm, để rồi xem ai mới không đáng. - buông một câu đầy sự khó hiểu, gây hoang mang tốt độ cho tên đó, ả tắt máy.

Vứt điện thoại vào một góc. ả nhìn vào nơi xa xăm, tâm không định, ả hận, hận người con trai đó khiến ả yêu rồi đau, hận con đàn bà đó cướp đi hạnh phúc của ả.

ả mỉm cười trong vô thức.

- Haha....haha rồi các người sẽ phải hối hận vì để tôi sống.

Trong căn phòng đó vang lên tiếng cười đầy gai góc, tiếng cười đáng sợ gây sự ám ảnh cho người nghe.

Nhà họ Bạch...

- Cảm ơn mẹ, vì ngày hôm nay. - anh ngồi đối diện bà, tay đang mân mê ly rượu.

- Ta chỉ giúp được 1 lần, không có nghĩa ta giúp được hết mọi chuyện, con đó làm việc gì cũng phải suy nghĩ trước sau, để tránh hậu quả đấy, có biết chưa. - bà ngăn ngắt với đứa con trai ngang bướng này.

Anh đẩy ghế, bước đi.

- Con định đi đâu? - bà hỏi với ra.

- Đi tìm tình yêu của con. - buông lại câu nói đó, rồi đi mất hút.

Bà ngồi suy nghĩ, cầu cho hai anh em nhà này không đấu đá lẫn nhau.

Uầy, quên mất Tiểu Băng của chúng ta rồi~~

- Oa lâu rồi, mới ngủ ngon như thế. - cô tỉnh dậy, vươn vai.

- Dậy rồi à? - hấn thấy cô tỉnh, nên bước tới, ngồi cạnh cô.

- Anh về rồi hả Lăng Phong? - cô mò đến ôm cổ hấn.

- Tôi là Hàn Phong. - hấn có vẻ đờm buồn, khi người cô nhấc không phải hấn.

Cô nhớ lại, cô đã bị anh bỏ rơi, là hấn đang tay đưa cô về mái nhà ấm êm.

- Tôi xin lỗi. - cô buông tay ra, cúi gằm mặt.

- Không sao đâu, tôi đưa em đi ăn nhé? - hấn ta đưa tay vuốt tóc cô.

Cô nhẹ nhàng gật đầu.

- Được, đợi một lát. - hấn ta chòm tay nhấn chiếc chuông trên tường, hấn thiết kế riêng cho cô chỉ cần có gì khó khăn cô nhấn vào hấn liền có mặt.

Sau vài phút, đồ ăn được bày ra trước mặt cô, mùi thơm lan toả đến mũi cô, một mùi thơm rất quen thuộc.

- Mì xào chua cay ư?? - cô thốt lên, đó là món cô thích nhất, mùi này không sai là mì xào.

- Đúng rồi, không phải em thích món này nhất ư? - hấn bày đồ ăn ra.

- Làm sao anh biết? - cô ngạc nhiên, nếu cô không làm ngoài mẹ cô ra không ai biết được món cô thích.

- Chỉ cần là em thích, cái gì tôi cũng biết. - hấn mỉm cười, xoa đầu cô.

- Nào "A" đi. - hấn đưa thìa mì lên miệng thổi.

Cô im lặng, hấn ta cũng âm áp phết.

- "A" không? Hay để tôi bón cho em nhĩ? - hấn nhìn cô im lặng, cười gian tà.

Nghe đến từ bón cô giật mình, định thần lại.

"A" cô há to miệng, đón lấy những thìa mì từ anh.

- Ăn xong rồi? Em có muốn đi dạo không?- hấn dọn dẹp hỏi cô.

- Đi đâu?

- Đến đó em sẽ biết. - hấn đứng dậy, dìu cô xuống lầu, dẫn cô vào xe.

Hấn vào xe, ngồi vào ghế, chòm qua thắt dây an toàn cho cô, chỉ cách nhau 1 cái nhích hai đôi môi sẽ chạm nhau.

Hấn cố kìm chế, không thể khiến cô sợ, hấn quay trở lại ghế, tay cầm lái, thở dài lấy lại tinh thần.

Hấn lái xe đưa cô đi đâu đó.

Đến nơi, hấn dìu cô xuống, dắt cô tiến ra xa. Từng ngọn gió lùa vào làn tóc cô.

- Mát không? - hấn ôn nhu hỏi cô.

Cô gật đầu.

- Đây là đâu?

- Lát nữa rồi em sẽ biết. - hấn dìu cô ra xa hơn.

- Em đứng đây đợi tôi một lát nhé, đứng im nhé. - nói rồi hấn rời khỏi cô, lùi về sau một ít, cầm chiếc máy ảnh lên, tranh thủ làm vài tấm để giữ chút kỷ niệm.

Từng con sóng lăn tăn lăn vào chạm vào đôi chân bé nhỏ của cô, cô thoáng giật mình. Hấn cũng đi ra ôm cô.

- Đây là biển ư? - cô bám lấy tay hấn.

- Đúng rồi, nơi đây sẽ ghi nhận tình yêu của hai ta vợ nhĩ? - hấn ôm chặt lấy cô.

Cô khó chịu, không quen, nên cố đẩy tay hấn ra.

Hấn thấy cô không vui, nên đành buông tay ra, dù có một chút không nỡ.

- Em yêu Lăng Phong thật sao? - trong hoàn cảnh này, bỗng nhiên hấn lại hỏi một câu ngu xuẩn như vậy.

Cô im lặng vài giây, lúc này đây, một cô gái đang giương mắt về nơi cao, một người đàn ông đứng kế đang nhìn chăm chăm cô ấy, ánh mắt anh ta thật buồn.

- Đúng vậy. - cô khẽ gật đầu, đáp án này hấn thật sự không muốn nghe.

- Về thôi. - hấn tức giận ra mặt, kéo tay cô lôi đi.

- Đau, anh làm tôi đau đấy. - hấn nắm quá chặt, khiến cô kêu đau.

Bị cô giật tay lại, hấn mới ý thức việc mình đang làm, nhìn cô nhăn mặt tay đang xoa tay đau, lòng anh có chút tội lỗi.

Nhắc bông cô lên đưa vào xe, mặc cho cô vùng vẫy.

- Chỉ có cách này, mới không làm đau em. - hấn thì thắm vào tai cô.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Mù* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12

- Đau, anh làm tôi đau đấy. - hấn nắm quá chặt, khiến cô kêu đau.

Bị cô giựt tay lại, hấn mới ý thức việc mình đang làm, nhìn cô nhấn mặt tay đang xoa tay đau, lòng anh có chút tội lỗi.

Nhắc bông cô lên đưa vào xe, mặc cho cô vùng vẫy.

- Chỉ có cách này, mới không làm đau em. - hấn thì thắm vào tai cô.

Lái xe, chạy thẳng một mạch về nhà.

Về đến nhà, hấn mở cửa xe, diu cô vào nhà rồi giao cô cho mấy cô người giúp việc.

- Chăm sóc cô ấy đấy, cô ấy có mệnh hệ gì thì các cô liệu hồn. - hấn thẳng tay chỉ vào mặt đám người giúp việc đó.

- Dạ, vâng ạ. - đám người đó tay đỡ, tay diu cô, cúi đầu vâng lời.

Hấn nhìn bọn họ chăm chăm, rồi bỏ lên xe đi mất.

- Đưa tôi về phòng được chứ? - cô lên tiếng.

- Dạ. - bọn họ đồng thanh, ánh mắt khó chịu.

Diu cô về phòng, đóng cửa lại, bọn họ liền bắt đầu xì xầm.

- Tại sao, thiếu gia lại đưa cô ta về nhà chứ? Thật là không biết cậu đang suy nghĩ gì trong đầu mà - một ả trong số đó lên tiếng.

- Đã mù còn ra về thanh cao, ta đây, thật là bực bội.

- Đúng, đúng đấy, nhìn là ưa không nổi rồi.

Bọn họ cứ mãi tiếp tục xì xầm, bàn tán nói xấu cô.

"kính...hhh...koang....gggg"

- Ê ai nhấn chuông kia, ra mở đi.

Bọn họ giải tán, xuống nhà, mở cổng.

- A thì ra là Tiểu thư Ngọc Ánh?? - bọn họ tỏ vẻ vui mừng, ríu rít chạy ra chào đón cô gái đấy.

[Ngọc Ánh - là ả - nữ phụ]

- Lâu rồi không thấy cô đến đây nhỉ??

- Có Hàn Phong ở nhà không? - ả mở giọng.

- Dạ, Thiếu gia vừa rời đi, để lại cho....- một người trong đám giúp việc lên tiếng.

- Im đi. - người kia nhắc khéo.

- Sao nào Tiểu Ngọc? Có chuyện gì giấu ta ư? Tiểu Liên người nói tiếp đi. - ả nhử mày.

- Dạ, vâng, cậu đưa về đây một cô gái mù, còn bảo chúng tôi phải chăm sóc kỹ càng cho cô ta. - người tên Tiểu Liên nói tiếp.

Ả nghe vậy liền nhướn miệng cười, anh ta đưa cô ta về đây ư? Thật trùng hợp a? Một ý định nảy lên trong đầu ả.

- Có phải bọn cô không ưa cô ta? - ả như biết rõ về bọn họ, lên tiếng như muốn giúp bọn họ.
- Đúng vậy ạ, từ lúc cô ta được đưa về nhà, bọn tôi phải cực khổ hầu hạ cô ta. - bọn họ gật đầu.
- Đến đây, tôi sẽ giúp các người trả thù ả ta. - ả vẫy tay, tụ họp bọn họ lại, thì thầm điều gì đó.

Xong xuôi, bọn họ gật đầu, mỉm cười, đồng thanh.

- Được ạ.
- Tôi về đây, đừng nói với ai chuyện tôi đã từng về đây. - ả bước ra xe, miệng vẫn không ngừng cười.

Sau khi ả rời đi, bọn họ liền tản đi.

Cô Tiểu Liên đó bung một tách nước lên cho lầu, tiến về phòng cô.

Đứng trước phòng cô, ả giờ tay xuống lầu ám hiệu cho người phía dưới.

- Phu nhân? Tôi đem trà lên cho cô? - Tiểu Liên gõ cửa phòng.
- Vào đi. - tiếng cô vọng ra ngoài.

"Cạch" cửa phòng mở ra, Tiểu Liên bước vào.

Bóng đèn trong phòng bị tắt hết, căn phòng tối đen, Tiểu Liên lấy chiếc đèn đã thủ sẵn trong túi ra tìm vị trí cô.

- Phu nhân, ở đây bóng đèn đã bị cúp điện, cô đang ở đâu, hãy lên tiếng để tôi đi tới. - Tiểu Liên giả vờ như không thấy cô, giọng nói pha chút sợ hãi.
- Tôi ở đây, cô ở đâu, đưa tay đây để tôi nắm lấy. - vì bị mù, nên cúp điện không khiến cô sợ, cô là đang lo lắng cho ả Tiểu Liên đó. Tiểu Liên soi đèn đến chỗ cô, thẳng tay hất ly trà đang trên tay vào người cô, rồi giả vờ như bị ngã.

"Á" cả hai tiếng hét đồng thanh vang lên.

- Tôi nóng quá, Tiểu Liên cô đang ở đâu. - dù bị bỏng nóng, nhưng cô vẫn quờ tay tìm ả.
- Xin lỗi, phu nhân tôi không nhìn thấy gì, bất cẩn bị té làm nước đổ lên người cô. Tôi xin lỗi cô có sao không??? - ả Tiểu Liên đó giả vờ quan tâm cô.
- Tôi nóng lắm, Tôi.... - giọng cô thều thào, yếu đi, chịu đựng không lâu cơ thể cô đã ngã xuống.

Ả Tiểu Liên kia đứng dậy, nhìn thân hình nhỏ bé đang nằm đấy mà mỉm cười.

Dưới nhà, tiếng xe hấn chạy về vang lên, khiến bọn họ tâm không yên lo sợ.

Ả Tiểu Liên cũng run rẩy, giả vờ đỡ cô, ôm cô.

- Có ai không giúp Tôi với, phu nhân ngất xỉu rồi. - ả hét lên, vang vọng cả nhà.

Hắn bước vào, căn nhà không một ánh đèn.

- Sao lại tối như vậy? Người đâu hết rồi.? - hắn bực mình.
- Dạ, bị cúp điện ạ. - Cô ả Tiểu Ngọc trả lời.

Bước vài bước lên lầu, hắn nghe tiếng la của Tiểu Liên, liền lo sợ.

- Mau mở nguồn điện dự phòng lên. - hắn quay xuống nhà, hét lên đáng sợ.

Sau vài giây, cả nhà được bừng sáng trở lại. Hắn chạy ngay vào phòng cô. Cô đang nằm trong vòng tay của Tiểu Liên người toàn dấu bóng đỏ. Ngực trái hắn quặn lại. Đây ả Tiểu Liên ra, hắn bỗng cô lên.

- Thiếu gia.. - ả ta giả vờ, nước mắt.
- Cảm ơn. - bỗng cô ra ngoài, hắn vẫn không quên để lại cho ả ta một ánh mắt đầy căm phẫn, và giận dữ tột cùng.

Nhanh chân bỗng cô xuống nhà, leo lên xe cùng cô, hắn cho người lái xe chạy nhanh đến bệnh viện, phía sau hắn ôm cô trong lòng, lòng thì bồn chồn lo lắng, cúi đầu đặt môi lên trán cô, hắn mong cô sẽ bình an.

Tối trước bệnh viện, hấn một mạch bỗng cô chạy thẳng vào trong. Hấn xông thẳng vào phòng cấp cứu trước sự ngăn cản của các bác sĩ. Đặt cô xuống giường. Hấn túm lấy cổ áo của một gã bác sĩ.

- Không cứu được có ấy, coi như đời ông tàn và cái bệnh viện này sẽ tàn. - hấn tức giận hét vào mặt tên bác sĩ đe dọa.

Gã bác sĩ đó bị dọa đến "hồn bay, phách lạc" ngẩn ngơ một hồi lâu, mới chữa trị cho cô.

Tội cuộc đời của mấy anh bác sĩ mà, toàn bị dọa nạt~~

Hấn bước ra ngoài, trầm ngâm nhìn cánh cửa một hồi lâu, sau đó quay sang nhìn tên trợ lý đã đưa mình đến đây, người đó là người hấn tin tưởng nhất.

- Việc ở đây giao lại cho cậu, có gì hãy liên lạc cho tôi. - vỗ vai tên đó, hấn lê bước ra ngoài, hấn không ngẩng cao đầu như mọi lần, đáng vẻ thật đơn độc và buồn tẻ.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Mù* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13

Hấn bước ra ngoài, trầm ngâm nhìn cánh cửa một hồi lâu, sau đó quay sang nhìn tên trợ lý đã đưa mình đến đây, người đó là người hấn tin tưởng nhất.

- Việc ở đây giao lại cho cậu, có gì hãy liên lạc cho tôi. - vỗ vai tên đó, hấn lê bước ra ngoài, hấn không ngẩng cao đầu như mọi lần, đáng vẻ thật buồn.

Lái xe vòng về nhà, hấn không tức giận thay vào đó là vẻ đau buồn, hấn buồn vì không thể chăm sóc tốt cho cô, hấn buồn vì do hấn mà cô chịu những tổn thương thể xác như vậy.

Đập tay vào vô lăng, hấn gừ lên một tiếng đáng sợ "Anh sẽ lấy lại công bằng cho em".

Bước chân xuống xe, một bầu không khí u ám đã bao trùm.

Vào trong nhà, bọn người giúp việc đang run rẩy đứng tụ lại ở đó, thấy hấn bước vào, bọn họ liền biến sắc, sự sợ hãi hiện rõ trên khuôn mặt.

- Các người chắc hiểu, tôi sắp nói gì nhỉ? - hấn cười ngạo mạn, ánh mắt liếc ngang qua từng người bọn họ.

- Dạ, việc lúc này, bọn tôi không chứng kiến được ạ, lúc đó cúp điện, tối như mực. - một trong số họ lên tiếng.

- Cúp điện? Ở đây chưa từng xảy ra việc đó? Nguồn điện dự phòng? Và ai là người đưa nước lên đó? - hấn ngồi xuống ghế, chân vắt ngang, tay khoang lại, đôi mắt nhìn về hướng bọn họ, xem họ làm trò.

- Lúc đó, bất ngờ quá, mọi người không ai nhớ đến nguồn điện dự phòng, còn người đưa nước là Tiểu Liên ạ. - người đó cúi gằm mặt, không dám ngược lên đối mặt với đôi mắt chết người đó.

- Lý do cúp điện là gì? - hấn cười nhếch môi, như đã biết được chuyện gì đó.

- Thưa, bọn tôi không biết ạ...có lẽ là chập điện, hoặc đứt dây.. - bọn họ sợ sệt, tay bám víu vào nhau.

- Tôi đã cho người điều tra? Lý do là ai đó đã kéo sập cầu dao điện?

- Bọn tôi không biết ạ...

- Ý mấy người là, cầu dao tự cúp? - hấn đứng dậy, hai tay rút túi quần, từng bước lại gần bọn họ hơn.

Bọn họ run sợ, mặt tái mét, hấn bước đến giờ tay bóp chặt cầm một cô gái trong số đó.

- Tốt nhất cô nên khai ra tất cả mọi chuyện, còn không kết quả là cô tự nguyện muốn chịu? - hấn gặng từng câu, ánh mắt đỏ ngầu, khuôn mặt hằn lên từng tia giận dữ, tay hấn gồng lên, bóp chặt hơn.

Ả Tiểu Ngọc, đứng cạnh, bị hấn làm cho sợ "hồn lạc khỏi xác" nước mắt ứa ra, ả lập tức quỳ xuống, nắm lấy ống quần hấn.

- Xin tha cho bọn tôi, bọn tôi ngu muội, nghe lời người ngoài mà hại phụ nhân, tôi sẽ khai mà....nhất định sẽ khai.. - ả khóc nức lên, hai tay ôm chân hấn van xin.

Hắn hất mạnh cô gái kia xuống đất, làm cô ta ngã nhào ra, chân cũng thẳng đó mà đập ả Tiểu Ngọc ra ngoài. Tay giờ lên ám hiệu tên áo đen ngoài cửa đi vào, tên đó đưa cho hắn chiếc khăn lau tay, thật là đụng vào bọn họ chỉ khiến tay hắn bẩn đi.

- Lúc đầu, ngoan ngoãn như vậy có phải tốt hơn không? Nào mau nói ra. - hắn cười bật lên, đối phó với bọn người này quả thật là không khó.

- Lúc này Ngọc Ánh tiểu thư có đến tìm cậu, nhưng cậu đã ra ngoài, nhưng khi biết chỉ còn phu nhân ở nhà một mình, tiểu thư đã lên kế hoạch cho bọn tôi hại phu nhân, bọn tôi bị sự đổ kỵ che mắt nên mới lâm vào cái ác, mong thiếu gia tha mạng. - ả Tiểu Ngọc, bò dậy, quỳ lạy trước mặt hắn xin tha mạng.

Lại là ả, ả muốn trả thù hắn ư? Nhưng tại sao lại đụng đến cô? Thật sự ả muốn chết.

- Đem bọn họ nhốt vào nhà kho, không cho ăn uống, khi nào tôi về sẽ xử lý. - quay qua tên áo đen căn dặn, hắn ra ngoài lái xe đi tìm ả.

Vừa bước chân ra khỏi cổng, hắn đã thấy một chiếc xe đang tiến tới chỗ mình. Chiếc xe dừng lại trước mặt hắn, người trên xe bước xuống, là anh.

- Lâu rồi mới gặp lại anh trai đáng quý, tìm anh coi bộ là một chuyện dễ dàng. - vỗ vai hắn, anh cười nham nhở.

- Tìm tôi có chuyện gì? - hắn lãnh đạm.

- Trông anh có vẻ mệt mỏi nhỉ? Chắc chị dâu đã khiến anh dùng nhiều sức? - anh nheo mày, ý châm chọc.

- Chị dâu? - hắn ngó người, nhớ ra cô đang nằm trong bệnh viện.

"Sao mày lại quên đi cô ấy??? Khốn kiếp"

- Tránh ra, tôi phải đi tìm cô ấy. - hất anh sang một bên, hắn lật đật bước đi.

- Tìm? Cô ấy đang ở đâu mà anh phải đi tìm? - anh ngạc nhiên, cô có chuyện gì sao?

- Không phải chuyện của cậu, giờ cô ấy đã là của tôi. - hắn tiếp tục bước đi.

Giật tay hắn lại, kéo về phía mình, xô hắn vào tường.

- Tôi hỏi anh cô ấy đang ở đâu? - anh gầm lên.

- Không liên quan đến cậu, tránh ra. - một lần nữa hắn hất anh ra.

- Tôi hỏi lại lần nữa, cô ấy đang ở đâu? Cô ấy có mệnh hệ gì anh không sống nổi với tôi đâu. - anh giờ tay lên không trung như định đâm vào mặt hắn nhưng anh không xuống tay, vì điều gì anh lại không nhớ?

- Đánh đi? Chuyện vợ chồng nhà tôi, cậu không có quyền gì xen vào, tôi sẽ chống mắt lên xem cậu làm gì được tôi. - hắn bật cười gian manh, rồi bước vào xe đi mất hút.

Anh đứng như trời trồng, trông anh thất bại thật thê thảm, đúng anh không có quyền gì để xen vào chuyện của bọn họ hết, ngược lên nhìn bầu trời trong xanh, tại sao trời cao lại không thấu lòng dạ của anh?

Hai người, một thời đã từng tranh nhau một cô gái? Liệu quá khứ có tiếp tục lặp lại?

Bạn đang đọc truyện *Có Vợ Mù* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14

- Đánh đi? Chuyện vợ chồng nhà tôi, cậu không có quyền gì xen vào, tôi sẽ chống mắt lên xem cậu làm gì được tôi. - hắn bật cười gian manh, rồi bước vào xe đi mất hút.

Anh đứng như trời trồng, trông anh thất bại thật thê thảm, đúng anh không có quyền gì để xen vào chuyện của bọn họ hết, ngược lên nhìn bầu trời trong xanh, tại sao trời cao lại không thấu lòng dạ của anh?

Hai người, một thời đã từng tranh nhau một cô gái? Liệu quá khứ có tiếp tục lặp lại?

Anh đứng nhìn, chiếc xe hắn đang xa dần, tựa lưng vào tường, cảm giác lúc này trong anh là gì? Sự bất lực? Hay cảm giác của người thua cuộc? Lắc đầu vài cái lấy lại sự bình tĩnh ban đầu, anh là vì yêu cô nên mới đến, không phải vì muốn tranh thắng thua với hắn, ngược mặt nhìn về phía cánh cổng nhà

hắn, khoé miệng anh nhếch lên một nụ cười đầy bí hiểm. Leo lên con xe, anh chạy đi mất hút.

Hắn lái xe một mạch đến bệnh viện. Tiến vào căn phòng cấp cứu nơi cô nằm. Hắn đến nơi, thấy tên trợ lý của mình đang cặm cụi làm giấy tờ, hắn vài bước đến chỗ trợ lý.

- Cô ấy thế nào rồi? Đã tỉnh chưa? Có gì bất thường không? - Hắn vỗ vai tên đó, không chào hỏi, mà đi thẳng vào vấn đề hỏi luôn.

Tên trợ lý đang loay hoay viết, bị vỗ vai từ đằng sau, giựt bắn người lên. Quay người lại, tên đó nhìn hắn bằng ánh mắt ngạc nhiên, khuôn mặt hắn tái nhợt, mặt trắng bệch, hơi thở dồn dập, có dự cảm không lành, tên đó đưa tay lên nhìn chiếc đồng hồ đã điểm 19h, liền quay sang nhìn thẳng vào mắt hắn.

- Anh chưa dùng cơm?

- Đúng, không sao cả, trả lời tôi đi cô ấy sao rồi?

- Anh biết rõ ràng, nếu bỏ bữa a cơ thể anh sẽ bị suy nhược mà ngất đi? Bác sĩ nói cô ấy đã ổn chỉ bị vài vết thương nhẹ. Này bản thân anh lo chưa tốt thì làm sao lo được cho người khác.? Nào đi theo tôi, đi ăn. - tên đó nói xong, liền bỏ giấy bút xuống hết, cầm tay hắn kéo đi.

- Tôi muốn đi thăm cô ấy trước. - hất tay tên đó ra, do lực hất quá mạnh, hay hắn đang yếu? Mà thuận đà hắn ngã theo, cơ thể to lớn đó đổ gục xuống, khiến tên đó, hoảng hốt.

Choàng tay qua người hắn, tên đó đỡ hắn dậy, đưa vào phòng bệnh, gọi một vài bác sĩ đến kiểm tra, đẩy kết quả cho loại người "đã yếu còn thích ra gió" tên đó nhìn anh mà ngán ngẩm, thở dài rồi đi ra ngoài.

Bước ra ban công, hít lấy chút gió trong lành, ngược lên trời cao, thương cho phận mình, giờ đây phải chăm lo cho tận hai người bệnh nhân, lớn xác.

Đứng đó vài phút, tên đó vào phòng cô.

"Cạch" cánh cửa phòng bệnh mở ra, tên đó nhìn cô vẻ kinh ngạc, cô đang ngồi trên giường dựa vào gối, mắt cứ nhìn vào vách tường phía trước. Chắc rằng cô đã tỉnh và tự mình ngồi dậy.

Nghe tiếng mở cửa và bước chân, cô quay mặt về phía anh.

- Ai đấy? - giọng cô yếu ớt.

- Tôi là trợ lý của anh Hàn Phong, được anh ấy cử đến để chăm sóc cô, cô cảm thấy thế nào rồi? - tên trợ lý bước đến, kéo cái ghế cạnh giường cô ngồi xuống.

- Tôi không sao, chỉ hơi đau rất một vài chỗ thôi, còn Tiểu Liên không sao chứ? - thật không hiểu nổi cô, đến giờ vẫn lo lắng cho người đã ra tay hại cô.

- Cô ta không sao, cô cứ nằm đây dưỡng bệnh đi, cần gì cứ ra lệnh cho tôi. - tên đó nhìn cô, thật đẹp, một nét đẹp thật thuần khiết.

- Hàn Phong anh ấy không đến sao? - cô nhắc về hắn.

- Anh ấy đang nằm ở phòng phục hồi sức.

- Sao lại ở đó, anh ấy bị gì sao? - giọng cô đầy sự lo lắng.

- Anh ấy vì cô mà bỏ bữa, chỉ cần ăn thiếu bữa cơ thể anh ấy sẽ suy nhược mà ngất đi, haizzz cũng không rõ là do thể lực anh ấy yếu hay là bệnh bẩm sinh nữa. - tên đó vừa kể, vừa thở dài.

- Vậy có thể đưa tôi đi gặp anh ấy được không?? - cô cựa quậy.

"Á" do cựa quậy, vết thương ngay tay cô va chạm với cạnh giường khiến cô la lên.

- Cô có sao không, cô làm ơn ngồi yên đi, cô có mệnh hệ gì, anh ấy lại tìm đến tôi. - tên đó ngồi dậy, chỉnh sửa lại tư thế thoải mái cho cô, lắc đầu ngán ngẩm với hai người.

- Khi nào, anh ấy tỉnh lại giúp tôi chăm sóc cho anh ấy được không???

- Được, được. - tên đó trả lời.

- Anh, chắc bên anh ấy lâu rồi nhỉ?? - cô tò mò về anh.

- Phải, tôi bên anh ấy đã được 3 năm rồi, từ lúc anh ấy lập nghiệp. - tên đó thật lòng.

- Anh có thể kể cho tôi nghe về anh ấy, lúc còn bên nước ngoài không???

- Cô muốn biết? - tên đó hỏi ngược.

- Đúng, tôi muốn hiểu rõ về anh ấy hơn. - cô gật đầu chắc nịch.

- Được, chuyện là, vào 3 năm trước khi.....

"cạch" cánh cửa phòng lại 1 lần nữa mở ra.

- Chuyện của tôi, đã ai đánh mà cậu lại tự khai? - 1 giọng nói đanh thép vang lên, ngắt ngang câu nói của tên trợ lý.

Phía ngoài cửa, đáng vẻ to lớn của hắn đang đứng tựa vào tường, đôi mắt liếc ngang tên đó. Tiến vào trong, hắn giờ nắm đầm đe dọa.

- Hàn Phong??? - nghe thấy giọng nói quen thuộc, cô mừng rỡ, giương dậy.

- Em ngồi im đi. - hắn tiến lại ngồi trên giường cô, nắm lấy tay cô.

- Anh không sao rồi chứ? Đã ăn uống chưa??? - tay cô sờ mó lung tung khắp cơ thể hắn.

- E hèm, không còn chuyện của tôi, tôi xin cáo lui trước. - tên đó lên tiếng, đứng dậy.

Hắn nhìn tên đó, vẫy vẫy tay ý bảo đi nhanh đi, tên đó quay đi ra cửa, đôi mày nhíu lại, thật là có gái lại quên mất đi huynh đệ mà.

- Anh không sao rồi, anh đã ăn. Em lo cho anh sao? - tay hắn đưa lên vuốt má cô.

Cô im lặng, hai tay vẫn không ngừng di chuyển.

- Này đừng sờ mó lung tung nữa, kéo lại sờ vào thứ không nên. - hắn nhắc khéo.

Cô nghe hắn nói vậy, xấu hổ mà rút tay lại, cúi gầm mặt, đôi má đỏ ửng lên.

- Em không sao chứ? Có đau ở đâu nữa không?? Mấy vết thương này không làm em đau hay khó chịu chứ??? - hắn 1 tay vuốt mái tóc rối của cô, một tay nắm chặt tay cô hỏi han.

- Tôi không sao. - cô lí nhí.

Nhìn thấy thân hình nhỏ bé, đầy vết thương đỏ ửng kia của cô mà lòng hắn thất lại, không kiềm được mà kéo cô vào lòng ôm chặt.

- Anh xin lỗi, vì đã để em ở nhà một mình khiến em bị thương. Nhất định sẽ không có lần sau.

Nằm trong lòng ngực hắn, cô có thể cảm nhận được nơi ngực trái của bản thân đang muốn nổ tung, trái tim nhỏ bé muốn nhảy tọt ra ngoài, cô lấy hết bình tĩnh, lại nghe được nhịp tim đang đập rất nhanh của hắn, đưa tay lên ngực hắn nơi con tim đang đập, oa bầu ngực thật bự ~

- Sao lại đập nhanh như vậy? - cô giả vờ hỏi.

- Là em giả vờ ngực hay ngực thật? Lại không biết nó vì em mới đập nhanh như vậy? - hắn mỉm cười.

- Em có muốn nó không đập nhanh như vậy nữa không? - hắn cười gian xảo như đã có sẵn kế hoạch gì đó trong đầu.

- Muốn. - cô gật đầu.

A, cá đã cắn câu.

Hắn nắm lấy tay cô, kéo dậy, vòng tay qua eo cô, rồi nhanh chóng đặt môi mình lên môi cô, cướp đi đôi môi ngọt ngào của cô, lạ thay lần này cô không chống cự.

Thời gian trong căn phòng ấy như dừng lại, hai người ngồi trên giường môi kề môi, ánh trăng ngoài cửa sổ cũng rơi vào, hợp nhau tạo nên một phong cảnh thật sự lãng mạn.

Ánh trăng chiếu rọi qua khe cửa, có một đôi nam nữ quấn quýt hôn nhau.

Bạn đang đọc truyện *Có Vợ Mù* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15

A, cá đã cắn câu.

Hắn nắm lấy tay cô, kéo dậy, vòng tay qua eo cô, rồi nhanh chóng đặt môi mình lên môi cô, cướp đi đôi môi ngọt ngào của cô, lạ thay lần này cô không chống cự.

Thời gian trong căn phòng ấy như dừng lại, hai người ngồi trên giường môi kề môi, ánh trăng ngoài cửa sổ cũng rọi vào, hợp nhau tạo nên một phong cảnh thật sự lãng mạn.

Ánh trăng chiều rọi qua khe cửa, có một đôi nam nữ quấn quýt hôn nhau.

Đây nhẹ hấn ra, cô cúi gằm mặt, đỏ đờ truyền đến cả tai. Hắn nhìn bộ dạng đó của cô mà bật cười khanh khách

- Đừng cười nữa. - cô tức giận, lên tiếng.
- Được rồi, được rồi, không cười nữa. - hấn nhẹ giọng, đưa tay vuốt mái tóc dài của cô.
- Đêm nay, anh ngủ ở đây nhé.? - hấn cúi xuống, thì thầm vào tai cô.
- Trên giường tôi? - cô ngước mặt lên, mà không hề hay rằng hấn cũng đang cúi.

"Bóp"...đầu cô va đập vào cằm hấn.

"A", tay hấn xoa xoa chiếc cằm, còn cô ôm đầu la đau.

- Không sao chứ? - hấn vội đưa tay xem xét đầu cô.
- Không sao, không sao. - cô xua xua tay, lắc lắc đầu.
- Đầu em cứng nhỉ? - hấn chăm chọc.
- Còn anh có sao không? - cô lo lắng cho hấn, hai tay đưa lên quờ quơ.
- Có, cằm anh bị đầu em làm cho méo luôn rồi này. - hấn chọc ghẹo cô.
- Đi đi, ra cho bác sĩ kiểm tra. - cô đưa tay đẩy đẩy hấn đi.
- Đùa thôi, nhưng đôi môi mềm mại này của anh, bị chấn rách một miếng rồi? Em tính như nào đây? - hấn nắm tay cô, đưa lên môi mình.

Rút tay lại.

- Để tôi gọi bác sĩ vào kiểm tra, tha thuốc cho anh.
- Không, thuốc không chữa hết đâu, hay dùng môi em giúp anh chữa lành đi nhỉ? - miệng hấn cong lên, tạo nên nụ cười gian xảo.
- Anh bị điên rồi ư? - cô hỏi một câu rất ư là tỉnh.
- Em bảo ai bị điên? - hấn áp mặt vào sát mặt cô hơn.
- Là anh. - cô nhấn mạnh.
- Em bảo chồng mình bị điên ư? Vậy để anh cho em thấy anh bị điên đến như nào nhé? - hấn tiến lại gần hơn.

Hơi thở nóng rang của hấn phả vào mặt cô, cô ngại ngùng đẩy hấn ra.

- Bi ối, mặt dày. - cô tiếp tục mĩa vào anh.
- Bi ối? Mặt dày? Giỏi lắm, em dám chửi chồng mình? Nhưng, không sao em càng chửi anh càng muốn lại gần em hơn.
- Thôi, được rồi, tôi không mắng anh nữa, anh muốn gì? - cô vội xua tay trước mặt, sợ hấn lại giờ trò.
- Anh muốn ngủ với em, có được không? - hấn mỉm cười đắc ý.
- Không được. - cô trả lời lập tức.
- Tại sao? - hấn khó hiểu.
- Anh chưa từng nghe câu, "ham nữ thọ thọ, bất tư thân" ư? - cô hất mặt.

- Em là vợ anh, bộ ngủ với vợ mình là sai ư? Với lại anh còn đang bị thương, nên nhớ vết thương ấy là do em tạo nên đấy, bên ngoài giờ này đã trễ, trời cũng lạnh, không lẽ em nỡ để anh ra ngoài ngủ ư? - hấn giả giọng nũng nịu, yếu đuối.

- Vẫn không được. - cô quả quyết.

- Nếu em không cho anh ngủ lại, nhất định anh sẽ gọi về mách với ba mẹ vợ, em đánh đập anh, còn đuổi anh đi. - hấn nheo mày, xem phản ứng của cô.

Cô im lặng, không lẽ cô ấy dễ dàng mắc lừa mình vậy ư?

Ba mẹ? Lâu rồi vẫn chưa được gặp họ, không biết họ bây giờ sống như thế nào, thật sự quá là bất hiểu mà, vẫn chưa có cơ hội quay về tìm họ.

- Này, em không sao chứ? - hấn hất hất tay cô.

- Không sao, tôi sẽ để anh ngủ ở đây. - cô đổi ý.

- Thật sao? - hấn vui mừng.

- Nhưng mà, anh phải hứa với tôi, sẽ đưa tôi về nhà thăm ba mẹ tôi.

- Được, anh hứa mà. - nắm chặt tay cô, hấn mỉm cười.

- Nào ngủ thôi vợ. - hấn cười tít cả mắt

- Đồ dê cáo. - cô quay mặt sang hướng khác.

- Dê cáo? - hấn không hiểu rõ, lặp lại lời cô.

- Đúng, anh chính là dê cáo.

- Dê cáo là như nào? - hấn hỏi ngược.

- Dê trong dê xồm, cáo trong cáo già, anh chính là như vậy dê cáo.

Gì mà dê xồm, gì mà cáo già rồi còn dê cáo. Đúng là hấn cười ra nước mắt với cô vợ này mà.

- Anh đã làm gì mà bảo dê cáo?

- Không phải sao? Anh lập mưu, giăng bẫy để tôi cho anh ngủ ở đây, rồi khi tôi sụp bẫy đồng ý, anh liền kéo tôi đi ngủ? không phải muốn dê tôi chứ là gì? - cô ngây thơ nói ra chuyện xấu của hấn.

Mắt hấn giựt giựt nhìn cô, cười cũng không được, khóc cũng chẳng xong.

- Giờ này không ngủ? Hay em MUỐN THỨC? - giọng hấn đầy chăm chọc nhấn mạnh 2 từ muốn thức.

- Tất nhiên là ngủ rồi. - cô chài người, nằm xuống, giựt tấm chăn đắp kín cả người.

Hấn khóc không ra nước mắt mà, vừa nãy hấn bảo ngủ còn chỉ trích hấn đây,giờ đã tự nằm xuống ngủ.

Hấn nằm xuống chống tay lên gối, đỡ đầu, cả người nằm nghiêng,mắt hướng về cô.

Giờ tay kéo chiếc chăn qua bên mình, hấn nằm xuống, hai tay giả vờ ôm cơ thể.

- Tiểu Băng anh lạnh lắm. - hấn lí nhí.

Cô buông bớt chăn ra, hấn chớp lấy thời cơ, phủ miếng chăn lên người, tay liền luồn qua ôm eo cô.

- Thả ra. - cô khó chịu, nắm tay hấn hất ra,nhưng không được, hấn chống cự, lấy gồng ôm chặt không buông.

- Anh lạnh mà, chỉ một chút thôi, anh chỉ ôm sẽ không làm gì. - hấn dụi dụi đầu vào mái tóc cô, một mùi thơm dễ chịu len lỏi vào mũi.

Cô nằm im, không hất hấn nữa. Hấn mỉm cười, nằm sát vào gần cô hơn,ôm chặt cô cảm nhận sự hạnh phúc của tình yêu.

Còn cô, nằm im,mặc kệ hấn làm gì thì làm, cô cũng không hiểu bản thân sao lại làm như vậy, rõ ràng cô có tình cảm với Lăng Phong nhưng tại sao khi ở bên hấn, cô lại thấy sự vui vẻ, ấm áp, an toàn nhiều hơn khi bên anh.

Cô nhắm mắt, thuận theo ý trời, cứ mặc kệ, chuyện gì nên đến rồi sẽ đến, điều cô cần làm bây giờ là sống thật tốt, bên hấn.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Mù* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 16

- Anh lạnh mà, chỉ một chút thôi, anh chỉ ôm sẽ không làm gì. - hấn dụi dụi đầu vào mái tóc cô, một mùi thơm dễ chịu len lỏi vào mũi.

Cô nằm im, không hất hấn nữa. Hấn mỉm cười, nằm sát vào gần cô hơn, ôm chặt cô cảm nhận sự hạnh phúc của tình yêu.

Còn cô, nằm im, mặc kệ hấn làm gì thì làm, cô cũng không hiểu bản thân sao lại làm như vậy, rõ ràng cô có tình cảm với Lăng Phong nhưng tại sao khi ở bên hấn, cô lại thấy sự vui vẻ, ấm áp, an toàn nhiều hơn khi bên anh.

Cô nhắm mắt, thuận theo ý trời, cứ mặc kệ, chuyện gì nên đến rồi sẽ đến, điều cô cần làm bây giờ là sống thật tốt, bên hấn.

Hấn trải qua một đêm cực kỳ hạnh phúc khi được ngủ cùng cô, hấn tỉnh dậy vươn vai lấy sự tỉnh táo, nhìn cô gái đang ngủ cạnh mình, hấn đưa tay khẽ vuốt tóc, rồi mỉm cười.

Bước nhẹ xuống giường, hấn đắp chăn rồi chỉnh lại tư thế thoải mái cho cô, hấn bước đi làm vệ sinh, rồi xuống nhà

Hấn đi thẳng vào nhà bếp, trong sự ngỡ ngàng của bao người.

- Cậu chủ, để tôi. - bác đầu bếp, chạy vào chen ngang anh.

- Không, tôi sẽ tự tay nấu cho cô ấy. - Hấn hất bác anh sang một bên.

Sau một hồi "quạt lộn" với cái nhà bếp, hấn cũng thành công tay bưng bê "thành phẩm" ra bàn.

Cô trên phòng, nằm tựa quây, lẩn qua lại, bỗng mũi cô bắt được một mùi thơm len lỏi, cô choàng tỉnh dậy.

Với tay ra bấm vào cái chuông, anh thiết kế riêng cho cô, tiếng chuông vang vọng khắp nhà, hấn dưới nhà nghe thấy, ba chân bốn cẳng chạy lên.

- Có chuyện gì sao, em bị gì à??? - hấn xoa xoay người cô, dòm người cô.

- Không, tôi không sao. Mà...mùi gì thơm quá vậy? - cô ngạc nhiên hỏi.

- Em đói không? Anh đưa em đi ăn nhé? - anh xoa đầu tóc rối bù của cô nhẹ giọng nói.

Cô khẽ gạt đầu, vùi vào lòng anh, hành động này? Hấn ngạc nhiên, phải chăng cô đã đáp nhận tình cảm của hấn?

Hấn tận tình bế cô vào phòng tắm, sau đó đưa cô xuống nhà.

- Mùi gì thơm thế? - mùi thơm nồng qua khoe mũi cô.

- Nào, ngồi vào đây. - hấn dìu cô đến bàn ăn, kéo ghế cho cô ngồi ngay ngắn.

- Đợi, một lát nhé. - hấn dặn dò.

Cô ngồi im đó, hấn vào trong bếp thêm những món khác ra.

Kéo ghế ngồi cạnh cô.

- Em thử món này đi. - hấn nhanh tay gắp một miếng sườn cho cô.

"A" cô há miệng đón lấy miếng sườn, miếng ăn vừa đưa đến miệng, cô đã nhắm mắt.

- Nước, nước... - cô ho sặc sụa.

Hấn hốt hoảng, chạy ngay đi lấy nước.

Một tay đút nước, một tay vỗ vào lưng cô.

- Sao món này mặn thế?

- Chắc anh nhìn nhầm đường thành muối. - hấn gãi đầu, cười gượng.

- Anh nấu ư? - cô ngạc nhiên.
- Hôm nay, các món là do anh nấu... Chắc không ăn được rồi...hay anh đưa em đi ăn món khác? - hấn nắm lấy tay cô.
- Không, em muốn thử món anh nấu. - cô nín lại.
- Thật, thật sao? - hấn mỉm cười hạnh phúc.

Cô gạt đầu, từng món ăn được đưa vào miệng cô, từng lời nhận xét phát ra từ miệng cô. Sau một hồi, sắc mặt của cô thay đổi theo các món.

- Em có ổn không đây. - hấn gạt gù.
- Không, cuối cùng món trứng rán này, anh đã thành công. - cô thở phào.

Sau buổi ăn sáng đầy lãng mạn đó. Hấn đưa cô đi dạo, quanh nhà.

- Hôm đó, là ai đã hại em? - hấn gọi lại chuyện hôm đó.
- Không, là do hôm đó cúp điện.. - cô khựng lại, nhớ lại sự đau đớn hôm đó.
- Em không muốn nhắc? - hấn nhìn mặt cô đang dần biến sắc.
- Anh,..đừng nhắc lại được không? - tay cô bấu vào vòng tay hấn.

- Được. - hấn gạt đầu, tựa đầu cô vào lòng ngực mình.
- Đừng rời xa anh có được không? - hấn hôn lên trán cô.

Bỗng phía ngoài cổng, tiếng xe đang tiến vào.

Hai người giật nảy mình, khi tiếng chuông nhà vang lên.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Mù* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 17

- Anh,..đừng nhắc lại được không? - tay cô bấu vào vòng tay hấn.
 - Được. - hấn gạt đầu, tựa đầu cô vào lòng ngực mình.
 - Đừng rời xa anh có được không? - hấn hôn lên trán cô.
- Bỗng phía ngoài cổng, tiếng xe đang tiến vào.

Hai người giật nảy mình, khi tiếng chuông nhà vang lên.

- Đại thiếu gia, có người bảo muốn gặp cậu. - tên thuộc hạ đi vào, cúi đầu cung kính hấn.
- Được, thật sự là hiếm thấy có ai tìm Ta, cho người đó vào. - hấn nhoen miệng cười.

Hấn dìu cô ra ngoài, để cô ngồi trên sofa, còn mình hướng mắt về phía cửa, trông chờ người muốn gặp mình.

- Ô, thì ra là em trai, hôm nay nhân rồi đến thăm anh nhĩ? - hấn ô lên ngạc nhiên trước vị khách không mời này lại là anh, rồi ngồi xuống cạnh cô, vòng tay ôm eo cô.
- Cô nghe đến hai tiếng em trai, liền biết là anh, lòng có một chút bứt rứt, nôn nao.
- Chào anh hai và....chị dâu. - giọng anh đứt đoạn, đôi mắt luôn chăm chú nhìn cô gái trước mặt.
- Ngồi đi. - hấn hất mắt xuống chiếc ghế đối diện, ý bảo anh ngồi xuống.

- Anh hai. - đột nhiên anh lại thốt lên.

- Cậu tìm tôi có chuyện gì? Chúng ta vẫn còn chuyện gì chưa làm rõ sao? - hấn khoang tay, ngã người ra ghế.

- Hôm nay em đến tìm anh, chỉ muốn xin lỗi về ngày hôm qua, đã làm khó anh, em xin lỗi. - anh cúi đầu, đúng là lòng tự trọng của anh đã bị tình yêu đánh bại.

- Không sao? Nếu chỉ vì chuyện đó, chắc cậu đã không đến đây, có phải còn chuyện gì khác? - khoé miệng hấn cong lên, bắt bài anh là chuyện quá dễ.

- Em... - anh ngập ngừng.

Cô nãy giờ chăm chú lắng nghe, từng giống nói của anh khiến cô thôn thức, anh là vì cô mới đến tìm hấn ư?

Cô nín tay hấn, mong hấn không làm khó anh.

- Tôi cũng không muốn gây khó dễ cho cậu, có chuyện gì cậu cứ nói thẳng. - hấn nhìn thẳng anh.

- Em xin anh, cho em một lần được nói chuyện với chị dâu. - anh, đường đường là một thiếu gia lãnh đạm, chưa từng cúi đầu van xin ai, vậy mà hôm nay trong một ngày anh đã phải cúi đầu van xin tận hai lần.

Hấn quay sang nhìn biểu hiện của cô, cô nín tay hấn giật giật gật đầu.

- Được. Có việc gì cứ nói. - hấn thản nhiên.

- Em muốn nói chuyện riêng.

- Được. Chỉ một lát thôi. - hấn đứng dậy, hai tay rút túi quần bước đi.

Hấn đi thẳng lên lầu, dù không thể nghe nhưng vẫn nhìn thấy họ sẽ làm gì?

- Tiểu Băng. - anh tiến tới, nắm lấy tay cô.

Cô giật tay lại, khiến anh ngạc nhiên vì hành động này của cô.

- Em sao vậy, là anh Lăng Phong đây, em quên anh rồi sao? - cảm xúc anh trực tràn, bao nhiêu sự nhớ nhung của anh, đều bộc phát.

- Xin em rể, có lòng tự trọng, tôi bây giờ đã là vợ của anh cậu, xin đừng gọi tôi là Tiểu Băng nữa hãy gọi tôi là chị dâu. - cô bình tĩnh, nén lại sự nhớ nhung anh vào trong, cứng rắn đáp trả.

- Sao em lại trở nên như vậy? Em thật sự không nhớ anh sao? - anh nhào đến ôm lấy cô.

- Tôi là người đã có chồng, là chị dâu của cậu, xin cậu đừng thất lễ. - cô xô anh ra, làm anh té nhào xuống đất.

- Em...em chưa từng yêu tôi sao?? - anh khóc, một lần nữa, anh lại rơi nước mắt, vì cô.

- Chưa từng. - câu nói đó phát ra từ miệng cô, làm tim anh thất lại, dường như bóp nghẹn lại.

Anh lững thững đứng dậy, cúi đầu nhìn cô. Anh đã vì cô vứt bỏ lòng tự trọng của mình tìm đến đây, mong được một lần nhìn thấy cô muốn đưa cô về nhà, nhưng mà có lẽ anh làm cô trước giờ chưa từng yêu anh, tình yêu ấy phải chăng đã đến lúc anh nên buông bỏ?

- Chào em, từ giờ cuộc sống của em sẽ không bị tôi làm phiền nữa. - anh quay mặt bước đi. Tình yêu ấy, anh đành nén lại, chỉ cần thấy cô hạnh phúc vui vẻ, là anh đã cảm thấy an lòng.

Còn một mình ở lại. Bây giờ cảm xúc của cô mới bộc phát, nước mắt cô rơi xuống, cô cuối cùng cũng mạnh mẽ từ bỏ được tình cảm với anh.

Hấn đứng trên lầu, nhìn thấy tất cả, gân xanh của hấn nổi hết lên, tay hấn gồng lại bóp mạnh đến mức ban công lầu, mảnh gỗ cũng rớt ra, cậu ta dám ôm cô? Dám làm cô khóc?

Hấn sải bước nhanh xuống lầu, ôm cô vào lòng vỗ về.

- Nín đi, vẫn còn có anh. - tay hấn vuốt nhẹ lưng cô.

Nước mắt cô cứ tuôn, khiến cô nghẹn lại, thốt không nên lời.

Ở cùng một bầu trời, thở chung một bầu không khí? Nhưng cảm xúc lại không giống nhau. Một người đang hả hê? Ba người đau lòng?

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Mơ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 18

Hắn sai bước nhanh xuống lầu, ôm cô vào lòng vỗ về.

- Nín đi, vẫn còn có anh. - tay hắn vuốt nhẹ lưng cô.

Nước mắt cô cứ tuôn, khiến cô nghẹn lại, thốt không nên lời.

Ở cùng một bầu trời, thở chung một bầu không khí? Nhưng cảm xúc lại không giống nhau. Một người đang hà hê? Ba người đau lòng?

Về phía anh, anh bước ra khỏi nhà hắn với tâm trạng rối bời, đầu óc trống rỗng, anh bước đi trong vô thức, tìm anh nó bị sao thế này? Nhìn cô hạnh phúc đáng lẽ anh phải vui chứ? Cảm giác đau đớn này, nó chống lại anh

Cô đối với anh, không đơn giản là yêu nữa, nó còn hơn thế, cô là tất cả với anh, là nơi chốn cuối cùng để anh về, là nguồn sống, hơi thở, anh chỉ là một con sói cô độc, suốt ngày chỉ biết ăn chơi, nhưng nhờ có cô, cô như ánh nắng, bầu trời sáng trong đêm tối, dẫu dẫu anh ra khỏi sự cô đơn, thiếu cô làm sao anh có thể sống nổi?

Anh sai những bước chân dài, nặng trĩu, đi trên con phố vắng người, tâm không định, cũng không biết nên đi về đâu.

"Reng....reng....rengggggg" điện thoại trong túi quần anh rung lên, anh vội vàng không thèm để ý, cứ thế mà bước đi, nhưng lòng lại cảm thấy bất an, anh dừng lại, nhắc máy.

- Chào anh yêu. - giọng nói bên kia truyền qua dây mĩ mai.

- Lại là cô Lâm Ngọc Ánh cô thật sự muốn gì ở tôi? - anh nhận ra giọng của ả.

- Bình tĩnh, tôi chỉ muốn giúp anh. - khoé miệng của ả bỗng nhếch lên.

- Giúp??? Hahaha....tôi bị cô hại ra nông nỗi này, tôi còn đang tính tìm cô giải quyết, bây giờ cô còn muốn giúp tôi? - anh bật cười.

- Đúng, tôi đã hãm hại anh, nhưng bây giờ để bù lại lỗi lầm ấy, tôi sẽ giúp anh cướp lại Tiểu Băng, anh yêu cô ta như vậy lẽ nào, để mất cô ta dễ dàng như vậy? - ả đánh trúng vào tâm lý anh.

Anh im lặng suy nghĩ, có nên tin ả ta?? Nhưng thật sự anh không muốn mất cô, nhưng lại không nỡ đánh mất tình anh em, một bên là người hắn hết mực yêu thương, một bên là người anh trai đã bị anh hại xa nhà bao năm??

- Bằng cách nào? - anh bình tĩnh.

- Đến đây chúng ta cùng trao đổi, địa chỉ tôi sẽ gửi qua. - ả mỉm cười đắc ý, vì mỗi câu đã có chỉ còn việc quăng dây và chờ cá cắn câu.

Dập máy, anh ngược lên nhìn bầu trời bao la, anh nhắc định sẽ sử dụng mọi cách để cướp lại em, vì em là người con gái của Lăng Phong này.

Tiếng tin nhắn rung lên, anh nhìn địa chỉ được gửi đến, rồi tức tốc bắt xe đi đến đó.

Đến nơi, anh bước xuống, đã nhìn thấy ả đang đứng đấy đợi anh, tiến vào trong.

Nghe tiếng bước chân, ả quay người lại.

- Anh đến rồi à, anh còn nhớ đây là đâu không? - ả khuôn mặt có chút tiếu nuối.

Anh im lặng, nhìn xung quanh.

- Đây là nơi lần đầu tiên hai ta gặp nhau. - ả tiếp tục.

- Đúng, nhưng cô hãy vào trọng tâm câu chuyện. - anh gạt đầu.

- Anh thật sự muốn có cô ta đến vậy? Thiếu gia nhà họ Bạch thay đổi thật rồi. - ả nở nụ cười mỉa mai.

- Đúng vậy, thôi người hay không nên nói vòng vo, mời cô vào việc chính. - anh nheo mày tỏ vẻ khó chịu.

- Được rồi, chuyện không gì to tát, tôi muốn hợp tác với anh, giúp anh chia cắt Tiểu Băng với Hàn Phong. - ả xoay người, khoanh tay nhìn mặt anh.

- Tại sao tôi phải tin cô? - anh nghi hoặc.
- Tôi yêu Hàn Phong nhiều hơn cả anh yêu Tiểu Băng, tôi không muốn anh ấy thuộc về ai hết, nếu anh hợp tác với tôi, đôi bên đều có lợi không phải sao?
- ánh mắt ả tia vào anh, nhìn dáng vẻ đang rối loạn của anh, mà thầm vui.
- Bằng cách nào? - anh có vẻ muốn hợp tác với ả.
- Tôi sẽ đến thuyết phục Hàn Phong, để anh đưa Tiểu Băng đi nước ngoài với lý do chữa mắt cho cô ta, trong thời gian ở nước ngoài anh hãy tranh thủ tiếp cận lấy lại tình cảm với cô ta.
- Hẳn ta sẽ dễ dàng đồng ý với cô ư?
- Tất nhiên, anh ấy có tình cảm với cô ta, nếu nghe tin đôi mắt của cô ta có thể chữa lành thì còn tin gì vui hơn?
- Được. Tôi tin cô, có gì hãy cứ liên lạc với tôi? Tôi đi trước. - anh đồng tình với ả, bắt tay và nhanh chóng rời đi.

Ả nhìn dáng vẻ anh khuất xa, rồi nở nụ cười mỉa mỉ.

Trong bụi cây, một dáng người đàn ông bước ra, hẳn ta trùm kín mặt.

- Cô thật lòng giúp anh ta sao? - hẳn nhìn ả khó hiểu.
- Tất nhiên là không, tội gì tôi phải giúp họ. Cứ để anh ta làm hết mọi việc, cần gì phải nhúng tay, tôi chỉ việc giật dây, rồi sau đó ngồi nhìn hai anh em họ đấu đá nhau mới là hay.
- Đúng là lòng dạ đàn bà thật thâm độc. - hẳn ta mỉm cười.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Mù* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19

Trong bụi cây, một dáng người đàn ông bước ra, hẳn ta trùm kín mặt.

- Cô thật lòng giúp anh ta sao? - hẳn nhìn ả khó hiểu.
- Tất nhiên là không, tội gì tôi phải giúp họ. Cứ để anh ta làm hết mọi việc, cần gì phải nhúng tay, tôi chỉ việc giật dây, rồi sau đó ngồi nhìn hai anh em họ đấu đá nhau mới là hay.
- Đúng là lòng dạ đàn bà thật thâm độc. - hẳn ta mỉm cười.
- Tôi sẽ bắt họ trả giá cho những gì họ đã làm với mẹ con tôi. - ả mỉm cười man rợ, bắt giắc đưa tay lên xoa bụng mình.
- Vậy cô có kế hoạch như thế nào? - hẳn ta tò mò.
- Việc này phải nhờ đến anh rồi. Tôi không thể tự làm một mình được. - ả ủ rũ.
- Giúp ư?? Đến bây giờ cô mới cần đến tôi? - hẳn ta nở nụ cười khinh miệt.
- Anh không chỉ là ân nhân cứu mạng của tôi mà còn là người duy nhất có thể giúp tôi, không lẽ anh không muốn trả thù nhà họ Bạch sao? Anh quên chuyện khi xưa họ đã làm với gia đình anh rồi ư?
- Làm sao quên được, nỗi đau họ mang đến khi cùng lúc giết đi cả cha lẫn mẹ tôi, thù này tôi ắt phải trả, nhưng lại không muốn liên lụy đến người ngoài cuộc. - nhắc đến chuyện xưa kia, gân cốt hẳn ta liền nổi lên, bức tức vì không thể tự mình ra mặt giết chết gia đình anh.
- Người ngoài cuộc? Ý anh là Tiểu Băng? - ả có vẻ đoán được ý anh.
- Đúng. Tôi không muốn liên can người vô tội. Dù gì cô ta cũng thật đáng thương.

"Người mà cũng biết thương người ư? Cô ta đáng chết vẫn nhiều hơn đáng thương. Cô ta chỉ là miếng mồi đáng giá nhất, chờ đến khi cá cắn câu, miếng mồi này sẽ bị chính tay tôi xé nát, còn người cũng chỉ là một quân cờ chủ chốt cho ván cờ này thôi" ả khoanh tay suy nghĩ.

- Được rồi, tôi sẽ không đụng đến cô ta, yên tâm sau khi chuyện này kết thúc, tôi sẽ cho cô ta một cuộc sống tốt hơn. - ả mỉm cười gian xảo.

- Vậy cô muốn tôi giúp cô cái gì?

- Chỉ cần anh, giúp tôi đưa cô ta ra ngoài để Lăng Phong đưa cô ta đi. Nếu chuyện này trót lọt, tôi trả thù thành công, tôi sẽ tự nguyện suốt đời hầu hạ anh, các mạng của tôi cũng sẽ do anh định đoạt.

- Cái mạng chó của cô tôi không cần, điều tôi cần là trả thù được nhà họ Bạch, cô hãy mừng vì tôi và cô có chung kẻ thù. Không thì cô hãy chuẩn bị chào hỏi Diêm Vương đi. - hần ta quay người đi.

"Người bảo ai là chó??? Chờ đi sau khi chuyện này kết thúc, người ta giết đầu tiên sẽ là người, đến lúc đó sẽ biết ai là người sớm trâu Diêm Vương." à ta nghiêng rãnh, hai tay vo thành nắm đấm, à tức giận vì không thể giết hần ta, hần là quân cờ quan trọng không thể mất đi được.

À hít một hơi sâu, lấy lại sự bình tĩnh.

- Được, mọi sự trong chờ vào anh. - à giả vờ cúi đầu tạ ơn.

- Được rồi, cô đi đi. - hần ta một tay chấp sau lưng, một tay vẫy ý kêu à ta đi đi.

Sau khi à rời đi còn một mình, hần ta ngược nhìn lên trời, gió thoảng qua mặt hần, hần ta đưa tay lên tháo chiếc mũ ra, một gương mặt mỹ nam bắt đầu lộ ra, gương mặt thanh tú, chiếc mũi cao thon gọn, làn da trắng mịn, ánh mắt lại có chút gì đó sắc bén.

"Là do gia đình anh ép tôi đến cùng đường, nỗi đau họ mang đến cho tôi thật sự lớn, tôi xin lỗi Hàn Phong dù anh có ơn cứu mạng và cứu mạng tôi, nhưng thù này không thể không trả anh đừng trách tôi, đều do gia đình anh khiến tôi không còn đường lui. Năm ấy, nếu không phải do gia đình anh hại công ty nhà tôi phá sản, thì có lẽ ba mẹ tôi sẽ không đau khổ mà tự vẫn, thì giờ đây chúng ta có thể là anh em tốt với nhau. Xin lỗi anh Hàn Phong đừng trách tôi độc ác." suy nghĩ một chút, hần lại đội mũ lên, rồi theo chân à ta mà biến mất.

Tại nhà hần....

- Anh Phong, ở công ty có việc gấp, cần anh đến giải quyết ngay. - tên trợ lý cúi đầu, đưa hần một sấp tài liệu.

- Được rồi, tôi sẽ đi ngay, việc ở nhà trong nom cô ấy giao cho cậu đấy, nhất định không được để cô anh bị đau hoặc rơi nước mắt không thì cậu biết kết quả rồi chứ? - hần liếc mắt ngang qua mặt tên đó.

- Tôi biết rồi, cứ giao cho tôi anh đi đi. - tên đó vỗ ngực.

Hần ngược nhìn vào căn phòng cô, cô đang yên giấc trong đó, lòng hần bỗng thấp thỏm, sợ mất đi cô.

Hần lái xe đi được một lúc, thì tiếng xe khác lại tiến đến là xe anh.

- Anh đã đến rồi. - tên đó nhìn anh mỉm cười nhẹ.

- Cô ấy đâu? - anh sốt ruột.

- Đừng nôn nóng, tôi sẽ lên đưa cô ấy xuống ngay. - tên đó bước đi lên lầu.

"Cốc..cốc.."

- Ai đấy? - cô đang ngủ, nghe thấy tiếng gõ cửa, nên cựa mình, hỏi.

- Là tôi đây. Cô dậy đi. Anh Hàn Phong muốn đưa cô đi dạo. - tên đó bên ngoài vọng vào.

- Bây giờ sao? Vậy đợi một lát, tôi ra mở cửa liền. - cô ngồi dậy, bước xuống giường, tay dựa vào tường mò đến mở cửa.

- Đi thôi, cô không cần chuẩn bị gì đâu, anh ấy đã chuẩn bị cho cô hết rồi. - tên đó đưa tay dìu cô xuống lầu.

Thấy cô đang tiến đến chỗ mình, anh vui mừng, định gọi tên cô.

Nhưng tên đó lại ra hiệu cho anh im lặng.

- Cô vào trong xe đi, anh ấy sẽ vào ngay. - tên đó dìu cô lên xe ngồi.

- Sao thế? - anh khó hiểu.

- Nói khẽ thôi, đừng để cô ấy nghe thấy, cô ấy vẫn chưa biết là đang trên xe anh đâu. Hãy đưa cô ấy đi đoạn đường dài rồi hần nói chuyện với cô ta. - tên đó thì thầm.

- Nhưng...- anh thắc mắc gì đó.

- Anh còn nhưng nhị gì nữa? Có được cô ấy rồi, còn không mau đưa đi? - tên đó giục anh.

- Được rồi, tôi đi đây, mọi chuyện ở đây nhờ cậu. - anh nhanh chóng lên xe, rời đi.

Hắn đi được một đoạn thì nhớ lại lời căn dặn của cô "đi đâu cũng phải báo với em một tiếng" nên quay đầu xe đi về.

Hai chiếc xe đi ngang vượt mặt nhau, hắn nhìn thấy chiếc xe có vẻ quen thuộc.

Nheo mày, nhớ kỹ lại, là xe của anh, linh tính mách bảo chuyện không lành, nên anh lên ga tút tút chạy về.

Tên đó ở nhà, vừa định đóng cổng lại, nhìn thấy xe anh đang lao về rất nhanh, giựt mình không biết làm thế nào, liền nghĩ ra kế, đạp đầu vào gốc cây, giả vờ ngất.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Mù* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20

Hai chiếc xe đi ngang vượt mặt nhau, hắn nhìn thấy chiếc xe có vẻ quen thuộc.

Nheo mày, nhớ kỹ lại, là xe của anh, linh tính mách bảo chuyện không lành, nên anh lên ga tút tút chạy về.

Tên đó ở nhà, vừa định đóng cổng lại, nhìn thấy xe anh đang lao về rất nhanh, giựt mình không biết làm thế nào, liền nghĩ ra kế, đạp đầu vào gốc cây, giả vờ ngất.

Hắn dừng xe, chạy một mạch vào nhà. Không thấy ai ở nhà, lại chỉ thấy tên trợ lý đang nằm ở trước cổng, trên đầu lại có một vết thương, máu vẫn đang chảy.

- NGƯỜI ĐẤU??? - hắn hét lên.

Hắn hốt hải, lao thẳng lên lầu, chạy vào phòng cô.

Trống rỗng?? Không một ai?? Cô đâu rồi?? Tiểu Băng của hắn đâu rồi??

Tâm trí hắn rối loạn, chạy xuống lầu, nắm cổ áo tên trợ lý mà lất tên đó.

- Khắc Hàn cậu tỉnh dậy cho tôi, mau lên. - hắn vừa hét, vừa lay tên đó dậy.

[Khắc Hàn - tên của người trợ lý, từ giờ xưng là cậu]

Khắc Hàn từ từ mở mắt, giả vờ đưa tay lên đầu xoa xoa vài cái, rồi bật nhanh dậy.

- Tiểu Băng, Tiểu Băng - cậu ta vờ gọi tên cô.

- Tiểu Băng, cô ấy đâu rồi. - hắn túm cổ tên đó, hắn điên thật rồi.

- Xin lỗi, Hàn Phong, lúc này khi anh rời đi, tôi lên phòng xem Tiểu Băng thế nào, khi mở cửa đã thấy cô ấy tỉnh, cô ấy bảo muốn đi dạo, tôi đưa cô ấy xuống hoa viên, thì đã thấy xe Lăng Phong đậu sẵn ở đây, anh ta phục sẵn, ở đằng sau, đạp đầu tôi vào tường, đầu tôi choáng váng, sau đó không biết gì nữa, chỉ nghe loáng thoáng, tiếng của cô Tiểu Băng "chúng ta mau đi thôi" - cậu khó khăn kể cho hắn nghe.

Buông cậu ra, hắn đứng như tượng.

Cái gì??? Lăng Phong đưa cô đi thật sao?? Cậu ta dám bắt cóc cô?? Nhưng khoan, câu nói của cô làm hắn nghi hoặc, không lẽ cô và cậu ta?? Lập kế cùng nhau bỏ trốn??? Không lẽ cô vẫn còn động lòng với cậu ta??

Hắn gục ngã, hắn gượng dậy lê từng bước nặng nề lên phòng.

Cậu đứng bên ngoài, thấy dáng vẻ khổ sở của hắn, mà khoé môi hắn cong lên nhếch lên nụ cười đắc ý.

Lên đến phòng, hắn gục xuống, chân co lại, vòng tay ôm đầu, người hắn rung rung.

Cô bỏ đi thật rồi, bỏ hắn lại thật rồi. Hạnh phúc của hắn, kết thúc rồi sao??

Không, còn một chút gì đó, có uẩn khúc, hấn ngẩng đầu lên, một tia sáng vụt qua trong đầu hấn, không phải chứ??

Hấn chạy nhanh xuống lầu, thấy cậu đang nói chuyện điện thoại với ai đó, dáng vẻ rất thông thả, vui vẻ.

Thấy hấn bước xuống, cậu ta giật mình, cúp máy, chạy lại phía hấn.

- Anh bớt buồn....cô ta không xứng đâu.

Hất hấn sang một bên, hấn tiếp tục bước đi, tiến lại ghế ngồi.

- Người đâu?? - hấn gọi người trong nhà.

Không ai trả lời, không ai ra mặt, cậu ta hơi chột dạ, liếc nhìn xung quanh.

- Mọi người trong nhà đâu?? - hấn ngẩng người ra ghế, chân vắt ngang.

- Tôi không biết... - cậu hơi run.

- Chắc là không biết? Cậu rõ đã kêu tất cả mọi người hôm nay được nghỉ?..- hấn ngừng, thờ dãi một cái.

- Và cậu cũng là người mở cửa cho Lăng Phong?

- Anh nghĩ tôi là người như vậy sao?? - cậu không ngờ hấn lại biết hết.

- Cậu quên chiếc camera, tôi lắp ở góc cổng sao?? - hấn cười lên.

-...- cậu im lặng, không ngờ cậu lại sợ sốt đến như vậy.

- Thật ra, cậu là ai? Vì sao muốn bọn tôi, gây chiến với nhau? Vì chẳng có lý do gì để cậu giúp Lăng Phong ngoài lý do cậu muốn chúng tôi gây kích.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Mù* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21

- Cậu quên chiếc camera, tôi lắp ở góc cổng sao?? - hấn cười lên.

-...- cậu im lặng, không ngờ cậu lại sợ sốt đến như vậy.

- Thật ra, cậu là ai? Vì sao muốn bọn tôi, gây chiến với nhau? Vì chẳng có lý do gì để cậu giúp Lăng Phong ngoài lý do cậu muốn chúng tôi gây kích? - về mặt hấn có vẻ tươi hơn, vì đã đánh trúng điểm yếu của cậu.

"Uych"

Bỗng nhiên cậu quỳ rạp xuống.

- Hàn Phong, tôi xin lỗi, vì đã phụ lòng tin của cậu. - cậu cúi đầu.

- Đã có gan làm, thì phải có gan chịu, tại sao phải quỳ mà xin lỗi?

- Hàn Phong, thật sự tôi chỉ vì bị ép buộc, không còn cách khác nên phải đành làm vậy... - cậu lí nhí, giọng nhỏ dần.

- Cậu nghĩ tôi tin cậu sao? - hấn nhếch mép, quăng cho cậu cái nhìn khinh bỉ.

- Tôi tin cậu sẽ nghe tôi, cậu biết rõ con người tôi như nào mà, cậu là người nắm tay, kéo lấy tôi, từ vũng lầy tăm tối, nên tôi mong cậu hãy tin rằng, tôi làm gì cũng có lý do, tôi xin cậu, hãy tha thứ cho tôi....- giọng cậu nghẹn lại.

- Được, tôi cho cậu cơ hội, nói, ai là người sai khiến cậu? Vì điều gì, mà cậu phải nghe lời họ? Người đó có mưu đồ gì? - hấn nheo mày.

[Dừng lại tại đây nha, đến lúc nói tới cô và anh rồi.]

Anh phóng xe nhanh trên đường, gió thổi lùa qua mái tóc cô.

- Hàn Phong. - cô khẽ gọi tên hắn.

Anh nghe thấy, liền có chút quặn đau và chạnh lòng. Anh không trả lời, ngược nhìn lên chiếc gương, nơi đang phản chiếu hình ảnh cô.

- Anh đưa em đi đâu vậy? - không nghe ai trả lời, cô tiếp tục lên tiếng.

-..... - anh vẫn im lặng.

- Anh, có nghe thấy em nói không? - cô tức giận, nên hơi lớn tiếng.

Anh nhắm mắt, mình cũng đã chạy được một khoảng xa. Nên lên tiếng.

- Tiểu Băng. - anh nhìn chiếc gương, gọi tên cô.

"Giọng nói này không phải là Hàn Phong, nhưng lại rất quen, không lẽ nào là...Lăng Phong" suy nghĩ đầy nghi ngờ của cô.

- Là anh, Lăng Phong sao?

- Là anh đây. - giọng anh xen lẫn nỗi buồn.

- Sao lại là anh??? Anh đang tính đưa tôi đi đâu??? - cô giật mình, hoảng loạn.

- Anh nhớ em, anh cần em. - anh thật lòng.

- Dừng lại, tôi muốn xuống xe. - cô vùng vẫy.

- Em ngồi im đi, em và Hàn Phong đã hết duyên rồi, anh biết em yêu anh...

- Dừng lại mau, tại sao anh phải làm trò đùa này, cướp vợ của anh trai mình??? - cô tức giận.

- Anh yêu em..

- Tôi không yêu anh... Mau cho tôi xuống xe. - cô hét lên.

- Anh xin lỗi, Tiểu Băng em chỉ có thể là của anh. - anh nhấn ga, tốc độ chạy nhanh hơn.

Cô ngồi phía sau, cảm thấy xe đang di chuyển rất nhanh, cô hoảng sợ tột độ, hình ảnh về tai nạn năm xưa lại ùa về....

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Mù* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22

- Tôi không yêu anh... Mau cho tôi xuống xe. - cô hét lên.

- Anh xin lỗi, Tiểu Băng em chỉ có thể là của anh. - anh nhấn ga, tốc độ chạy nhanh hơn.

Cô ngồi phía sau, cảm thấy xe đang di chuyển rất nhanh, cô hoảng sợ tột độ, hình ảnh về tai nạn năm xưa lại ùa về....

- Anh làm gì vậy, mau cho xe chạy chậm lại. - cô sợ hãi, hét lên.

-.....- anh im lặng.

Cô càng sợ hãi, hình ảnh đó, vụ tai nạn đó, cứ dần dần ùa về, một cách rõ nét hơn.

- Tôi xin anh, làm ơn đi chậm lại. - cô sợ hãi, ôm đầu, hét to lên.

Anh ngược nhìn gương, thấy gương mặt cô, đang rất sợ hãi, khuôn mặt xuống sắc, nhợt nhạt đi. Anh hốt hoảng, lập tức, nhấn phanh.

"Kịch"

Anh cho xe dừng lại, lập tức đi ra phía sau xem cô.

- Anh xin lỗi, Tiểu Băng em có sao không??? Đừng dọa anh mà, Tiểu Băng anh xin lỗi. - anh ôm cô vào lòng, đỡ dành.

- Anh tránh ra đi. Mau tránh ra. - cô đẩy anh ra, tay quơ mọi hướng.

- Tiểu Băng, xin em, hãy ở bên anh, anh chỉ muốn giúp em chữa lành mắt thôi... - anh đưa tay lên má cô, lau đi những giọt nước mắt đang rơi.

- Chữa lành mắt??? Anh có thể sao chứ??? - cô có vẻ bình tĩnh hơn.

- Đúng, vậy nên xin em, đừng rời xa anh, chỉ cần như vậy, anh sẽ giúp em. - anh như van xin cô.

- Thật ư? Chỉ cần bên anh, mắt tôi có thể sáng??

- Đúng, đúng vậy. - anh gật đầu.

- Được, chỉ cần giúp tôi sáng mắt, anh muốn gì cũng được.

- Vậy em ngồi ngoan nhé?? Anh đưa em về nhà của chúng ta. - anh vuốt tóc, rồi xoa đầu cô, sao đó trở về trước, tiếp tục lái xe.

"Chúng ta?" hai từ nghe sao đơn giản quá, nghe mà nhói ở tim, Hàn Phong em xin lỗi anh, em phụ anh rồi.

Cô im lặng suốt cả quãng đường, không lẽ cuộc đời cô, sẽ được định đoạt trong tay anh??

[trở về nhà hấn nào]

Hấn ung dung ngồi trên ghế, trước mặt là cậu đang quỳ dưới đất, cúi đầu, chịu tội??

- Nào nói mau? Là ai đứng sau tất cả mọi chuyện??

- Hàn Phong, Là Ngọc Ánh...cô ta vì biết tôi có tình cảm với cô ta nên đánh vào điểm yếu của tôi, chỉ vì tôi ngu muội nên mới nghe lời của cô ta, xin cậu tha thứ cho tôi. - cậu quỳ lạy, van xin hấn.

- Cái gì??? Lại là cô ta sao? - hấn khá bất ngờ, trước thù phạm này.

- Đúng vậy, cô ta bảo tôi giúp cho Lăng Phong đưa Tiểu Băng đi, để vu khống cho anh ấy cướp chị dâu, để hai người xảy ra mâu thuẫn với nhau. - cậu kể lại tất cả.

- Con tiện nhân khốn kiếp đó, tôi nhất định bắt cô ta trả giá về việc này. - hấn đứng dậy, tức giận mà vợ luôn cả đồng tách, bình trên bàn xuống, làm mọi thứ đổ bể.

"Xoảng, xoảng" những âm thanh çat tai vang lên.

- Xin anh, hãy để tôi chuộc tội, tôi nhất định sẽ xử lý cô ta.

- Cậu bảo yêu cô ta? Cậu có thể xử lý cô ta sao? - hấn hướng mắt về phía cậu.

- Ngay vào lúc, anh bắt được sơ hở của tôi, biết được tội danh của tôi, nhưng không trách phạt ngay, mà lại hỏi rõ tôi, tôi nghĩ anh còn một chút tin tưởng tôi, nên tôi mới bắt bỏ tình cảm với cô ta, hứa trung thành với anh, xin anh hãy cho tôi cơ hội cuối cùng. - anh van xin hấn.

- Được. Tôi cho cậu một cơ hội. - nói rồi hấn quay mặt bỏ đi.

Sau khi, hấn rời đi, cậu đứng dậy, nhìn về bóng lưng hấn, mắt tròn ngược lên, tay vo thành nắm đấm, tức giận đến mức, gân xanh nổi hết lên.

- Chết tiệt, không ngờ hấn còn cả chiếc camera lắp đặt một nơi, mình không biết, Hàn Phong nguoi quá thông minh rồi.

- Nhưng không sao, vì như thế có thể vừa bắn được một con chim, vừa có thể chính tay điều khiển màn kịch rối này, Ngọc Ánh cô phải chịu khổ rồi. - cậu nhoen miệng cười, rồi cũng rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Có Vợ Mù* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23

- Chết tiệt, không ngờ hấn còn cả chiếc camera lắp đặt một nơi, mình không biết, Hàn Phong nguoi quá thông minh rồi.

- Nhưng không sao, vì như thế có thể vừa bán được một con chim, vừa có thể chính tay điều khiển màn kịch rồi này, Ngọc Ánh cô phải chịu khổ rồi. - cậu nhớn miệng cười, rồi cũng rời đi.

Sau khi đưa cô về nhà, nơi anh đã chuẩn bị sẵn, ở ngoài thành phố.

Anh dìu cô vào nhà, miệng cứ luôn miệng nhấp, dường như muốn nói chuyện với cô, nhưng lại không dám.

- Em có muốn ăn gì không? - cuối cùng, anh cũng có thể nói ra.

-....- cô im lặng, lắc đầu.

- Em có khát không? - anh lại tiếp tục bắt chuyện.

-.....- cô tiếp tục im lặng.

Bất cứ anh hỏi gì, hay nói gì, cô cũng đều im lặng, chỉ biết lắc đầu và gật đầu.

- Anh đưa em lên phòng nghỉ ngơi nhé? - anh vẫn giữ thái độ dịu dàng đối với cô, không hề tức giận hay trách mắng.

Cô nhẹ gật đầu.

Anh đưa cô lên phòng, đặt cô ngồi xuống giường, rồi nhìn cô, ánh mắt anh đượm buồn. Bước ra khỏi phòng, anh đóng cửa lại.

Nghe tiếng cánh cửa đóng lại, lúc này cô mới trở nên tỉnh táo hơn, ngồi dậy mò về phía cánh cửa, khóa trái cửa.

Ngồi thụp xuống sàn, cô co người lại, cảm nhận sự cô đơn.

Trong đầu cô giờ không có suy nghĩ gì, đầu óc trống rỗng, tay chân thì mỏi mệt.

Căn phòng này, mùi hương này sao thật khó chịu, cô lại nhớ về căn phòng cũ, mùi hương thoang thoảng của hân.

Đôi mắt cô bỗng nhoè đi, đây là lần thứ mấy cô khóc khi bước vào nhà họ Bạch này rồi? Không thể đếm xuể mà.

- Hàn Phong, em xin lỗi - cô gục mặt xuống, khóc nức nở.

Anh ở bên ngoài, chưa từng rời đi, nghe tiếng khóa trái cửa, tim anh đã quặn rồi. Giờ lại là tiếng khóc, câu đầu tiên anh phải nghe khi đưa cô về nhà lại là lời xin lỗi hân.

Anh gục mặt vào cánh cửa. Con tim anh dường như co thắt lại, cơn đau cứ ập tới.

Ai bảo đàn ông không biết khóc? Họ cũng đều là người, đều có cảm xúc, chỉ là họ giấu mình đằng sau cái lớp ngoài mạnh mẽ thôi, cuối cùng nước mắt đàn ông cũng rơi, vì người con gái họ yêu.

Anh cũng gục xuống, ngồi tựa vào cánh cửa. Cánh cửa ngăn cách cả hai người, họ đều mang một nỗi đau, chỉ là cô vì hân mà đau, còn anh lại là vì cô.

Về phía hân, sau khi giải quyết vụ của cậu xong, hân lại nghĩ tới cô, điên tiết mà đập bể tất cả đồ đạc trong nhà, tức giận đuổi tất cả người làm đi.

Còn cậu, sau khi bị hân phá hỏng âm mưu, thì quay lưng đổ hết mọi tội danh cho ả, giờ chỉ cần theo lời hân đi xử lý ả, vừa có thể bịt đầu mối vừa không lo bị ả ép tội.

Hiện giờ cậu đang đứng trước nhà ả, tay liên tục bấm chuông.

"Cạch" cuối cùng ả cũng mở cửa.

- Sau lại là anh??? Có ai đi theo anh không đấy?? - ả ngạc nhiên, dòm ra ngoài cửa nhìn xung quanh.

- Chung một thuyền, không thể tìm nhau sao?

- Có thể, có thể. Mau vào nhà. - nói rồi, ả nắm tay cậu, lôi vào nhà.

Dẫn cậu vào ghế ngồi, ả nhanh chân chạy đi lấy nước.

- Anh tìm tôi có việc gì?? - ả bước đến, đặt hai ly nước lên bàn, rồi ngồi xuống ghế.

- Kế hoạch đưa Tiểu Băng đi, đã bị Hàn Phong phát hiện. - ánh mắt cậu liếc ngang qua ả.

Ả đang uống nước, nghe thấy vậy, liền giựt mình phun hết ra ngoài.

- Cái gì, cái...gì? - ả đơ đến cứng lưỡi, nói ấp úng.
- Hắn đã tra hỏi tôi, nhưng yên tâm tôi đã giải quyết ổn thoả. - ánh mắt cậu có phần sắc bén hơn.
- Giải quyết ổn thoả rồi ư??? Phù.. - ả yên tâm, thờ phào nhẹ nhõm.
- Phải, tôi đã khai ra cô là người đứng sau mọi chuyện, cô đã mua chuộc tôi và giờ cô đang là kẻ xấu. - khuôn mặt gian xảo của cậu lại hiện ra, nụ cười chết người cũng lộ lên.
- Sao có thể.....vậy anh đến đây để.....- ả ta dường như phần nào hiểu được ý cậu, mà sợ hãi.
- Để bịt miệng cô...haha.. - cậu bật cười khoái chí.

Cô sợ hãi, run rẩy toàn người, nhưng phản ứng rất nhanh nhẹn, đứng phắt dậy và ra sức bỏ chạy.

- Hừ..ĐÚNG LẠI ĐÓ. - thấy ả bỏ chạy, cậu liền một mạch đuổi theo.

Sau vài phút ả trốn chạy, cậu đuổi bắt. ả cũng cắt đuôi được cậu. Leo lên một chiếc taxi đi mất hút.

- Mẹ kiếp, chết tiệt. - cậu tức giận, buông một câu chửi thề.

Chap này dài,đền bù hôm qua không ra truyện..

Ai còn thích CÔ VỢ MÙ??

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Mù* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24

Sau vài phút ả trốn chạy, cậu đuổi bắt. ả cũng cắt đuôi được cậu. Leo lên một chiếc taxi đi mất hút.

- Mẹ kiếp, chết tiệt. - cậu tức giận, buông một câu chửi thề.

Yên vị trên chiếc taxi, ả thờ phào nhẹ nhõm. Càng nghĩ, càng tức giận, không ngờ kế hoạch lại bị lật ngược, mọi tội danh đều đổ lên đầu ả, cậu đúng là đối thủ đáng gờm.

- Hừm, mối thù này nhất định tôi phải trả mà, nguoi hãy đợi đấy. - ánh mắt ả đỏ ngầu, tay vo thành nắm đấm, tức giận nắm mạnh một cái xuống ghế ngồi.

Tên tài xế, nghe thấy tiếng ở phía sau, liền dồm lên chiếc kính, nhìn thấy ả đang tức giận, trên người lại chỉ mặc mỗi chiếc váy ngủ mỏng manh, làn da lại trắng mịn màng, khiến tên tài xế đó phải nuốt nước bọt vài lần.

- Cô em, muốn đi đâu? - tên đó hỏi.

- Cho tôi đến khách sạn X.O - ả trả lời.

Tên tài xế gật đầu, tiếp tục lái xe đi. Đi được một đoạn, ả thấy có gì đó rất lạ, tên đó đang lái xe chạy vào một con đường tối mịt vắng người.

- Đây không phải đường đến khách sạn. - ả liền lên tiếng.

- Đúng vậy, cô em tới rồi còn muốn đến khách sạn làm gì? Tôi thấy cô em chẳng mang ví tiền hay bóp gì, chắc hẳn không có tiền, chi bằng phục vụ tôi một đêm, tôi sẽ chẳng tính phí với cô em đâu. - tên đó bồn chột.

- Không, mau dừng xe lại, không tôi sẽ la lên đó. - ả đập cửa.

- La đi, để tôi chống mắt lên coi thử ở nơi vắng vẻ như vậy, ai sẽ đến cứu em. - tên đó bật cười.

Tua nhanh nha...

Sau một lúc buồn rầu cô cũng cố gắng mạnh mẽ hơn, đứng dậy, hai tay lau nhanh những giọt nước mắt,mò đường về giường.

Còn anh sau vài phút yếu lòng, anh cũng đứng dậy, lấy lại tinh thần.

"Cốc, cốc"

- Tiểu Băng, Tiểu Băng. - anh gõ cửa, và gọi tên cô, nhưng đáp lại anh là sự im lặng.

Nghĩ rằng cô đã ngủ, nên anh cũng bước xuống nhà, vào bếp làm một tách trà cho ấm người.

Thấy ngón tay có vẻ trống trải, anh đưa tay xuống thờ, thì giật mình vì chiếc nhẫn cưới ngày ấy không còn trên tay anh, gõ nhẹ đầu để nhận ra,...anh nhận ra đã để nó ở căn nhà cũ. Đưa tay vuốt mặt buồn rầu, đành phải đi một chuyến về đó.

Nghĩ rồi, anh lên xe phóng nhanh đi. Đi được một đoạn, điện thoại anh rung lên, là định vị được tín hiệu của ả. Anh chợt nghĩ, nên đến cảm ơn ả một tiếng, vì đã giúp anh có được Tiểu Băng.

Nhưng nhìn lại vị trí, thì anh lấy làm ngạc nhiên, vì đó là con đường tối, vắng người ả đến đó làm gì?

Cầm điện thoại lên, lướt cuộc gọi cho ả, nhưng chỉ có tiếng tút dài đáp lại.

Lòng bồn chồn, dù gì ả cũng có ơn với anh nên liền phóng một mạch đến chỗ ả.

Vòng xe lại, anh lái đi. Đến nơi chỉ thấy chiếc một chiếc taxi đậu trên đường, sát một cánh đồng.

Hơi ngẩn, lại ra trễ.<<<

Dạo này Ta hơi bận nên rachap muộn.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Mù* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 25

Cầm điện thoại lên, lướt cuộc gọi cho ả, nhưng chỉ có tiếng tút dài đáp lại.

Lòng bồn chồn, dù gì ả cũng có ơn với anh nên liền phóng một mạch đến chỗ ả.

Vòng xe lại, anh lái đi. Đến nơi chỉ thấy chiếc một chiếc taxi đậu trên đường, sát một cánh đồng.

Anh bước xuống xe, liền nghe thấy tiếng la thất thanh của ả.

- CỨU TÔI VỚI, TRÁNH XA RA TÊN BIẾN THÁI, CỨU TÔI. - tiếng la hét, kèm tiếng nấc.

Anh liền chạy về nơi có tiếng la, nhìn thấy một tên thanh niên đang đè ả, chiếc váy ngủ mỏng manh cũng bị xé rách. Khuôn mặt ả hiện rõ sự sợ hãi, tái xanh, nước mắt chảy ròng.

Chạy vào, túm cổ tên đó hất mạnh ra, tay anh vo nắm đấm, giáng những cú đấm như trời giáng xuống khuôn mặt tên đó, khiến tên đó mũi chảy cả máu, răng máu lẫn lộn, ôm mặt mà bỏ chạy.

Anh đi lại, cởi chiếc áo khoác ngoài ra, vớt cho ả, choàng vào, ôm chặt ả, vuốt nhẹ sống lưng dỗ dành. Cảm giác này, nó thật gần gũi.

Khi thấy ả đã dịu lại, anh hỏi gì ả cũng không lên tiếng, khuôn mặt ả thất thần, anh dịu ả đứng dậy, đỡ lên xe.

Bỏ luôn ý định về nhà cũ, anh lái xe quay lại ngôi nhà ngoài thành phố, anh tấp xe vào nhà, đỡ ả ngồi xuống ghế.

- Về rồi ả?? - tiếng cô trên lầu vọng xuống.

Ngước nhìn lên, anh thấy cô đang đứng tựa vào cửa phòng.

Anh không nghĩ gì nhiều, chạy lên đỡ cô xuống ngồi cùng ả.

- Em đã đỡ hơn chưa. - anh hỏi.

- Rồi. - cô và ả cùng đồng thanh, gật đầu.

Anh chợt giật mình....cảm giác hơi khó xử.

- Ai vậy? - nghe tiếng phụ nữ, cô chợt hỏi.

- Là Ngọc Ánh, một người quen của anh. - anh gãi đầu.

- Tiếng nói thật quen, là người con gái hôm bữa anh đưa về nhà phải không? - cô nhận ra giọng nói của ả.

- À...ừ - anh lạng lờ rồi cũng thừa nhận.

Ả nhìn thấy bộ dạng cô như vậy, liền nghĩ ra kế hoạch gì đó, lấy dáng vẻ khốn khổ lúc nãy ra.

- Anh giúp em kiếm đồ được không? Quần áo em thế này....sẽ khiến người ta hiểu lầm. - ả giả vờ yếu đuối.

- Được, tôi sẽ lấy đồ của Tiểu Băng cho cô mặc đỡ vậy. - anh lại phát ra, một câu nói không suy nghĩ.

- Em hơi mệt, anh đỡ em lên phòng đi. - cô đứng dậy.

- Được. - anh hiểu ý cô, nên chiều theo, đỡ cô lại lên phòng.

Ả thấy tất cả mọi chuyện, đắc ý cười. Tội phá hoại được một lần, sẽ có lần thứ hai. Thua keo này ta bày keo khác..

Liệu ả có thành công khi phá hoại hạnh phúc của cô?

Ngán chứ??:<<

Ra muộn nữa rồi.

Hết ai hóng truyện của Thiên rồi nh?

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Mù* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26

- Em hơi mệt, anh đỡ em lên phòng đi. - cô đứng dậy.

- Được. - anh hiểu ý cô, nên chiều theo, đỡ cô lại lên phòng.

Ả thấy tất cả mọi chuyện, đắc ý cười. Tội phá hoại được một lần, sẽ có lần thứ hai. Thua keo này ta bày keo khác..

Anh dìu cô lên phòng, đặt cô nằm lên giường,sau đó đi xuống với ả.

- Đồ đây, cô mau đi thay đi. - anh vớt cho ả một bộ đồ bộ màu trắng.

- Cảm ơn anh...hức..hức. - ả giả vờ uất ức.

- Tôi cứu cô, cũng coi như trả ơn cô đã giúp tôi có được Tiểu Băng, từ giờ tôi với cô không ai nợ ai, mong cô không dính líu đến cuộc sống của tôi nữa, mau thay đồ rồi rời khỏi đây đi. - anh buông lời có ý xua đuổi ả.

- Nhưng...bây giờ trời đã tối rồi...anh không sợ chuyện khi nãy sẽ xảy ra với em sao??? Xin anh, hãy cho em ở lại một đêm... - ả cầu xin anh.

- Được rồi, tôi dẫn cô lên phòng. Mong cô sáng hôm sau, hãy nhanh chân rời đi. - anh quay lưng bước đi, dẫn ả về phòng.

Ả phía sau lùi thui theo sao, khi được anh đưa về phòng, rồi anh rời đi, ả ngồi ịch xuống giường, tay nắm chặt nhau, nghiến răng.

- Anh muốn đuổi tôi sao?? Không dễ như thế đâu.

Anh đi về phòng cô. Ngắm nhìn khuôn mặt kiều diễm, mắt đang nhắm ngủ, đôi môi nhỏ nhắn xinh xắn ấy khiến anh khó cầm lòng, anh lắc lắc đầu, lấy lại bình tĩnh.

- Mà không được làm cô ấy sợ. - nói thầm thì với mình, anh vuốt nhẹ khuôn mặt cô, rồi đến mái tóc cô, thầm cười hạnh phúc.

Anh một tay ôm gối, đệm một tay ôm chân, bước đến trải ra đất cạnh giường cô.

Anh ngồi xuống, ngáp vài cái, cũng nằm xuống ngủ đi.

Còn cô, từ lúc anh vào cô đã thức, nhưng chẳng muốn để anh biết, từng hành động của anh cô có thể cảm nhận được anh rất yêu thương cô, nhưng cô lại không một chút rung động, cô lại nhớ về hắn, nhớ cái trò hắn bày ra để được ngủ cùng cô, nơi lòng ngực trái kia lại thổn thức.

Hàn Phong nhà ta đâu nhỉ??? Sau khi cô rời xa hắn, cả ngày hắn vui đầu vào công việc, một phần cho người lục tung cả thành phố này lên để tìm cô.

Tối đến, hắn lại như người điên, tức giận, vô cớ đánh người, la hét đập phá mọi thứ trong nhà. Cứ hễ có tên tay sai nào đến báo tin không tìm được cô, thì y rằng tên đó sẽ như tử trong tay hắn.

Chap này ngắn, ra thôi.

Đề bù lại, mai ra hắn chap mới siêu dài.

Wattpad: @HaoThien024

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Mù* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 27

Hàn Phong nhà ta đâu nhỉ??? Sau khi cô rời xa hắn, cả ngày hắn vui đầu vào công việc, một phần cho người lục tung cả thành phố này lên để tìm cô.

Tối đến, hắn lại như người điên, tức giận, vô cớ đánh người, la hét đập phá mọi thứ trong nhà. Cứ hễ có tên tay sai nào đến báo tin không tìm được cô, thì y rằng tên đó sẽ như tử trong tay hắn.

Sáng hôm sau...

Anh thức giấc khi ánh nắng vừa len lỏi vào phòng, ngồi dậy vươn mình, anh sải chân đi lại cửa sổ, kéo tấm rèm lại, nhìn người con gái anh yêu đang nằm ngủ trên giường, lòng tràn đầy hạnh phúc.

Anh bước xuống nhà, một mùi thơm nức mũi đã lan tỏa khắp nhà.

À từ xa chạy lại, kéo tay anh đi, trên người vẫn mặc chiếc váy rách hôm qua.

- Sao cô không thay đồ? - anh khó hiểu.

- À, bộ đồ đó hơi nhỏ, nhưng mong em lại to...anh biết đó. - ả nhỏ nhẹ.

- Vậy được rồi, trời sáng rồi cô mau đi thôi đây. - anh nhìn về phía cửa.

- Anh này, người ta đã cất công, dành cả buổi sáng để nấu đồ ăn cho anh, anh lại đuổi người ta đi như vậy. - ả nắm tay anh lắc lư.

- Cô mau đi đi. - anh dứt khoát, gỡ tay ả ra.

- Anh cho em ở lại đi mà, em rất nhớ anh,...sau nhiều chuyện xảy ra, giờ đây em nhận ra, em thương anh...hãy cho em ở lại đây để chăm sóc anh đi, con nhỏ mù loà đó không giúp gì được cho anh đâu.

- Cút. - khi nghe ả nói về cô như vậy, anh tức giận nhìn ả dứt lời.

À tức giận, tia đôi mắt căm phẫn về phía anh, sau đó hăng học bỏ đi.

Nhìn thấy ả khuất dần sau tầm mắt, anh mới thở phào nhẹ nhõm. Tiến lại bàn ăn nhìn những món ăn trên bàn, anh lắc đầu ngán ngẩm, bụng hết những món đó trên tay anh đi thẳng đến thùng rác, không thương tiếc hay do dự, anh vứt hết đi.

Bên phía hắn, một buổi sáng nhộn nhịp, hắn đang ngồi ngửa người, vắt chân lên bàn, miệng ngân nga giai điệu bài hát nào đó, trông hắn có vẻ yêu đời hơn bình thường.

- Thừa thiếu gia, đã tìm ra nơi ở của Lăng Phong. - một tên áo đen, đeo kính râm, cúi đầu cung kính trước hắn.

Miệng hắn cong lên nụ cười thật hoàn hảo.

- Được, lui đi hãy nghỉ ngơi, một lát cùng ta đến đó. - hấn vẫy tay ra hiệu cho tên đó lui xuống.

- Tiểu Băng, đợi ta đến đón em.

Chap sau, hai vị nam nhân của chúng ta lại chạm mặt nhau a.

Ai sẽ thắng? Ai sẽ có được Tiểu Băng?

Đón xem chap sau nhé?

Một ngày một chap được chứ?

Mai có. Vào giờ này nhé.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Mù* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28

Miệng hấn cong lên nụ cười thật hoàn hảo.

- Được, lui đi hãy nghỉ ngơi, một lát cùng ta đến đó. - hấn vẫy tay ra hiệu cho tên đó lui xuống.

- Tiểu Băng, đợi ta đến đón em.

Hấn ngồi uy nghi trên ghế, tay nhắc ly trà lên nhấp nhấp rất bình tĩnh.

Ngồi nhìn xa xăm một lúc, hấn đưa tay lên xem đồng hồ vừa chỉ đúng 7h, hấn đứng phắt dậy, một tay dứt túi quần, chân sải nhanh ra phía cổng.

Tiến ra xe, hấn đưa một tay lên cao ra hiệu, một đám người vest đen đi ra, leo lên xe phóng đi.

Trên xe, đôi mắt hấn cứ mãi nhìn ra ngoài, cảm nhận không khí trong lành, đón ánh nắng mai ấm áp, lòng bỗng vui hấn lên.

Chiếc xe dừng lại trước nhà anh. Một tên trên xe bước xuống, tiến đến cửa nhấn chuông.

- Ra đây, ra đây. - nghe tiếng chuông reo mãi không dứt, anh khó chịu đi ra.

- Anh có phải là Lăng Phong? - tên áo đen đẩy nhẹ gọng kính hỏi.

- Cậu là ai? - anh bình tĩnh.

Hấn trên xe nhìn ra đã nhận ra anh, nhanh chóng rời ghế xe bước xuống.

Cửa xe mở ra, một dáng vẻ uy nghi quen thuộc bước xuống, anh hơi lui về phía sau, không phải là hấn đấy sao?? Nhanh đến như vậy ư???

- Chào em trai. - hấn bước đến chỗ anh, một tay vén cổ tay áo bên kia lên, đôi mắt không rời anh.

- Chào..chào. - anh hơi "bỏ ngỡ"

- Ngạc nhiên lắm nhì? - hấn thấy dáng vẻ của anh mà cảm thấy buồn cười, công khai cướp vợ hấn, giờ lại bày cái dáng vẻ này ra, khoe môi hấn bỗng nhếch lên.

- Tìm đến đây có chuyện gì? - anh lấy lại dáng vẻ ban đầu.

- Tôi đến đây để thỏa thuận.

- Anh đem theo nhiều người như vậy, có chắc là chỉ thỏa thuận? - nhìn đám người phía sau, anh có chút bồn chồn.

- Đề phòng chuyện bất trắc. - hấn vẫn giữ nét nghiêm nghị đó.

- Được rồi. - anh gật đầu.

- Vào nhà chứ nhỉ? - hấn nhìn vào phía trong, bên ngoài thì tỏ vẻ nguy hiểm chứ bên trong thật sự muốn chạy vào nhà, bắt lấy cô đi.
 - Đi theo tôi. - nói rồi anh bước đi, hấn bước theo sau.
 - Ngồi đi, tôi đi lấy nước. - để hấn ngồi ở đấy, anh nhanh chóng vào bếp bê ra 2 ly nước.
- Ngồi xuống đối diện hấn, đôi lúc lại giương mắt nhìn về căn phòng trên lầu cầu mong cô đừng dậy vào lúc này.
- Có chuyện gì? - anh bắt chuyện trước.
 - Phiền cậu, trả lại vợ cho tôi. - hấn nhìn trầm trầm anh.
 - Nhưng.....-
 - Không nhưng nhị gì cả, nhanh chóng trả cô ấy lại cho tôi, trước khi tôi còn bình tĩnh. - tay hấn bóp chặt cái ly.
 - Không phải đã đồng ý rồi sao?
 - Đồng ý?? Chuyện gì?? - hấn khó hiểu.
 - Không phải anh đã sai người giao Tiểu Băng cho tôi sao?? - anh bắt đầu tức giận.
 - Chuyện đó, là do tôi quản người không nên, để hấn ta vì sắc mà bán đứng tôi.
 - Còn chuyện đôi mắt của Tiểu Băng? - anh tiếp tục.
 - Còn chuyện gì sao? - hấn vẫn chưa thoát khỏi sự khó hiểu.
 - Không phải Ngọc Ánh đã đến cầu xin anh, cho tôi đưa Tiểu Băng đi chữa mắt sao?
 - Nực cười, đồng ý? Ngọc Ánh cô ta làm gì tốt bụng đến thế mà giúp đỡ cậu? À, khoan đã, không lẽ..cô ta muốn dùng cách này để chia rẽ tình cảm anh em của chúng ta? Để chúng ta tự tay giết lẫn nhau? - hấn dường như nhận ra điều gì đó.

Dạo này hơi bận, rachap muộn hơn.

Nay Thiên đã trở lại, vẫn còn yêu thích CÔ VỢ MÙ chứ ả??

Chap mới mai ra nhé.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Mù* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 29

- Không phải Ngọc Ánh đã đến cầu xin anh, cho tôi đưa Tiểu Băng đi chữa mắt sao?
 - Nực cười, đồng ý? Ngọc Ánh cô ta làm gì tốt bụng đến thế mà giúp đỡ cậu? À, khoan đã, không lẽ..cô ta muốn dùng cách này để chia rẽ tình cảm anh em của chúng ta? Để chúng ta tự tay giết lẫn nhau? - hấn dường như nhận ra điều gì đó.
 - Ý anh là, tất cả đều là mưu đồ của cô ta? - anh ngạc nhiên.
- Hấn hai tay chấp lại, nhẹ gật đầu.
- Không ngờ, nhả tâm của cô ta thật sự quá lợi hại, thật là khiến cho tôi đây không hề nghi ngờ. - anh vuốt mặt.
 - Chuyện đó để sau, bây giờ cậu có thể trả vợ lại cho tôi được rồi chứ? - hấn nghiêm nghị.
 - Nếu tôi gật đầu, chẳng khác gì bằng mặt không bằng lòng. Chi bằng giờ chúng ta để Tiểu Băng lựa chọn sẽ về với ai nhỉ? - anh tự tin, vì nghĩ rằng cô sẽ bên anh, để chữa mắt.
 - Hàn Phong. - một giọng nói nhẹ nhàng phát ra, truyền vào tai hấn, giọng nói rất đỗi quen thuộc, khiến hấn dịu dàng.
- Cả hai ngạc nhiên, cùng nhìn về phía lầu, cô đang đứng đó, hai tay cứ quơ loại xạ.

- Tiểu Băng - cả hai đồng thanh, cùng nhau nhanh chân chạy đến phía cô.

Nhưng người có được cô là hấn.

- Em không sao chứ. - ôm chặt cô vào lòng, để cô cảm nhận sự mát mát của hấn khi không có cô.

- Em...em không sao...Hàn Phong...em muốn về.. - cô thút thít.

- Ngoan nào, cậu ta có làm gì em không?? - hấn vuốt nhẹ lưng cô.

- Không...không làm gì cả..chỉ là em muốn ở bên anh...em nhớ anh..

Cô nhớ hấn sao??? Hấn có nghe lắm không nhỉ?? Lòng hấn ấm lên vô cùng.

Nhìn hai người ôm nhau, trái tim anh một lần nữa bị chính người mình yêu nhất, bóp nghẹn lại, muốn vỡ tan tành.

Anh thua thật rồi sao??? Không thể như thế được.

Anh cúi đầu, bước đi, bóng lưng đơn độc của anh dần chìm vào bóng tối. Có ai biết được, một con người như anh từ bé đã phải thua thiệt hấn về mọi thứ?? Thua về mặt tình cảm, vị thế...

Anh càng nghĩ, càng hận hấn sâu đậm, cả hai lần người anh yêu đều bị hấn cướp đi. Anh hận bản thân vì đã không giết được hấn.

Hấn được đoàn tụ với cô, đưa cô về lại nhà của mình, lòng hấn vui đến mức cứ cười hoài không dứt.

- Anh đưa em đi tắm nhé? - hấn lên tiếng nhìn về phía cô đang ngồi trên giường.

- Được. - cô nhẹ gật đầu.

Dù cô vào phòng tắm, không rời đi như mọi lần, hấn ở lại luôn nơi đó.

Nhìn cô đang từng bước cởi đồ, hấn chăm chú nhìn, miệng cứ nuốt nước bọt.

- Vợ anh trông thế, mà ngon phết nhỉ? - hấn dựa vào cửa, hai tay khoanh lại, lên tiếng châm chọc.

- Sao anh lại ở đây, mau đi ra ngoài?? - cô vội vàng, che đi cơ thể trắng nõn của mình, hét lên.

- Vợ anh, anh ngắm không được sao? - hấn mỉm cười thích thú.

- Đi ra mau, đồ biến thái. - mặt cô đỏ ửng lên.

- Biến thái? Được, hôm nay tôi sẽ cho em biết tôi biến thái đến mức nào. - hấn nhìn về mặt cô, mà tràn đầy hứng thú, bước đến lại gần cô hơn.

- Anh tính làm gì?? - hai tay cô không ngừng quơ, để có thể ngăn cản hấn.

Hấn đưa tay ra kéo lấy tay cô, một cách nhẹ nhàng cô đã nằm gọn trong lòng hấn.

Làn da trắng mịn của cô chạm vào da thịt anh. Khiến hấn không thể chịu đựng được.

Thú tính như trời dậy, hấn đưa tay nâng cằm cô lên, khôn khéo cướp đi đôi môi căng mọng đó.

Vẫn chưa dừng lại, hấn từ từ đưa tay di chuyển khắp cơ thể cô, mặc cho cô vùng vẫy.

Sau một lúc vùng vẫy khá mệt mỏi, cơ thể cô nóng bừng lên, hành động dừng lại khi anh chuyển sang hôn tai cô, cô thả lỏng người, mặc cho anh làm gì thì làm.

Nhìn cô đang đắm chìm trong sự khoái lạc, miệng hấn cong lên một nụ cười phần khích. Tay hấn thu lại, cởi từng cúc áo của mình ra, giờ đây cơ thể hấn và cô từng chút cọ xát vào nhau.

Sau khi hoàn thành công việc của mình, giờ đây Ta sẽ dành trọn tâm huyết vào bộ truyện này.

Bỏ bê nhau lâu quá?

Đã ai quên Ta chưa???

Chap sau có H? Hóng chứ??

Chương 30

Vẫn chưa dừng lại, hấn từ từ đưa tay di chuyển khắp cơ thể cô, mặc cho cô vùng vẫy.

Sau một lúc vùng vẫy khá mệt mỏi, cơ thể cô nóng bừng lên, hành động dừng lại khi hấn chuyển sang hôn tai cô, cô thả lỏng người, mặc cho hấn làm gì thì làm.

Nhìn cô đang đắm chìm trong sự khoái lạc, miệng hấn cong lên một nụ cười phấn khích. Tay hấn thu lại, cởi từng cúc áo của mình ra, giờ đây cơ thể hấn và cô từng chút cọ xát vào nhau.

Hấn cúi đầu xuống, khôn khéo cướp lấy đôi môi căng mọng của cô, hai tay ôm chặt lấy eo cô, giờ đây chỉ cần một chút di chuyển của cô, cả cơ thể hai người sẽ đụng chạm vào nhau.

Hai tay hấn dần dần di chuyển từ eo cô xuống cặp mông gọi cảm kia, buông thả cho đôi môi đó, hấn lại để ý đến tai cô.

- Thích chứ bà xã? - hấn thì thầm, phả vào tai cô hơi thở nóng hổi.

Cô im lặng, nhìn cô ngại ngùng, xấu hổ hấn càng thêm hứng thú, tay hấn từng chút từng chút mò xuống cặp chân trắng nõn của cô, nhẹ nhàng vuốt ve.

- Dừng lại đi, em chưa muốn đầu dô dê cụ. - không biết là lời nói ngăn cản, hay khiêu khích, nhưng khiến hấn nghe thấy lại thích thú.

- Để anh cho bà xã thấy thế nào là dê cụ, anh sẽ khiến cho em ba ngày không xuống nổi giường. - hấn mỉm cười gian xảo.

[Ta không biết cách viết H cho lắm nên dừng lại ở đây nhé, các người tưởng tượng tiếp giúp Ta]

Đêm nay trăng sáng, soi qua từng khe cửa, trong căn phòng nhỏ vang vọng những tiếng rên đầy khoái lạc.

Sáng sớm những ánh nắng ban mai len lỏi vào phòng, chiếu rọi lên khuôn mặt hấn.

Hấn che mặt nhắm mắt đứng dậy, nhìn cô gái bên cạnh lại nhớ đến tối hôm qua, lòng thầm vui vẻ, hôn lên trán cô, rồi bước đến cạnh cửa sổ kéo rèm, tránh cho ánh nắng cản trở giấc ngủ của cô.

- Hàn Phong. - cô gọi tên hấn.

- Dậy rồi à, bà xã? - hấn bước đến, ngồi lên giường, vuốt mái tóc dài của cô.

- Đói rồi.

- Giận anh à? - hấn mỉm cười.

- Không. - cô trả lời ngắn gọn.

- Được rồi, em xuống giường nổi không? - hấn quan tâm cô, nhưng vẫn không quên trêu chọc cô.

- Anh nghĩ, anh đủ sức khiến em không xuống giường được sao? Em sẽ tự xuống giường. - cô quay mặt chỗ khác.

- Được rồi bà xã. - hấn khoanh tay, nhìn cô.

Cô toan bước xuống giường, nhưng hai chân cô lại lên con nhúc, đau rã rời.

- Hàn Phong, bồng em xuống. - cô lý nhí.

- Em nói gì cơ, bà xã? Anh nghe không rõ. - hấn bật cười.

- Bồng em xuống. - cô hét lên.

Hấn bật tai lại, vội chạy đến chỗ cô.

- Được rồi, tiểu tử tông, anh bồng em xuống. - bế cô trên tay, lòng hấn hạnh phúc vô cùng.

Liệu hạnh phúc của cô sẽ kéo dài được bao lâu?

Cho Ta chút động lực ra truyện tiếp đi, nghe bảo nếu Hàn Phong là nam chính, nhiều người sẽ bỏ truyện, khiến Ta u sầu mấy hôm rày.

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Mu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 31

Cô toan bước xuống giường, nhưng hai chân cô lại lên con nhúc, đau ră rồi.

- Hàn Phong, bồng em xuống, - cô lý nhí.

- Em nói gì cơ, bà xã? Anh nghe không rõ. - hấn bật cười.

- Bồng em xuống, - cô hét lên.

Hấn bật tai lại, vội chạy đến chỗ cô.

- Được rồi, tiểu tử tông, anh bồng em xuống. - bế cô trên tay, lòng hấn hạnh phúc vô cùng.

Bế cô vào nhà tắm, đặt cô ngồi xuống.

- Em tự vệ sinh một mình được chứ? - hấn hỏi.

- Không một mình, chẳng lẽ nửa mình? - cô trả trêu.

- Hay để anh tắm cho em nhé. - hấn ghé sát tai cô thì thầm.

- Đồ biến thái, chết bầm đi ra mau. - cô hét toáng lên.

Hấn bật chạy ra ngoài, ôm bụng cười ngặt nghẽo.

Cô bùng bùng tức giận, thêm phần nghe được tiếng cười đắc chí của hấn, càng thêm phần "nóng" hơn.

Về phía Lăng Phong nhà ta, lại vô cùng náo nhiệt.

- Tiểu Băng ơi, em ở đâu, đừng trốn anh nữa mà, mau ra đây đi. - khuôn mặt anh tràn đầy sự khốn khổ, chạy vòng quanh nhà, soi từng ngõ ngách để tìm cô.

- Thiếu gia, người bình tĩnh lại đi, Tiểu Băng cô ấy không có ở đây. - mọi người trong nhà níu tay chân, cố ngăn cản anh lại.

Anh ngồi bịch xuống đất, nước mắt chảy dài, tay chân vùng vẫy, như một đứa trẻ.

- Tiểu...Băng, mau....trả Tiểu Băng...cho tôi. - anh khóc nức nở.

Mọi người nhìn nhau buồn rầu, một thiếu gia ăn chơi sa đọa, nổi tiếng hào hoa, nay không lẽ vì một cô gái mà hóa điên ư? Thật là khó tin.

- Mau đi tìm..Tiểu Băng. - anh khóc toáng lên.

- Vâng, dạ...- mọi người cúi đầu tuân lệnh anh.

Mọi người xúm tụm lại với nhau..

- Thiếu gia không lẽ bị điên ư?? Quả thật là tội nghiệp.

- Hay chúng ta thử liên lạc với anh Hàn Phong nhờ sự giúp đỡ??

- Nhìn thiếu gia như vậy, đáng thương quá đi, hay chúng ta đến bắt cóc cô Tiểu Băng về cho cậu ấy đi.

Những lời xầm xì vang lên.

- Đưa cậu ấy lên phòng trước đã. - một người trong số đó lên tiếng.

Anh nghe được mọi lời bàn tán, bỗng khoé môi cong lên một nụ cười sắc xảo, nhưng không một ai để ý.

- Thiếu gia lên phòng nghỉ ngơi trước đi, bọn tôi sẽ đi tìm Tiểu Băng cho cậu. - bọn họ đỡ anh dậy.

- Các người hứa đấy nhé. - anh đứng dậy, hai tay quệt nước mắt.

- Được được. - mọi người gật đầu, đồng thanh.

- Ta vui lắm, vui lắm. - anh bật cười.

Liệu Lăng Phong có thật sự đáng thương??

Vẫn còn chào đón chứ???

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Mù* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 32

- Thiếu gia lên phòng nghỉ ngơi trước đi, bọn tôi sẽ đi tìm Tiểu Băng cho cậu. - bọn họ đỡ anh dậy.

- Các người hứa đấy nhé. - anh đứng dậy, hai tay quệt nước mắt.

- Được được. - mọi người gật đầu, đồng thanh.

- Ta vui lắm, vui lắm. - anh bật cười.

Mọi người cùng nhau dìu anh lên phòng. Vừa đến phòng, anh đã chạy ngay phóng nhanh lên giường, vẫy tay bảo mọi người đi ra.

Mọi người cúi mặt lui ra. Cánh cửa khép lại, cảm xúc trên khuôn mặt anh liền thay đổi. Nét mặt vẫn rõ tỉnh táo, anh giương mắt nhìn ra cửa sổ phía bầu trời, nụ cười trên môi anh rõ là nụ cười đắc chí.

Mọi người trong nhà, sau khi lui ra, nhanh chân đi khắp phòng tìm điện thoại của anh.

- Đây rồi, điện thoại của thiếu gia ở đây. - giọng nói phát ra từ phòng khách.

Mọi người ulla vào phòng khách, nơi người con gái kia đang cầm chiếc điện thoại.

- Đúng rồi, mau gọi cho cậu Hàn Phong cầu sự giúp đỡ đi. - mọi người nhón nhào.

- Được rồi, phải dò tìm số của cậu ấy trước đã. - người giữ chiếc điện thoại lên tiếng.

Sau một hồi mò mẫm, bọn họ cũng thấy một cái tên: anh trai, hóa ra thiếu gia của bọn họ thật là trọng tình trọng nghĩa, dù ngoài mặt chiến tranh lạnh với nhau, nhưng trong thâm tâm anh vẫn xem hấn là anh trai mình, một người thật sự khiến bọn họ phải tôn nể.

- Gọi đi, gọi đi. - mọi người ulla.

- Được. - người có chiếc điện thoại gật đầu.

Cô ta nhắc số gọi, bật loa to cho mọi người cùng nghe.

Ban đầu là những tiếng tút dài, khiến bọn họ hơi hụt hẫng.

- Alo, lại còn chuyện gì ư? - đầu dây bên kia, giọng hấn vang lên.

- Cậu Hàn Phong phải không? Cậu chủ, Tiểu Băng điện. - mọi người cùng đồng loạt nói lên, trở thành một câu chuyện không đầu, không đuôi.

- Ai đấy? - hấn bên kia khó hiểu.

- Xùy, một người nói thôi, để tôi. - cô gái đó ra hiệu im lặng nói.

Mọi người gật đầu đồng ý.

- Là cậu Hàn Phong phải không ạ? Bọn tôi là những người giúp việc của thiếu gia.
- Giúp việc? Máy người gọi cho tôi làm gì? - hần càng lúc, càng khó hiểu.
- Hàn Phong, thiếu gia nhà chúng tôi đã.... - giọng cô ta đứt quãng.
- Cậu ấy như thế nào? - hần vẫn rất thân nhiên.
- Thiếu gia đã...hóa điên.
- Cái gì? - giọng hần bên kia rõ rất ngạc nhiên.
- Từ khi cô Tiểu Băng đi, thiếu gia mất hết bình tĩnh, chạy mọi nơi tìm cô ấy, mọi cảm xúc buồn vui, khóc cười, đều biểu lộ ra ngoài.
- Thật sao? - hần hơi nghi hoặc.
- Nếu không tin, cậu có thể đến đây xem? - cô ta lập tức nín kéo hần.
- Cậu ta hóa điên thì liên quan gì đến tôi? Gọi cho tôi làm gì? - hần toả ra bình thản, hần không tin anh có thể điên dễ dàng như vậy.
- Cậu có thể vì cậu ấy là em trai cậu, ra tay giúp đỡ cậu ấy một chút có được không?

Hần im lặng một chút, suy nghĩ, được rồi ta sẽ xem cậu em trai của ta có kế hoạch như nào, vai thằng điên này có thể gánh được bao lâu.

- Được rồi, tôi sẽ đến. - nói rồi hần cúp máy cái rụp.

Mọi người nghe thấy mà vui sướng, mà chẳng hề biết anh đang đứng tựa ngoài cửa.

Xem ra bọn vô dụng này, còn có thể làm được một chút việc ra hồn, còn anh trai à, anh quả là ngu ngốc, vậy làm sao có đủ tư cách để chăm sóc cho cô ấy.

Lăng Phong có thật sự bị điên?

Hàn Phong sẽ giúp anh như thế nào?

Cái kết sẽ ra sao?

Ai hóng không?

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Mù* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33

Mọi người nghe thấy mà vui sướng, mà chẳng hề biết anh đang đứng tựa ngoài cửa.

Xem ra bọn vô dụng này, còn có thể làm được một chút việc ra hồn, còn anh trai à, anh quả là ngu ngốc, vậy làm sao có đủ tư cách để chăm sóc cho cô ấy.

Phía hần....

- Là điện thoại của ai vậy anh?? - cô tựa đứng trước cửa phòng tắm, vọng đến.
- Đến đây anh nói em nghe. - hần bước đến dìu cô lên giường.
- Vâng, là chuyện gì ạ?? - cô yên vị trên giường.
- Là điện thoại từ nhà Lăng Phong....- hần chột khựng lại.
- Cậu ấy bị gì sao?? - cô nôn nóng.
- Em có vẻ lo cho cậu ta quá nhỉ? - hần chao mày nhìn cô.

- Dù sao cậu ấy cũng từng chăm sóc em..
- Bên đó bảo, từ lúc em đi Lăng Phong đã hóa điên, nên nhờ chúng ta giúp đỡ.. - hấn nhìn cô, xem thái độ của cô.
- Thật sao ạ?? - cô bầu chặt tay hấn, tỏ vẻ lo lắng tốt độ.
- Trước mặt chồng mình, em dám lo lắng cho người đàn ông khác sao? - hấn áp sát mặt mình vào mặt cô, hơi thở ấm nóng phả vào mặt cô.
- Không có mà... - đẩy hấn ra, cô cúi gằm mặt.
- Thế em có muốn giúp cậu ta không? - hấn dò xét ý cô.

Cô nhẹ gật đầu.

- Em thật tin rằng, cậu ta bị điên thật ư? Anh lại không thể tin, cậu ta dễ dàng trở nên điên như vậy.
- Hay mình đến đó thử, xem chuyện như thế nào đi. - cô nắm tay hấn giật giật.
- Em muốn đến đó sao?
- Vâng ạ. - cô lí nhí.
- Được thôi, ăn sáng trước đã. - hấn đứng dậy.
- Em muốn xem cậu ta như thế nào trước, mới an lòng ăn uống, dù gì cậu ta đối xử với em rất tốt, và cũng vì em nên cậu ấy mới hóa điên...

Nhìn vẻ mặt buồn rầu, áy náy của cô mà anh mềm lòng.

- Được rồi, anh đưa em đến đó. - hấn dịu cô xuống giường.

Đưa cô lên xe, lòng hấn có chút khó chịu nhưng vẫn cho xe chạy đi.

"bíp...bíp...bíp"

Hấn ngồi trên xe nhàn còi liên tục, liên lập tức trong nhà có người ra mở cửa.

- Chào Hàn Phong đại thiếu gia. - người đó cúi chào.

Hấn bước xuống xe, vớt chìa khóa cho tên đó.

Hấn dịu cô cô xuống, bước vào trong.

Đi được vài bước, anh đã từ trong nhà chạy ra, hất tay hấn ra khỏi cô, và ôm cô.

- Tiểu Băng sao em lại bỏ anh một mình mà đi vậy hả....anh nhớ em lắm...em biết...không... - anh nước mắt lăn dài uất ức nói.

- Ồ.....- cô đứng người, ngạc nhiên vô đối.

Hấn bị hất ra chưa kịp phản ứng lại thấy hành động của anh. Hấn nheo mày khó chịu, không lẽ vì muốn có được cô, cậu ta có thể hạ thấp bản thân, biến mình thành một con người như vậy ư??

- Tiểu....Băng..sao em....không nói gì vậy...trả lời anh đi...em có nhớ anh không?? - anh khóc oà.

Mọi người xung quanh nhìn thấy, duy chỉ có chung một suy nghĩ, thật quá tội nghiệp cho thiếu gia, vì yêu mà điên.

Ai đoán thử tình tiếtchap sau đi?

Ta đã hoàn thành tất truyện, chỉ cần ra truyện đều đặn nữa thôi.

Bao lâu rồi, ai còn nhớ Ta? Ai còn nhớ truyện của Ta?

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Mù* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34

- Tiểu....Băng..sao em...không nói gì vậy...trả lời anh đi...em có nhớ anh không?? - anh khóc oà.

Mọi người xung quanh nhìn thấy, duy chỉ có chung một suy nghĩ, thật quá tội nghiệp cho thiếu gia, vì yêu mà điên.

Cô ngẩng người một lúc rồi quay sang nhìn hấn bằng ánh mắt cầu cứu.

Hấn cho hai tay vào túi, thông thả, thoải mái bước từng bước về phía cô, vở kịch này, hấn cũng muốn xem.

- Đưa thiếu gia vào nhà. - hấn nhìn đám người làm, sau đó nắm tay đưa cô vào trong.

- Hức hức...Tiểu Băng...- nhìn hấn đưa cô từ từ vào trong, lòng anh tức lắm nhưng không làm gì được.

- Thiếu gia, vào trong thôi, cô Tiểu Băng đã về rồi còn gì?? - đám người làm khuyên anh.

Bọn họ đi vào nhà, hấn dịu cô ngồi xuống ghế, mắt cứ giáng vào người anh.

- Tiểu Băng...em...nói gì đi.... - vừa vào nhà, anh đã lập tức chạy đến chỗ cô.

Không còn cách gì, cô buộc phải nói chuyện với anh.

- Lãng Phong anh ổn chứ??

- Tiểu Băng..em đã chịu nói chuyện với anh rồi ư...anh không ổn tí nào...anh nhớ em. - giọng anh hơi nghẹn.

- Cách xa ra một chút. - hấn nhìn thấy không chịu được, găng giọng.

Anh vờ như không nghe thấy gì, tiếp tục nắm tay vuốt ve cô.

- CẬU CÓ NGHE THẤY KHÔNG, TRÁNH XA CÔ ẤY RA. - hấn nổi điên, quát lớn lên.

Đám người làm được một phen giật mình, cô cũng không ngoại lệ.

- Hức hức...Tiểu Băng..anh ta mắng anh..anh ta quát anh...hức..hức...- anh mếu máo.

- Hấn Phong anh bình tĩnh lại đi, cậu ấy đang bệnh, anh có thể nào dịu dàng, nhỏ nhẹ được không?

- Cậu ta dám đụng vào em. - hấn đưa mắt liếc anh.

- Anh đừng ích kỉ như vậy chứ, dù gì cậu ấy cũng đang không được bình thường.

- Grừm...- hấn chỉ biết hừ một tiếng rồi im lặng.

Một ánh mắt liếc qua người cô, một nụ cười lưu manh, hiện trên môi hấn. Em dám bênh vực cậu ta? Tối nay xem anh phạt em như nào?

Anh nhìn thấy cô lên tiếng bênh vực mình, liền đắc ý mà tiếp tục tấn công.

- Tiểu Băng...em đừng bỏ anh nữa nhé...ở đây với anh đi, được không....??.

- Được....được rồi.. - dù muốn hay không, nhưng để tốt cho anh, cô buộc phải gật đầu đồng ý.

- Cảm ơn em...- anh siết chặt tay cô.

Cánh nắm tay đó đập vào mắt hấn, như một ngọn lửa đang châm vào bụi rơm chuẩn bị cháy. Hấn cố kiềm chế, tay cầm ly nước trên bàn, uống một hơi hết sạch.

Cách 1 ngày 1 chap nhé?

Đừng quên truyện của Ta..

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Mù* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 35

- Được....được rồi.. - dù muốn hay không, nhưng để tốt cho anh, cô buộc phải gạt đầu đồng ý.

- Cảm ơn em....- anh siết chặt tay cô.

Cánh nắm tay đó đập vào mắt hắn, như một ngọn lửa đang châm vào bụi rom chuẩn bị cháy. Hắn cố kiềm chế, tay cầm ly nước trên bàn, uống một hơi hết sạch.

Thấy sự việc xảy ra trước mắt không ổn cho lắm, bọn người giúp việc bèn lên tiếng.

- Mời thiếu gia, cậu Hàn Phong và cô Tiểu Băng vào dùng buổi sáng ạ. - bọn họ cúi đầu.

- Tiểu Băng.....chúng ta đi ăn thôi. - tay anh đưa lên quệt nước mắt, tay kia nắm tay cô.

- Tiểu Băng, anh đưa em đi. - hắn cũng lên tiếng.

- Em...- lòng cô rối như tơ, hai người này sao có thể nhẫn tâm đẩy cô vào hoàn cảnh này.

- Để bọn tôi cho ạ.. - bọn người hầu chạy lại dìu cô đứng dậy.

Anh tức giận, bọn người này lại phá đám rồi, nhưng lại phải cố tỏ ra ngô nghê. Hắn nhìn anh, cười khẩy rồi cũng bỏ đi.

- Tiểu Băng mời cô ngồi. - kéo ghế, giúp cô ngồi xuống.

Hai người đàn ông tiến vào, nhanh chân,kéo ghế ngồi cạnh hai bên cô.

- Em ăn món này vào..../Tiểu Băng..món này ngon lắm.. - hai đôi đũa cùng chạm vào một miếng thịt, hai giọng nói cùng vang lên.

Ánh mắt hai người như nẩy lửa, nhìn nhau gây chiến, khung cảnh này đang rất choáng ngợp, do cô không nhìn thấy,vẫn thản nhiên cười nói.

- Vâng..hai người ăn đi ạ.

Anh và hắn tranh nhau gấp thức ăn cho cô, chén cô tuy không có cơm nhưng đổi lại là vô số thức ăn ngon.

- Aaa nào...để anh dứt em ăn. - hắn nhìn cô, tràn ngập yêu thương.

- "A" - cô há to miệng, đón nhận thức ăn từ hắn.

Anh nhìn cảnh đó tràn ngập nỗi căm phẫn.

- Huhu...anh cũng muốn...được dứt... - anh giả vờ.

- O.....- bốn ánh mắt của hắn và anh chạm nhau.

Ý anh muốn nói, anh cũng muốn dứt cho cô, nhưng không hiểu sao, lại thành muốn được dứt.

- Hàn Phong, anh dứt cho cậu ấy ăn đi. - cô nhẹ nhàng.

Tay hắn chậm chậm đưa đũa xuống gấp thức ăn, nhìn anh chờ anh lên tiếng.

- "A" - anh cũng há to miệng, lỡ phóng lao thì đành phải theo lao.

Mai liền có chap mới?

Đợi chờ chứ?

Bạn đang đọc truyện *Có Vợ Mù* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 36

- Hàn Phong, anh dứt cho cậu ấy ăn đi. - cô nhẹ nhàng.

Tay hắn chậm chậm đưa đũa xuống gấp thức ăn, nhìn anh chờ anh lên tiếng.

- "A" - anh cũng há to miệng, lỡ phóng lao thì đành phải theo lao.

Bọn người làm đưa tay che miệng, nhìn nhau cười mỉm.

Tay hắn gần đưa thức ăn đến miệng anh, thì bỗng thả phát xuống.

- Cậu tự đi mà ăn, tôi không gấp. - hắn đưa mắt liếc anh, cái tên khốn kiếp này, lại tính giờ trò gì đây?

- Hức..hức..sao anh lại đối xử với em như vậy.. - anh bắt đầu mít ứt.

- Nín mau. - hắn tức giận, to tiếng.

- Huhu..huhu...Tiểu Băng, anh ta la anh..huhu.. - anh quay sang ăn vạ với cô.

- Hàn Phong, anh nhường cậu ấy chút đi. - cô nhẹ giọng.

- Ăn đi. - hắn buông lời.

Cả không khí trong căn phòng, liền trở nên thật ngột ngạt, đến khó chịu.

Anh đưa tay lên lau nước mắt, khoé miệng lại cười mỉm.

- Ầnm....ầnm....nào...- giọng cô hơi run.

Sau lúc ấy, hắn dứt cô ăn, còn anh chỉ biết ngồi nhìn, mà lòng tràn đầy sự căm phẫn.

- Anh đưa em đi dạo nhé? - nắm lấy tay cô, hắn dịu dàng.

- Hay để anh nha...Tiểu Băng, - cô chưa kịp trả lời, giọng anh đã chen vào.

Hắn tức giận, liếc nhìn anh, đồ tiểu tam đáng chết này, cậu muốn gì đây hả.

- Hay cả ba chúng ta cùng đi nhé? - cô lên tiếng.

- Được. - anh và hắn cùng đồng thanh.

Về phía ả.

Ả vẫn phải đang trốn chui, trốn nhủi vì sự truy đuổi của cậu.

- Tiểu Băng ơi là Tiểu Băng, tại sao cùng là con gái với nhau, cô lại được hưởng hạnh phúc, còn tôi thì không? - ả trên tay cầm con dao sắc bén, ánh mắt tràn đầy sự hận thù.

"Phập" ả phóng con dao về phía trước, con dao cắm thẳng vào bức hình của cô.

- Đến lúc tôi lấy lại mọi thứ rồi, haha haha. - ả bật cười, giọng cười man rợ.

Ả đứng dậy, bước từng bước nặng nhọc về phía cửa.

Đẩy cánh cửa ra, ả vươn tay lên bầu trời, đôi mắt nhắm lại vì ánh nắng, hít một hơi thật sâu.

CÔ VỢ MÙ COMBACK?

Ai còn nhớ Ta?

Trở lại với đoàn và truyện của Ta thôi nào?

Ta thật lòng xin lỗi vì sự bỏ đi này..Ta mất động lực, nên muốn buông bỏ truyện..nhưng Ta không làm được..

Ai còn nhớ? Xin động lực nào???

Bạn đang đọc truyện *Cô Vợ Mù* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

